

Giới thiệu Một Đời Bình Yên

Hai mươi ba tuổi, Hà buộc phải bước ra khỏi thế giới thiếu nữ, bị ép chấp nhận một cuộc hôn nhân thương mại với đại công tử Giang gia.

Từ đó trở đi, cuộc đời của cô thay đổi chóng mặt.

Những ân oán, tình cảm gút mắt xoay quanh các thành viên trong nhà họ Giang, còn có cả cuộc tranh giành gia sản, đấu đá lẫn nhau trong gia tộc, tình thân như trò cười trong giới hào môn này.

Đến cuối cùng Hà liệu có hạnh phúc bên người chồng hơn mình 9 tuổi kia không? Một đời quanh co cô và chồng mình tìm đâu ra hai chữ bình yên???

Truyện có nhiều tình tiết hư cấu, do tác giả tưởng tượng và viết ra, không liên quan đến bất cứ tổ chức, cá nhân nào. Mọi người đọc để giải trí, vui lòng không tranh cãi nhiều. Tác xin chân thành cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tôi tên Hà, hôm nay tròn 1 tháng tôi về nhà họ Giang làm dâu. Cuộc hôn nhân giữa tôi và người chồng hiện tại, là cuộc hôn nhân thương mại. Thậm chí trước ngày cưới, chúng tôi mới chỉ gặp nhau đúng 6 lần...

Nhà họ Giang khác hoàn toàn với những gia đình giàu có khác. Họ sống ở ngoại thành, mở công ty kinh doanh đồ gỗ rất phát triển đứng đầu là bố chồng tôi. Bên trong vẻ hào nhoáng, choáng ngợp đó là một gia đình hết sức phức tạp với những bí mật động trời, những thủ đoạn tranh quyền còn khốc liệt hơn cả trong phim.

Chồng tôi tên Duy là con cả trong gia đình, mẹ chồng mất sớm. Còn người mẹ hiện tại là mẹ kế, bà ấy cũng có 2 người con trai. Lễ dĩ nhiên từ trước đến giờ, mấy đôi bánh đúc có xương mấy đời di ghê lại thương con chồng. Chúng tôi đích thị là cái gai trong mắt, là tảng đá cản đường lớn nhất của bà ấy trên con đường đi tới gia sản họ Giang...

Bữa cơm nào tôi cũng cảm thấy nặng nề. Từng cử chỉ, lời ăn tiếng nói đều phải hết sức cẩn thận. Tính tôi từ trước đến giờ đã hay bộp chộp, không quen phép tắc mà nay lại được gả vào cái gia đình truyền thống mẫu mực kiểu này, nên cảm giác giống hệt cá nhảy lên bờ khó chịu kinh khủng...

Nghỉ lại đêm tân hôn, chồng tôi ra ngoài đến gần 3h sáng mới về. Tôi mắt nhắm, mắt mở cho qua nhưng vẫn bị dựng dậy nói chuyện.

Anh ta kéo chăn, vỗ vỗ vào vai tôi mấy cái:

- Này nhóc..

Tôi hừ hừ, đưa tay dụi mắt chán chề rồi mới miễn cưỡng trả lời trong lúc nửa tỉnh nửa mê:

- Anh định làm gì đấy? Có tin tôi kêu lên không?

Căn phòng bỗng dưng im bật, tôi lúc đó vẫn chưa hiểu mình vừa nói gì. Tiếng cười nhạt của Duy vang lên mới làm tôi giật mình:

- Nhóc biết tôi là ai không?

Tôi ngồi vục dậy cúi đầu xuống, lí nhí trả lời:

- Anh là chồng tôi.

- Vậy nay là ngày gì?

- Ngày anh và tôi kết hôn..

Tên Duy cúi xuống nhìn tôi chăm chăm, cái nhìn dò xét xoáy sâu vào tận tâm can:

- Cũng may nhóc vẫn còn nhớ. Tôi với nhóc bây giờ đã là vợ chồng. Đêm tân hôn nhóc thử nói xem tôi phải làm gì?

Tôi nghe xong hoảng sợ lùi về phía sau, nói năng loạn xạ mục đích chủ yếu để đánh trống lảng câu hỏi của anh ta:

- Tôi không phải nhóc, tôi có tên tuổi đầy đủ..

Duy gạt đầu, khẽ nhếch môi:

- Cái này thì tôi biết, nhóc tên Hà năm nay 23 tuổi. Con gái thứ hai của ông trùm bất động sản, vừa mới tốt nghiệp đại nửa năm trước..
- Anh biết rồi sao còn gọi tôi là nhóc?
- Tôi hơn nhóc 9 tuổi, không gọi là nhóc thì gọi là chị à?

Tôi xua xua tay, vẻ mặt sợ hãi:

- Hôm nay không làm được không? Tôi chưa chuẩn bị tâm lý..

Ngược lại với suy đoán của tôi, Duy cười to ngồi xuống giường tự nhiên:

- Chuyện đó thì cần gì phải chuẩn bị?
- Không được đâu..anh..anh..đừng lại đây..Nếu không tôi sẽ..
- Sẽ làm gì?
- Sẽ đánh anh..

Duy cầm chặt tay tôi, giọng điệu thách thức:

- Nhóc đánh được không?

Tay anh ta to gấp rưỡi tay tôi, muốn đánh anh ta chỉ bằng tôi tự đập đầu mình vào gối nghe còn hợp lý hơn, mặt tôi nhệt ra lắm bảm mấy từ trong cổ họng:

- Không đánh được, cũng cố phải đánh..

Trong lòng anh ta suy nghĩ điều gì, mà đột nhiên buông lỏng tay tôi ra giọng điệu cũng theo đó mà nghiêm túc hẳn:

- Không đùa với nhóc nữa..

Tôi chu mỏ cái bướng:

- Ai thèm đùa với ông chú già nhà anh?

Duy trừng mắt lườm tôi:

- Tôi biết nhóc không yêu thương gì tôi đâu, lấy tôi chẳng qua do không còn lựa chọn nào khác thôi. Nếu không sát ngày cưới 1 tuần, nhóc đã không bỏ nhà ra đi.. Mặc dù kế hoạch thất bại, bị bố mẹ nhóc tóm về ngay chiều hôm sau..

Tôi chột dạ ngược đầu lên lên nhìn trộm Duy, chuyện tôi trốn đám cưới là chuyện bí mật. Cả nhà tôi phong tỏa tin tức này rất tốt, vì bố mẹ sợ tôi bị gia đình chồng đánh giá nọ kia nhưng không ngờ vẫn bị lọt đến tai anh ta?

Chết chắc rồi..

Đối thủ nặng kí như này, tôi phải bàn phương án chiến đấu như nào mới hạ gục được đây?

- Sao anh biết tôi chôn ra ngoài..?
- Trên đời này chuyện gì tôi muốn biết đều không khó khăn. Huống chi nhóc còn là vợ tôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, từ trước đến giờ tôi không thích ép buộc ai, nhóc cũng vậy đừng căng thẳng quá. Phụ nữ hai lưng như nhóc, không phải gu của tôi đâu..
- Vậy anh đồng ý lấy tôi làm gì?
- Cũng như nhóc thôi, không còn lựa chọn nào khác...
- Anh đừng quanh co nữa, rốt cuộc anh muốn tôi làm gì..

Duy cao hứng búng tay một cái, cúi đầu sát mặt tôi:

- Nhóc cũng thông minh đấy, vòng vo tam quốc một hồi cuối cùng cũng đoán ra mục đích của tôi..
- Anh nói đi..Nếu tôi giúp được, thì sẽ cố gắng giúp anh..

- No..No..Không nghiêm trọng như nhóc nghĩ đâu. Tôi chỉ cần nhóc yên phận, diễn tốt vai người vợ hiền của mình không làm ảnh hưởng đến tôi là tôi biết ơn lắm rồi. Hai năm nữa, mọi việc đi vào quỹ đạo tôi hứa sẽ trả tự do cho nhóc..

- Thật không?

- Tôi ít nhiều năm nay cũng 32 tuổi đầu, việc đánh lừa trẻ con tôi không làm đâu..

Đến đây khi biết tuổi thật Duy, tôi có hơi ngạc nhiên. Vì bề ngoài nhìn anh ta rất trẻ, cùng lắm chỉ khoảng 27 - 28 tuổi thôi chứ nào ngờ đã 32 tuổi rồi. Tôi thay đổi cách xưng hô, chọc tức Duy:

- Vậy chú nói lại đi, tôi ghi âm cho chắc. Chú hứa sau 2 năm nhất định phải trả tự do cho tôi đấy..

- Nhưng tôi cần nhắc nhở nhóc một số chuyện nhỏ. Mẹ chồng nhóc không phải dạng người dễ nói chuyện, nhóc lựa lời mà ăn nói những lúc tôi không có nhà đừng để mình chịu thiệt. Còn cả cô em dâu dưới nhà nữa, loạng choạng không khéo nhóc bị trả về nơi sản xuất lúc nào không hay đâu..

Tôi xùy một tiếng, tỏ vẻ phản đối:

- Chú đừng coi thường tôi. Tôi thông minh hơn chú nghĩ nhiều đấy..

- Vậy tôi chống mắt lên xem cái thông minh của nhóc nguy hiểm đến mức nào...

- Mà lúc này chú nói như vậy, có nghĩa tôi làm gì chú cũng bao che cho tôi hả?

Duy đứng dậy rót cốc nước lọc uống tự nhiên:

- Nhóc ảo tưởng vừa thôi. Nhà này bố tôi vẫn làm chủ, chứ tôi không có nhiều quyền hành cho nhóc phá phách vậy đâu..

- Thế mà tôi cứ tưởng chú oai lắm..

- Thôi không nói nữa, đi ngủ đi muộn rồi đấy nói chuyện với nhóc hại não tôi quá...

Dứt lời Duy cầm gối đi đến cái ghế sofa gần đó, nằm xuống ngủ ngon lành. Tôi trên giường lăn qua lăn lại, nghĩ ngợi suy đoán lung tung cũng thiếp đi lúc nào không hay..

.....

Thoát khỏi dòng suy nghĩ mơ màng, sáng hôm sau mới 6h ngoài cửa phòng tôi đã vang lên tiếng gọi inh ỏi của chị Loan giúp việc:

- Cô Hà ơi. Bà bảo tôi lên gọi cô xuống ăn cơm kia...

- Chị cứ xuống trước đi, em xuống luôn đây ạ..

- Cô nhanh nhanh nhé, không bà lại chửi tôi..

- Vâng ạ..

Tôi vội vàng vục dậy, chạy vào wc làm vệ sinh cá nhân còn xuống dưới cho đông đủ. Nhà chồng tôi vẫn giữ thói quen ăn sáng tập trung, trưa mỗi người một nơi thì không nói nhưng buổi tối nếu không có việc gấp thì phải về nhà ăn cơm đúng giờ...

Trên bàn ăn, mọi người đã có mặt đông đủ còn mỗi chỗ tôi vẫn đang để trống. Mẹ chồng nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, rồi nở nụ cười hết sức thân thiện:

- Con xuống rồi đấy à? Mau ngồi vào ăn đi, cả nhà đang chờ con từ nãy đến giờ..

Tôi cúi đầu ngại ngại:

- Con xin lỗi cả nhà..

Bố chồng gật đầu cười cười:

- Không sao đâu. Con mới về nhà mình còn chưa quen, cứ học dần dần đừng bỏ cuộc là được..

- Vâng ạ..

Duy ngồi im không nói câu gì, giờ mới nhẹ nhàng kéo cái ghế của tôi ra:

- Em ngồi xuống ăn đi, mai nhớ chú ý đấy..

- Vâng ạ...

Cả bữa ăn không ai nói câu gì, chỉ thấy tiếng lách cách của bát đĩa vang lên không ngừng. Đến hơn 7h thì bốn bố con họ bắt đầu đi làm. Tôi cũng lon ton chạy lên lầu thay quần áo, chuẩn bị đến công ty. Nhà đẻ tôi tuy không bề thế bằng họ Giang, nhưng cũng tạm gọi là có điều kiện. Còn tôi lại không theo nghiệp buôn bán của bố, mà chọn nghề thiết kế thời trang hiện tại đang làm cho một công ty nhỏ.

Tôi đeo túi xách, đi ngang qua mẹ chồng thì bị bà gọi lại:

- Hà này..Không phải mẹ có ác cảm gì với con, nhưng con đã về đây làm dâu rồi thì cũng cố gắng để ý nề nếp nhà mình một chút. Bữa sáng bắt đầu từ 6h, mọi người ai cũng bận rộn chứ không có thời gian chờ đợi riêng ai đâu..

Tôi biết lỗi này là của mình, nên cũng chẳng dám cãi chỉ cúi đầu nhận lỗi mong bà ấy bỏ qua cho tôi còn đi làm, chứ không thì muộn giờ mất. Nhà chồng ở ngoại thành, cách công ty rất xa lãng nhăng lúc nửa thế nào tôi cũng bị sắp mắng te tua không còn manh giáp...

- Con xin lỗi mẹ, từ mai con sẽ rút kinh nghiệm..

- Mẹ chỉ muốn tốt cho các con thôi, nhà họ Giang mình từ xưa đến nay đã có truyền thống rồi. Đừng để hôm nào có khách khứa đến nhà, người ta lại cười cho. Hồi cái Mai về đây cũng hơi ngượng ngao, chứ giờ mẹ hài lòng về nó lắm. Con có chỗ nào không hiểu, thì cứ bảo em nó chỉ cho nhé...

Mai là vk của chú út, theo vai về thì tôi gọi thế chứ tính tuổi tác cô ấy còn hơn tôi 1 tuổi đấy. Mai không đi làm công ty mà ở nhà nội trợ, quán xuyến mọi việc trong gia đình cùng mẹ chồng tôi. Tôi cười hề hề lấy lòng:

- Con biết rồi ạ. Nếu có gì không hiểu, con sẽ hỏi em Mai..

- Ủ. Nay con đi làm về mấy giờ?

- Đạo này công ty con chuẩn bị cho ra mắt bộ sưu tập mới, nên chắc khoảng 7h mới được về ạ..

Mẹ chồng trầm ngâm nhìn ra ngoài một lúc, rồi thở dài thườn thượt:

- Công việc của con có vẻ bận rộn quá nhỉ? Thế thì làm sao có thời gian chăm sóc thằng Duy?

- Dạ không..Chỉ khi nào sắp ra mắt bộ sưu tập mới, thì con phải tăng ca thêm thôi ạ..

Mẹ chồng cau mày, không vui lên tiếng:

- Tại con về đây cả tháng nay rồi, mà hiếm khi nào mẹ thấy con được về sớm. Đàn bà chúng ta phải biết nghĩ cho gia đình, theo đuổi sự nghiệp là trách nhiệm của đàn ông, mẹ không cổ hủ bắt con ở nhà nội trợ giống em Mai nhưng làm dâu họ Giang con nên hiểu rõ vấn đề này, đừng để mẹ mang tiếng không dạy dỗ con dâu đến nơi đến chốn...

Bài ca gia huấn về đạo làm vợ được mẹ chồng tôi lặp đi, lặp lại cả nửa tiếng đồng hồ mà không biết chán. Tôi đứng nghe mà não hết lòng. Kết quả cuối cùng bị phạt 300k, vì tội đi làm muộn.

Chiều hôm đó, đang cặm cụi thiết kế nốt mấy mẫu trang phục thì cái Yến, bạn thân của tôi hốt hả chạy vào:

- Hà ơi..Hà..Nay có đi đám cưới anh Bình không?

Tôi ngơ ngác, chưa nghe rõ câu hỏi ngẩng đầu lên nhìn Yến:

- Mà bảo cái gì?

Yến đập bộp một phát xuống bàn làm việc của tôi:

- Giờ còn giả điếc nữa à? Tao hỏi mày tí có đi đám cưới ông Bình không?

Bình là mối tình đầu của tôi, chúng tôi yêu nhau suốt gần 4 năm đại học chẳng mấy khi cãi vã, nhưng rốt cục vẫn là chia xa...

Có duyên không phận mãi mãi chỉ là tiếng thờ dài. Chuyện cũ qua đi dù có hạnh phúc hay không, cũng đều là kỉ niệm. Nhưng điều tôi sợ nhất là đột nhiên nghe tin tức từ anh...

Tôi biết..

Hôm nay anh kết hôn..

- Nay con hâm, mày đi hay không thì nói để tao còn biết đường sắp xếp công việc. Sao đầu óc cứ thích treo ngược lên cành cây thế?

Tiếng của Yến như gào lên kéo tôi về thực tại, tôi giật mình lúng túng:

- Tao không biết...

- Hôm mày cưới ông ấy chả đến còn gì? Nay người ta cưới chẳng lẽ mày lại trốn không đi? Tuy hai người không thành đôi, nhưng tự mày cũng thành nhân rồi. Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, lát đi cùng tao đến đây một lúc rồi về..

- Ừ.

- Mặt mày tươi tỉnh lên, có gì phải buồn chứ?

- Tao không buồn, chỉ thấy hơi hụt hẫng thôi. Vì giấc mơ ngày xưa so với thực tại khác xa nhau quá..

.....

Gần 5h chiều tôi với Yến xin phép về sớm đi đám cưới Bình. Chúng tôi thống nhất chỉ đến đó chúc mừng rồi về luôn, chứ không ở lại lâu vì sợ cả hai bên cùng khó xử. Trong lòng tôi bây giờ hiểu rất rõ tình yêu là gió, là mây bất cứ ai không đón nhận kịp thì nó đều sẽ vụt qua mắt...

Đứng trước cửa nhà Bình, tôi chần chừ mãi không dám bước vào...

Yến sốt ruột quá lay lay tay tôi:

- Này..Sao thế?

Tôi quay sang nhìn nó ấp úng:

- Tao thấy không hợp lí lắm, hay mày với tao về đi..

- Hâm à? Đến tận nơi rồi còn đòi về? Vào chúc anh ấy một câu đàng hoàng đã...

Yến nói xong không đợi tôi trả lời, đã vội kéo tay tôi vào trong. Nhìn thấy mẹ Bình, tôi cúi đầu chào lịch sự:

- Cháu chào bác..

Mẹ Bình liếc tôi không hài lòng:

- Cô đến đây làm gì? Nay là ngày cưới của con trai tôi, cô đừng hòng giờ trò xấu xa chia rẽ tình cảm vk ck chúng nó nhé. Nhà tôi tuy nghèo, không bề thế bằng nhà cô nhưng vì con trai chuyện gì tôi cũng dám làm đấy.

Dừng lại một chút quan sát thái độ của tôi, bà ấy lại tiếp lời:

- Một năm trước cô nhẫn tâm bỏ nó, thì giờ cô lấy tư cách gì bước chân vào nhà tôi? Thử cho tôi nói thẳng loại phụ nữ sinh ra đã ở vạch đích như cô đồ trên người toàn dát vàng, dát bạc thì làm sao cô hiểu được tình yêu có tư vị gì?

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tôi không dám nhìn thẳng vào mặt mẹ Bình:

- Bác đừng hiểu nhầm. Cháu đến đây chỉ để chúc phúc cho anh Bình thôi. Chứ không hề có mục đích gì khác đâu ạ...

- Lời chúc phúc của cô quý giá quá, tôi và con trai không dám nhận đâu. Giờ thì mời cô về cho..

Yến thấy không khí càng lúc càng căng thẳng, chủ động tiến lên phía trước cười nhẹ nhàng với mẹ Bình:

- Bác ơi..Hôm nay anh Bình mời cháu và Hà đến đây để mừng hạnh phúc cho anh ấy, chứ không phải để bàn lại chuyện cũ đâu ạ?

Mẹ Bình nghe Yến nói vậy càng tức giận hơn, nghiêng răng ken két lời nói cũng cay độc thêm phần nào:

- Cô là ai? Nếu là bạn của con trai tôi, thì tôi sẵn lòng rót nước mời cô nhưng nếu đến đây gây sự cùng người phụ nữ này thì tốt nhất các cô dẫn nhau biến khỏi nhà tôi ngay, đừng để tôi nổi điên lên...

- Cháu là ai không quan trọng, anh Bình và Hà chia tay nhau là do duyên số chứ có phải do một mình Hà đâu bác..

- Thôi thôi tôi không có thời gian nghe các cô trình bày. Không nói nhiều nữa, mau mau về đi đừng làm ảnh hưởng đến khách khứa nhà tôi..

Dứt lời mẹ Bình một tay đẩy tôi, một tay kéo Yến ra cổng. Tôi không phản kháng cứ để bà ấy muốn làm gì thì làm. Phía sau nghe tiếng bước chân dồn dập, tôi thấy Bình vội vàng chạy theo:

- Mẹ ơi..Mẹ làm gì vậy?

- Con đừng xen vào chuyện này, để im cho mẹ giải quyết. Cứ vào trong tiếp khách đi..

- Hà và Yến là bạn con, con mời hai người họ đến sao mẹ lại đuổi họ đi?

- Bạn bè gì cái loại này? Con đừng quên một năm trước con vì nó mà khôn khổ như nào? Mẹ có chết cũng không bao giờ tha thứ cho nó đâu...

Quay sang tôi mẹ Bình quát rất to:

- Cút..Tôi bảo hai người mau cút đi cơ mà..Để con trai tôi được yên..

Tôi kéo tay Yến ra ngoài thì Bình giữ lại:

- Chuyện giữa chúng ta là chuyện quá khứ, anh và em bây giờ đều có gia đình riêng. Không làm điều gì khuất tất, thì sao phải sợ ả? Anh không oán trách em, em cũng chẳng có lỗi. Anh tin thời gian sẽ giúp chúng ta nhìn nhận vấn đề một cách nhẹ nhàng hơn. Cảm ơn em, hôm nay đã đến chúc mừng anh..

Mẹ Bình chỉ thẳng tay vào mặt tôi:

- Cô không nghe rõ lời tôi nói à?

Tôi cúi đầu, lí nhí trong cổ họng:

- Cháu xin lỗi bác, giờ cháu về luôn đây..

- Tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt con trai tôi nữa..

Bình bỏ tay tôi ra, nhìn mẹ nói nhẹ nhàng nghiêm túc:

- Con và Hà đã kết thúc lâu rồi, mẹ đừng làm khó cô ấy nữa..

- Tôi không làm khó ai, nhưng anh nên nhớ từ nay anh đã là người đàn ông có gia đình rồi đừng làm chuyện gì để tôi phải xấu hổ với làng xóm. Còn vk con anh nữa, sống sao cho tròn chữ trách nhiệm. Tôi không muốn nói nhiều đâu..

- Con nhớ mà mẹ...

Mẹ Bình hừ một tiếng quay người bước vào trong. Tôi cũng vội vàng chào Bình rồi lời Yến ra về. Cả đoạn đường đi, Yến không dám cho tôi lái xe mà tự nó lái:

- Tao xin lỗi, hôm nay tao không nên rủ mày đến đây..

Hai mắt tôi nhìn vô định về phía trước thở dài nặng nề:

- Không sao đâu. Mày đừng nghĩ ngợi nhiều, chuyện này không sớm thì muộn cũng sẽ phải đếm...

- Mày muốn khóc thì cứ khóc đi..

Tôi lắc đầu, cố gắng nặn ra nụ cười méo mó:

- Dù tao bị mẹ Bình chửi, nhưng trong lòng tao cũng nhẹ nhõm đi nhiều rồi. Mày đừng lo..

- Có thật không?

- Thật..

- Vậy giờ về nhà luôn chưa? Tao chờ về..

Nghĩ đến cảnh phải đối diện với mẹ chồng, tôi bất giác rùng mình:

- Chưa. Chờ tao đi lòng vòng thêm lúc nữa.

- Nhà chồng mày có chuyện gì à?

- Cũng không có chuyện gì nghiêm trọng lắm, mẹ chồng nàng dâu như bao gia đình khác thôi...

- Hay mày về bàn với chồng ra ở riêng đi cho nhẹ nợ..

- Nhà họ Giang khác với những nhà bình thường. Họ sống theo lối truyền thống, nề nếp từ xưa đến giờ nay. Không ai chấp nhận việc ra ở riêng của vk ck tao đâu. Chưa kể đến việc ck tao đi công tác triền miên, cả tuần về nhà ngủ gật lắm được 3 hôm..

- Thôi không nghĩ ngợi gì nữa, tồn thọ lắm. Tao đeo mày đến chỗ cũ xóa một hôm cho quên hết sự đời đi..

Tôi đang chán nghe Yến nói thế, gật đầu ủng hộ luôn. Nó chở tôi đến quán bar quen thuộc, thời sinh viên trông vậy thôi chứ tôi và nó cũng quậy phá lắm.

Bảo vệ nhìn thấy hai đứa tôi đã cười toe toét từ xa:

- Lặn đâu mà lâu thế? Tưởng hai em tu rồi...

Yến bật cười khanh khách:

- Tu hú thôi anh ơi...

Tiếng nhạc sập sinh, ánh đèn xanh đỏ làm tôi thoải mái hơn phần nào. Cát xe xong tôi và Yến liền ngang bước vào. Bây giờ mới hơn 7h tối, quán còn lác đác vài vị khách chợt nhận ra lâu lắm rồi, tôi mới quay lại đây...

Yến dẫn tôi đi một mạch đến gần anh bartender, chào hỏi qua loa rồi gọi 2 ly Cocktail Black Russian. Anh bartender kia nhìn hai đứa tôi một lượt từ trên xuống dưới, nhắc nhở khéo nồng độ cồn của Cocktail Black Russian...

Tôi và Yến không hẹn nhau bật cười cùng lúc, nhưng tay vẫn đưa ra đón nhận 2 ly rượu. Thân thể tôi nhẹ nhàng lắc lư theo từng điệu nhạc. Những suy nghĩ về gia đình, tình yêu tôi sớm đã quên hết:

- Uống đi rồi chơi, đêm nay không say không về..

- Mày không sợ bà mẹ chồng xé xác mày ra à?

- Tao không quan tâm nữa..Giờ chỉ uống thôi..Sống chết thế nào ngày mai tính tiếp..

Tôi cầm ly rượu cạn vào ly của Yến, miệng còn hô hào:

- Dôôô..

Hết 2 ly này, đến 2 ly khác tôi không nhớ rõ mình đã uống chính xác bao nhiêu rượu nữa. Chỉ thấy đầu óc bắt đầu quay cuồng choáng váng. Càng về đêm quán càng đông khách, người người ra vào tấp nập, không khí nóng bừng lên bởi điệu nhạc thay đổi xen lẫn tiếng hô hào la hét của DJ...

Mùi nước hoa sặc sụa, mùi thuốc lá nồng đậm làm tôi cau mày hơi khó chịu. Những cô gái ăn mặc thiếu vải bắt đầu lao ra giữa sàn uốn éo, như muốn phô trương toàn bộ đường cong cơ thể và những vũ điệu điêu luyện. Yến thấy đông vui cũng kéo tay tôi đứng lên cái bục gần sàn nhảy nhót thỏa thích...

Đêm nay đúng nghĩa là đêm tung bừng của tôi. Hơn 1h tôi vẫn mãi mê chơi đùa, mà không để ý điện thoại có gần chục cuộc gọi nhờ từ ông "chú già"...

Đến tận cuộc thứ 7 thì tôi mới biết để nghe:

- Nhóc đang ở đâu?

Giọng nói lạnh lạnh, pha chút nghiêm túc như bình thường, nếu là mọi ngày thì tôi sẽ sợ. Nhưng thực tại tôi đang say, có cảm nhận được cái gì đâu. Nói năng lung tung, lộn xộn hết cả lên:

- Anh là ai?

- Anh đang tra khảo tôi đấy à?

- Nói cho anh biết nhé, tôi không sợ anh đâu, tôi biết võ teakwondo đấy..

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, rồi mới tiếp lời:

- Nhóc uống rượu đấy à?

Tôi bị nói trúng tim đen, nhột quá hóa giận gắt lên:

- Anh mới uống rượu ý..Tôi không uống rượu, tôi không say..

- Không say thế nhóc có biết mình đang ở chỗ nào không?

Tôi cười khanh khách trong điện thoại:

- Haha...Biết chứ, nhưng đây là bí mật của tôi. Tôi không nói cho anh nghe đâu...

Nói rồi tôi tắt máy vứt luôn điện thoại xuống bàn. Cái Yến nhảy nhót chán chê, lúc này chắc cũng thấm mệt ngồi gục xuống ngay cạnh tôi:

- Ai gọi cho mày đấy?

Tôi lơ mơ trả lời:

- Chú già..

- Chú già nào?

- Chú già chồng tao ý, mày không biết à? Nhìn ngon lắm chất chơi người dơi luôn...

- Mày say rồi, đã già sao còn ngon được? Phi công của tao mới ngon...

Tôi không đồng tình hất cằm cãi lại nó:

- Phi công ngon mày cũng có ăn được đâu? Mày còn chưa thi bằng lái mà..

- Tao không cần thi cũng tự đỗ nhé, mày không thấy tao có style ngút ngàn à?

Đưa nói, đưa cười rôm rả cả góc quán. Cũng may đây là quán quen nên bọn tôi không bị hốt ra ngoài. Khoảng 20" tôi thấy bóng dáng cao lớn, quen thuộc của ai đang từng bước tiến lại gần rồi đưa tay kéo tay đứng dậy:

- Đi về thôi..

Tôi phát mạnh vào tay người ta, miệng gầm gừ:

- Anh là ai?

- Tôi không về nhà anh đâu?

- Đừng động đến tôi. Tôi có chồng rồi đấy, chồng tôi khỏe lắm đánh anh rụng răng luôn...

Yến kéo vạt áo tôi ngồi xuống cười chán chê, rồi quay ra khóc lóc:

- Mày định bỏ tao một mình ở đây à?

- Tao buồn lắm, gọi rượu ra uống tiếp đi.

- 1..2..3..Dô to lên, mày ăn cơm chưa?

Tôi loạng choạng ngồi không vững ngã ngửa ra phía sau, may mà cái thành ghế đệm dày chứ không sáng mai lại "u đầu".

- Tao ăn rồi, ăn từ sáng qua cơ. Thế mày ăn chưa?

- Tao cũng ăn rồi, vừa ăn sáng nay..

Chúng tôi lại cười khúc khích, rồi tiếp tục thì thầm to nhỏ:

- Tao nói cho mày biết chuyện này hay cực, trên đời này chẳng có mấy bà mẹ chồng hiểu con dâu đâu. Mày mà gặp mấy bà ấy, mày phải chạy nhanh lên không bị xử lí đấy..

- Tao không sợ đâu. Tao sẽ vùng lên..

- Vậy tao làm đại ca, mày làm nhị ca nhé. Chúng mình cùng nhau khởi nghĩa..

- Mày nhỏ lắm không làm đại ca được đâu thể nào cũng bị đánh toi bời cho xem, để tao làm đại ca cho..

- Vậy là mày phản bội tao rồi, lúc này mày mới bảo mày yêu tao cơ mà. Sao mày thay đổi nhanh thế?

Yến khóc tu tu, ôm chặt lấy tôi:

- Tao vẫn yêu mày lắm, chúng mình cùng yêu nhau. Người một nhà là phải thế mới đúng...

Tôi chỉ nhớ đến đoạn này, rồi sau đó tôi và Yến vì sao về được đến nhà thì tôi cũng không biết...

Sáng hôm sau tỉnh dậy đầu óc tôi đau như búa bổ, cổ họng đắng chát, khắp người toàn mùi mồ hôi khó chịu kinh khủng. Phản ứng đầu tiên là đưa ánh mắt nhìn về phía ghế sofa, nhưng hôm nay cũng giống hôm qua Duy đã thức dậy từ lúc nào.

Vươn mình vài cái, tôi còn đưa tay vỗ nhẹ lên mặt cho tỉnh táo. Đồng hồ báo thức đã gần 7h, xuống nhà giờ này mọi người cũng đã ăn sáng hết rồi. Đẳng nào cũng bị chửi, thôi cứ tặc lưỡi làm liều tắm rửa thoải mái cái đã.

Nửa tiếng sau, tôi mới lờ mờ bước xuống cầu thang. Chị giúp việc đang xách xô nước lau nhà, nhìn thấy tôi thì khẽ cau mày:

- Cô mới dậy à?

Tôi gật đầu đáp lại, cứ có cảm giác chị này không thích tôi thì phải. Bình thường cả nhà có mặt đông đủ chị vẫn lịch sự lắm, nhưng khi chỉ có mình tôi thì thái độ của chị cũng khác hẳn luôn:

- Bà và cô Mai vừa đi ra ngoài rồi, dặn tôi khi nào cô dậy thì bảo cô ra tưới hộ bà mấy khóm hoa hồng ngoài vườn...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đi thẳng xuống bếp tôi rót cốc nước lọc uống 1 hoi. Cũng may nay tôi được nghỉ, chứ không mang cái bộ mặt ngo ngác này đến công ty thì lại tẩu hài cho mọi người. Tôi không ăn sáng, mà ra vườn chuẩn bị dụng cụ tưới hoa hồng cho mẹ chồng luôn.

Cứ xách được xô nước nào ra, là chị Loan lại đứng bên cạnh "ân cần" chỉ bảo cực kì nhiệt tình:

- Cô Hà ơi, cô xách đầy lên chút chứ mỗi xô được tí như này thì lâu lắm.

- Hôm qua cô đi đâu về muộn thế? Ông bà ở nhà đợi cơm cô mãi. Chú Duy sáng nay còn dặn tôi không phải lên gọi cô, cứ để yên cho cô nghỉ.

- Tôi thì phận người làm cũng chẳng dám ý kiến gì, nhưng vì chuyện đó mà bà với chú Duy to tiếng với nhau đó..

Tôi tảng lờ coi như điếc không muốn nói câu gì, từ trước đến giờ tôi có một thói quen là không bao giờ quan tâm đến những người không ưa mình.

- Ấy..ấy..cô Hà ơi cô đừng tưới như thế, hồng hết hoa của bà bây giờ..

- Nhà em không trồng hoa hồng, nên em cũng không biết tưới như nào. Chị dạy em nhé...

- Cái này có gì mà phải dạy hả cô, cô cầm thấp cái bình xịt thôi đừng cho nước đọng trên lá nhiều quá không nó bị nấm.

Đánh vật với mấy khóm hoa của mẹ chồng đến hơn 9h sáng mới xong. Tôi lên phòng mang mấy bộ quần áo xuống giặt, thì cái Yến gọi đến:

- Hello bạn hiền..

Tiếng nó lanh lảnh ở đầu dây bên kia, đã làm tôi buồn cười:

- Tỉnh hẳn chưa?

- Vẫn còn hơi lơ mơ, vừa mới ăn sáng xong..

- Thôi lần sau chừa nhé, không bố mẹ mày giết tao mất..

- Điên à? Có gì mà giết, thi thoảng phải cho tao giám stress tí chứ. Tao lo là lo cho mày ý, về có bị bố mẹ chồng nói gì không?

- Vẫn chưa thấy gì..

- Còn ông chú già?

- Đi làm từ sáng sớm cơ, dặn giúp việc không phải gọi tao dậy làm tao hơi nhột..

Nghĩ ngợi một hồi, Yến mới ngập ngừng hỏi tôi:

- Tao hỏi thật mày nhé, mày còn tí tình cảm nào với anh Bình không?

Tôi giật mình trong phút chốc, nhưng vẫn nói ra suy nghĩ thật của mình:

- Không. Giữa bọn tao kết thúc lâu rồi. Tao lấy chồng, anh ấy lấy vợ còn gì cũng chỉ là quá khứ thôi. Hôm qua những lời tao nói với mẹ anh ấy là thật đấy...

- Vậy thì tốt. Mỗi người có cuộc sống riêng, mày cố gắng mở lòng với chồng mày thử xem, biết đâu lại hợp nhau..

- Mày nghĩ xa quá. Ông ấy hơn tao 9 tuổi, quan điểm suy nghĩ khác nhau làm sao mà thử được? Với lại ông ấy cũng hứa rồi, nếu tao yên phận diễn hết vai vợ hiền, dâu thảo thì 2 năm sau bọn tao sẽ trả tự do cho nhau..

- Thật không? Ông ấy nói thẳng với mày như thế á?

- Ừ. Tao thấy vậy cũng tốt, hôn nhân thương mại từ xưa đến nay có bao nhiêu cuộc hạnh phúc chứ? Không dày vò nhau đã tốt lắm rồi. Tao chẳng dám mơ gì thêm nữa..

Tôi đang mải mê buôn chuyện, thì chị Loan lại đứng ngoài cửa gọi vào từ lúc nào:

- Cô Hà ơi..Xuống bà bảo...

- Cô Hà ơi..

Vội vàng nói nốt câu, tôi tắt máy mở cửa ra:

- Mẹ em về rồi ạ?

- Vâng. Bà đang tìm cô đấy. Cô nhanh lên, đừng để bà đợi..

Dứt lời tôi chạy xuống cầu thang, thấy mẹ chồng đang ngồi cầm nốt bình hoa sen:

- Mẹ gọi con ạ?

- Ừ. Con ngồi đi.

Nghe tiếng "Ừ" nặng nề, mà tôi chán nản chẳng có tí tinh thần nào.

- Hôm qua con đâu mà về muộn thế? Mẹ và mọi người cứ ngồi đợi cơm con mãi..

- Con xin lỗi mẹ. Con mải đi đám cưới đứa bạn thân..

- Vậy sao lúc sáng con không nói với mẹ luôn đi? Mẹ hỏi con đi làm mấy giờ về, thì con trả lời rõ ràng công ty con sắp ra mắt bộ sưu tập mới nên 7h con mới được về. Ừ thì công việc của con mẹ thông cảm, nhưng giờ con lại nói kiểu khác mẹ không hiểu lắm..

Nhìn chăm chăm vào người tôi, bà tiếp tục dạy dỗ:

- Hay là mẹ già rồi, nên suy nghĩ lắm cảm..?

Tôi xua xua tay, đáp lại nhẹ nhàng:

- Không phải đâu mẹ, tại con quên mất...

Chưa nói hết câu mẹ chồng đã cắt ngang:

- Mẹ không biết trước đây con ở nhà ăn nói cư xử thế nào, nhưng giờ con đã về làm dâu nhà họ Giang thì mẹ cũng có đôi điều phải nhắc nhở con..Con tuy ít tuổi nhất nhà nhưng lại là phận dâu trưởng, làm cái gì cũng nên cân nhắc kĩ càng. Chứ không phải hững hờ lên là làm dâu. Trước mặt người ta không trách con nhưng sau lưng người ta chửi vào mặt bố mẹ không biết dạy con đấy..Mẹ không muốn nhà mình bị nói ra nói vào đâu..

- Vâng ạ..Lần sau con sẽ rút kinh nghiệm..

- Còn chuyện say xin thì mẹ cấm tiết, con có biết đêm qua mấy giờ thằng Duy mới đưa được con về không? Mà chắc con cũng không nhớ đâu, thôi để mẹ nhắc luôn cả thế nhé...

Lúc này tôi có được quyền từ chối không mọi người? Xã hội 4.0 tôi về đây làm dâu mà cứ tưởng mình xuyên không vào làm phi tần của vua. Hơn 3000 quy tắc, phạm vào luật nào sẽ nghe giáo huấn về luật đó cả ngày...

- Gần 12h hai đứa mới về đây, con hát hò ầm ỹ không chút lịch sự nào. Con thử nghĩ xem mình làm như thế có chấp nhận được không? Chồng con đi làm căng thẳng ngày gần chục tiếng ở công ty. Tối về mới ăn được mấy miếng cơm, đã phải ra ngoài đón con. Con không biết thương chồng mình hả..?

- Nếu ai đó tâm địa xấu xa, chụp ảnh con đăng lên mạng thì con nói cho mẹ nghe cả nhà họ Giang phải giấu mặt đi đâu?

Tôi đứng nghe câu được câu mất, nhưng không dám phản kháng, chỉ biết cúi đầu hối lỗi:

- Con xin lỗi mẹ, lần sau con sẽ rút kinh nghiệm.

- Mẹ nói với con nhiều như vậy chủ yếu muốn để con hiểu vị trí của mình bây giờ. Mẹ không khó tính với các con, coi các con như con gái nhưng cái gì nó ra cái đấy con đừng làm mẹ thất vọng...

- Vâng ạ..

- Thôi giờ vào chuẩn bị cơm nước với em Mai đi, nhà mình lắm việc một mình chị Loan với em Mai cũng không làm xuể đâu. Con rảnh lúc nào giúp đỡ hai người họ với...

- Vâng...

Dứt lời tôi quay người vào bếp chuẩn bị bữa trưa cùng Mai. Mai nhìn tôi khó hiểu rồi tự nhiên cười tủm tỉm:

- Chị mới bị mẹ mắng à? Mặt mũi sao buồn thế kia?

Tôi cũng trả lời thật thà:

- Tại tôi qua chị uống hơi quá chén làm phiền đến mọi người, nên nay mới bị mẹ nhắc nhở...

- Vợ chồng em thì không sao đâu, nhưng bố mẹ và vợ chồng anh Huy thì hơi kỹ tính. Lần sau chị chú ý chút là được, đừng lo lắng quá mọi người không ai trách cứ gì chị đâu.

- Cảm ơn em. Chị mới về đây còn nhiều chuyện không hiểu, em khi nào rảnh bớt chút thời gian hướng dẫn chị với nhé..

- Chị yên tâm, ban đầu em về đây làm dâu cũng giống chị thôi...

Bữa trưa có 3 người ăn nên tôi và Mai cũng không nấu nướng cầu kỳ gì, chỉ làm vài món đơn giản thôi. Ăn uống xong xuôi tôi dọn dẹp tinh tươm, vừa định lên phòng nghỉ ngơi thì mẹ chồng gọi lại:

- Hà ơi vào mẹ nhờ tí..

Tôi vội vội vàng vàng ra, chạy vào phòng khách:

- Mẹ gọi con ạ..?

- Mẹ nhờ con một chuyện được không?

- Có chuyện gì mẹ cứ sai con đi làm, chứ không phải nhờ đâu..

- Ừ. Mẹ cảm ơn..

Lời nói hành động của mẹ chồng khác lúc nãy 360°, làm tôi hơi căng thẳng...

Bà ấy cười cười, quay sang tôi nói nhẹ nhàng:

- Vậy con mặc quần áo vào lái xe ra sân bay đón em Trâm hộ mẹ nhé. Nay nhà chú lái xe có việc bận, mẹ cho chú ý nghĩ từ tối qua rồi. Còn cái Mai chưa thi bằng lái, nên mẹ không dám nhờ nó chỉ dám nhờ con thôi..

Trâm là em dâu thứ hai của tôi, cũng hơn tôi 3 tuổi. Nhà chồng tôi ở ngoại thành, đi từ đây ra sân bay cũng phải hơn tiếng nhưng tôi lại không dám từ chối. Nhìn ra ngoài trời bây giờ đang giữa trưa, nắng gay gắt phải 39 - 40°.

Mẹ chồng sợ tôi không đồng ý, còn động viên thêm vài câu nữa:

- Sức khỏe cái Trâm không tốt, mẹ lo lắng trời này đi không cẩn thận về lại bị ốm. Con là chị cũng nên suy nghĩ cho các em chút, nhưng nếu con bận quá không đón nó được thì để mẹ gọi điện cho chồng nó...

Nói đến đây thì tôi làm sao từ chối được nữa, đành gật đầu chấp nhận:

- Mẹ không cần gọi cho chú Huy đâu, để con đi đón Trâm cho...

- Ủ...

- Trâm xuống chuyển mấy giờ hả mẹ?

- Hình như là 13h15"..

- Vâng ạ..

Nhận được sự đồng ý của tôi, mẹ chồng lại tiếp tục giục giã:

- Con chuẩn bị rồi đi luôn đi không em nó đợi..

Tôi nén tiếng thở dài bước lên phòng thay quần áo. Bây giờ đã 12h rồi, nên phải nhanh chóng đi chứ không bị muộn mất. Đến nơi vừa vặn là 13h10" tôi kiên nhẫn đứng đợi ở khu vực quy định, nhưng mãi chẳng thấy Trâm ra cũng không thấy bất cứ thông báo nào của hãng máy bay cô ấy đi cả.

Sợ nhầm lẫn chuyện gì, tôi phải chạy đến hỏi nhân viên. Chị nhân viên kia nhìn tôi có vẻ ngạc nhiên lắm, còn bảo chuyến bay này đã bị hoãn lại 1h rồi. Phải 14h15" mới hạ cánh. Không biết mẹ chồng tôi vô tình hay cố ý mà lại thông báo sai giờ bay cho tôi?

.....

Tôi đưa Trâm về nhà là 3 rưỡi chiều, mẹ chồng đang ngồi uống nước trong nhà đứng phắt dậy chạy ra đỡ cái vali to ụch giúp Trâm. Miệng còn không ngừng xuýt xoa:

- Con về rồi đây à? Có mệt không?

- Con chào mẹ..

- Chào hỏi thì cứ vào trong nhà đi đã, đứng ngoài này làm gì cho nắng hả con?

- Con đợi chị Hà tí..

- Không phải đợi nó đâu, nó cất xe xong nó tự vào...

Tôi không nói gì, lái xe vào gara luôn. Kể ra cũng hơi lạ nhà có tất cả ba cô con dâu, nhưng không hiểu sao mẹ chồng tôi lại quý Trâm nhất. Đến khi tôi dò hỏi Mai mới vỡ lẽ. Bố mẹ Trâm làm chuyên về mảng xuất nhập khẩu. Công ty cũng thuộc hàng có tiếng tăm, gia đình cô ấy lại còn là 1 trong số những đối tác quan trọng nhất của bố chồng tôi nên được ưu ái là chuyện đương nhiên...

Tôi cũng không ngờ rằng, người phụ này trong tương lai lại là kẻ thù không đội trời chung với tôi...

.....

Chiều hôm đó tôi ở nhà chứng kiến cảnh mẹ chồng nàng dâu thâm tình, mà có chút chạnh lòng. Trâm ở phòng khách nói chuyện thân mật với mẹ chồng, còn tôi và Mai thì lúi húi trong bếp dọn dẹp.

- Chị Trâm hợp tính mẹ lắm, bình thường đã như vậy rồi nên chị đừng buồn nha.

Mai đứng bên an ủi tôi, còn tôi vẫn tỏ ra không có chuyện gì:

- Chị không sao đâu...

- Em về đây trước chị ấy, nhưng nhà em không có điều kiện nên một số việc em cũng không dám can thiệp nhiều. Trước em và anh Hùng yêu nhau, mẹ có đồng ý cho bọn em cưới đâu đến nỗi anh Hùng đòi chuyển ra ngoài sống riêng mẹ mới chấp nhận em đó. Em học tài chính, lẽ ra vẫn đi làm kế toán cho một công ty nước ngoài nhưng mẹ không đồng ý. Mẹ bảo con dâu nhà họ Giang, không cần bươn chải nhiều chỉ cần lo tốt công việc ở nhà là được...

- Vậy mà chị cứ tưởng em thích nội trợ?

Mai lắc đầu chán nản:

- Có ai thích quanh quẩn ở nhà đâu chị, tình thế bắt buộc thì em phải chấp nhận thôi..

Hai chị em tâm sự với nhau cả nửa tiếng đồng hồ. Tôi cứ tưởng trong nhà này mình là người thấp cổ bé họng nhất, nhưng có lẽ tôi nhầm rồi Mai mới chính là người đó. Bốn năm miệt mài trên giảng đường đại học, cứ tưởng ra trường sẽ kiếm được công việc như ý, nhưng nào ngờ lấy chồng về lại phải làm nội trợ. Tôi tự dung thấy thương cho người em chồng này.

Nhà tôi tuy không bề thế bằng nhà họ Giang, nhưng ít nhất mẹ chồng còn nể tôi vài phần. Không bắt tôi ở nhà làm nội trợ giống Mai.

Tiếng mẹ chồng tôi từ phòng khách vọng vào:

- Mai ơi pha cho mẹ với chị Trâm cốc nước cam, nhớ cho ít đường thôi.

- Vâng ạ..

Tôi mở tủ lạnh lấy mấy quả cam đưa cho Mai. Cô ấy cẩn thận tỉ mỉ vắt từng chút nước, rồi lại bỏ thêm đường. Xong xuôi đầu đầy, mới cẩn thận đặt lên khay mang ra ngoài cho hai người kia:

- Con mời mẹ uống nước..

- Ừ.

Mẹ chồng tôi "ừ" mỗi tiếng nhưng vẫn không bê cốc nước cam lên, nhìn sang Trâm như muốn nhắc nhở chuyện gì. Mai hiểu ý cũng vội vàng nói thêm:

- Chị Trâm uống nước ạ..

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Trâm gạt đầu đưa bàn tay thon gọn sơn móng đỏ chói, bụng cốc nước còn lại lên giọng điệu giả lả:

- Em đừng khách sáo với chị như vậy, chị ngại lắm. Toàn người một nhà với nhau mà, chị đi công tác có mua quà cho em và chị Hà đấy tí nữa lên phòng chị chị đưa cho nhé.

Mẹ chồng cười cười, có vẻ như bà ấy hết sức vừa lòng với thái độ của Trâm:

- Con đi công tác kí được hợp đồng đã vất vả lắm rồi, còn mua quà cáp làm gì cho tốn công lại còn tốn kém?

- Dạ không ạ. Con tiện đưa khách hàng đi mua sắm, nên mua thêm cho em Mai vài món đồ bình thường thôi. Con thấy em cũng hơi ít quần áo, dù sao con dâu của mẹ cũng không được làm mất mặt nhà họ Giang chứ..

- Chỉ có con là hiểu mẹ thôi. Nhà họ Giang có đứa con dâu như con, cũng gọi là may mắn. Thôi Trâm đã nói vậy rồi, tí nữa Mai lên phòng chị lấy đồ nhé. Nhớ lời mẹ dặn đấy, mặc gì làm gì cũng phải cân nhắc kĩ càng đừng để mất mặt mẹ. Mấy cái bộ quần áo màu sắc sặc sỡ, con cũng đừng mặc nữa bảo chị Trâm chỉ cho mấy cách phối đồ.

Tôi thấy Mai đứng im chịu trận, người ngoài nhìn vào khéo họ tưởng Mai chỉ là giúp việc thôi chứ làm gì có giống con dâu của một gia đình giàu có. Trong mắt mẹ chồng chắc chỉ có mình Trâm, mới đủ khí chất và thần thái làm con dâu của bà. Còn tôi và Mai đều là dạng con gái tầm thường, bất cứ lúc nào cũng có thể làm mất mặt nhà họ Giang..

Vào trong bếp tôi để ý thấy mắt Mai rung rung, khuôn mặt không còn chút khí sắc nào:

- Em ốm à?

- Em không sao chỉ bị cảm qua loa thôi, chị đừng lo.

- Bị cảm thì lên phòng nghỉ ngơi đi việc ở dưới đây để chị làm cho.

- Không được đâu. Tí nữa còn phải chuẩn bị cơm tối, lách cách nhiều món lắm em sợ chị chưa quen...

Tôi rót cho Mai cốc nước lọc, rồi tự tin vỗ nhẹ vào ngực mình:

- Gì chứ mấy việc này chị lo được, còn có chị Loan giúp đỡ nữa cơ mà.

- Vậy em lên đó có gì chị không biết thì cứ gọi em xuống nhé, đừng làm bừa không mẹ chửi đấy.

- Okii..Chị biết mà, em cứ nghỉ ngơi đi..

Dứt lời tôi đẩy Mai ra khỏi phòng bếp, còn bản thân thì tự giác đi nhặt rau rửa thịt. Chị Loan cũng xúm vào làm cùng tôi.

Đến khoảng 6h tối mọi người về đông đủ, tôi dọn hết đồ ăn dọn ra bàn. Mẹ chồng không thấy Mai đâu, mới hỏi chị Loan:

- Cái Mai đi đâu rồi? Sao giờ còn chưa thất mặt mũi đâu?

Chị Loan len lén nhìn tôi mẹ chồng hắng giọng lạnh lùng:

- Có gì thì chị nói nhanh đi..

- Cô Mai bị cảm đang nằm trên phòng, để tí nữa tôi lên gọi cô ấy xuống ăn cơm

- Chị lên gọi luôn đi, còn đợi đến bao giờ nữa?

Mai lật đật bước xuống đứng trước mặt mẹ chồng:

- Con xin lỗi mẹ...

Còn chưa nói hết câu, mẹ chồng đã chen ngang:

- Con bị ốm à? Có cần gọi bác sĩ đến không?

- Dạ không cần đâu, con chỉ bị cảm nhẹ thôi.

Trâm từ trong bếp đi ra cũng nhẹ giọng hỏi thăm:

- Hay em cứ nghe lời mẹ để bác sĩ đến khám xem sao, chứ sức khỏe bản thân không coi nhẹ được đâu.

- Em không sao thật mà chị, tí nữa em uống liều thuốc cảm là đỡ ngay thôi..

Dứt lời cũng là lúc cả nhà tập trung đông đủ, cùng ngồi xuống bàn ăn nhưng hôm nay chú già đi tiếp khách nên cái ghế ngay cạnh tôi phải để trống.

Mẹ chồng bắt đầu khen ngợi chiến tích của Trâm, gấp vào bát cô ấy con tôm to nhất:

- Ăn nhiều lên con, đi công tác có 1 tuần mà nhìn người gầy hẳn đi..

Trâm cười sáng lạn:

- Con vẫn 48kg mà mẹ.

- Mẹ nhìn con hốc hác lắm, có phải công việc căng thẳng quá không?

- Dạ không. Hôm đầu tiên con vào tuy gặp chút rắc rối nhưng cuối cùng cũng giải quyết xong, hợp đồng đã có đầy đủ chữ kí của hai bên. Đơn hàng con cũng gửi email cho anh Huy rồi, chỉ hai ba hôm nữa là họ chuyển khoản tiền cọc cho mình thôi.

- Con làm tốt lắm, giờ mẹ đã hiểu lí do vì sao bố lại tin tưởng giao những công việc quan trọng cho con..

Bố chồng kí được hợp đồng lớn thì vui ra mặt:

- Thôi cả nhà ăn cơm đi, chuyện công việc để sau hãy nói. Thực lực của cái Trâm như nào, mọi người cũng rõ cả rồi..

Tôi ngồi im nghe không dám lên tiếng, thầm đánh giá về con người Trâm. Đúng kiểu phụ nữ hiện đại, gia đình giàu có bản thân tài giỏi chẳng kém gì đàn ông. Hình như tất cả ưu điểm của phụ nữ đều tụ tập trên người cô ấy...

.....

Kết thúc bữa ăn mọi người ai về phòng nấy, chỉ còn mỗi Mai và mẹ chồng ngồi lại nói chuyện. Tôi nằm trần trọc trên giường định lôi điện thoại ra chơi game, thì phát hiện để quên dưới bếp. Mở cửa bước xuống cầu thang, tôi không có ý nghe trộm nhưng mẹ chồng nói to quá hình như bà đang rất tức giận. Còn bên kia Mai chỉ cúi đầu rất sâu, không có phản ứng gì:

- Con và thằng Hùng có chuyện gì giấu mẹ không?

- Dạ không. Bọn con không có chuyện gì đâu.

- Thế hai đứa bao giờ đi thụ tinh lần tiếp theo?

- Con không biết, anh Hùng vẫn chưa quyết định ạ.

- Con là vợ nó, lại không làm tròn trách nhiệm sinh nở khó khăn đi thụ tinh 2 lần rồi vẫn không có kết quả còn không biết khuyên nhủ chồng à? Mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi, nhà họ Giang cần phải có người nối dõi tông đường. Vợ chồng thằng Huy mãi làm ăn thì mẹ không nói, nhưng còn con sao cứ để mẹ phải đau đầu thế?

- Con xin lỗi mẹ..

- Mẹ không cần con phải xin lỗi, con nên nhớ gia đình mình họ gì và con là ai?

- Lần này con sẽ cố gắng..

- Mẹ không còn gì để nói với con nữa, các con tự biết đường mà tính toán với nhau. Đừng ép mẹ phải làm những chuyện trái với lương tâm, sau này nghĩ lại ai cũng oán hận nhau.

- Vâng ạ..

Cánh cổng "cách" một tiếng đèn xe chiếu thẳng vào nhà. Tôi nhìn ra thấy chú già vừa đi làm về, vẫn phong thái lạnh lùng có chút bất cần như mọi ngày. Nhớ về trận say xỉn tối qua, mặt tôi bất giác nóng lên chạy tọt vào trong phòng không cả dám xuống lấy điện thoại nữa.

10 phút sau đến lượt cánh cửa phòng tôi bị đẩy ra dứt khoát. Tôi trốn tránh ánh nhìn dò xét của chú già, giả vờ giả vịt nhắm chặt mắt lại:

- Chưa tỉnh à?

Tôi vẫn cố chấp không trả lời, thì nghe thấy tiếng nói đều đều:

- Đây có phải điện thoại của nhóc không? Không muốn nhận à?

Đi đến gần cửa sổ, chú già còn cố tình nói to hơn:

- Không cần thì vứt đi, chứ để làm gì cho chật phòng?

Lúc này tôi có muốn giả vờ thêm nữa cũng không được. Ngồi bật dậy mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào tay ông chú:

- Điện thoại của tôi đây, chú đừng vứt đi.

- Sao này giờ nhóc không nói gì? Tôi còn tưởng nhóc ngủ rồi cơ.

- Thì tại tôi sợ chú.

Ông chú nhếch mép lên cười khó hiểu:

- Tôi có ăn thịt nhóc đâu mà phải sợ. Tối qua ai to mồm muốn làm đại ca bang phái chống lại mẹ chồng cơ mà. Nay lá gan ấy trốn đi đâu mất rồi?

Tôi ngại quá quay mặt đi hướng khác, không dám nói nhiều:

- Chú trả điện thoại cho tôi trước đi.

- Đây...

Ông chú chìa cái điện thoại ra trước mặt tôi, giọng điệu bình thản:

- Của nhóc đây

Tôi cúi đầu lí nhí:

- Cảm ơn chú..

- Có mỗi thế thôi à, chuyện tối qua có muốn giải thích gì với tôi không?

- Tôi xin lỗi..

Nụ cười nửa miệng càng lúc càng nở rộ trên khuôn mặt chuẩn chỉnh của ai kia, làm tôi lúng túng không biết phải nói thế nào cho hợp lí, chỉ dám lắp ba lắp bắp vài câu:

- Tại bạn tôi có chuyện buồn, nên chúng tôi mới rủ nhau đi giải tỏa stress thôi.

- Giải tỏa đến nỗi quên cả đường về nhà, thì tôi thấy nhóc cũng dính thật...

Nói hết câu chú già cũng chẳng đợi tôi trả lời, mà bước vào phòng tắm luôn. Tôi trầm ngâm nhìn theo, rồi khẽ thở dài. Đang quen lối sống tự do, tự tại từng một cái vương vào hôn nhân, thực lòng tôi vẫn còn bỡ ngỡ lắm. Sinh ra ở vạch đích tiền bạc tôi không phải lo, nhưng vấn đề tình cảm chính bản thân tôi nhiều lúc cũng không tự mình quyết định được đâu...

Một lúc sau đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì thấy chú già khoác cái choàng tắm đi ra, tóc trên đầu vẫn còn ướt nhẹp:

- Tôi biết mẹ khó tính, nhưng không phải hạng người đen trắng lẫn lộn. Nhóc muốn yên ổn trải qua 2 năm này, thì nhất định phải học được chữ nhịn. Tôi có thể bênh nhóc, không chấp dăm ba chuyện điên khùng nhóc làm, nhưng thân phận của nhóc bây giờ vẫn là con dâu cả nhà họ Giang.

Tự dưng nghe lão nói, tôi lại thấy tủi thân. Danh phận con dâu trưởng đầu phải là ước muốn của tôi, mà hờ hững lại lời ra nói này nói nọ? Gả vào gia đình truyền thống lắm khuôn phép, nhiều quy tắc tôi đã bức bối lắm rồi. Cả ngày nghe mẹ chồng dạy dỗ, đến tối muốn ngủ ngon một giấc cũng không yên càng nghĩ tôi càng uất ức. Cuối cùng không chịu được, mới cau có gắt nhẹ:

- Chú không cần nhắc tôi vẫn nhớ mình là dâu trưởng nhà họ Giang. Làm gì ăn gì cũng phải suy nghĩ trước sau. Nhà chú bề thế tôi không có quyền lên tiếng được chưa? Từ mai tôi sẽ im, sẽ nhịn cho chú vừa lòng.

Chú già nghe tôi ăn nói những câu, thì có vẻ bất ngờ lắm nhưng tôi mặc kệ. Ai bảo chọc tôi trước làm gì. Tính tôi trước giờ vẫn vậy, việc gì khiến tôi uất ức là tôi phải cố gắng cãi lại vài câu cho đỡ "nội thương trong người"

Còn về phía ông chú kia chỉ nhìn tôi chằm chằm, để tôi tuôn ra hết mấy lời khó chịu trong lòng rồi mới nhẹ nhàng đáp lại:

- Tôi không có ý đó.

- Vậy ý chú muốn tôi làm gì?

- Nhóc không cần làm gì cả, trước khi lấy tôi nhóc sống thế nào thì bây giờ cứ sống như vậy, nhưng trước mặt mọi người trong gia đình nhóc phải cẩn thận hơn. Tôi bảo nhóc học chữ nhịn, không phải để chịu thiệt thòi mà muốn nhóc hiểu rõ nhà tôi không đơn giản như trong tưởng tượng của nhóc đâu. Lời hứa trả tự do cho nhóc 2 năm sau, tôi nhất định sẽ thực hiện chỉ cần nhóc đừng cản trở mục đích cuối cùng của tôi là được.

Từng câu chữ từng chữ của chú già tôi nghe không sót tí nào. Không biết tại sao hôm nay lại nói với tôi nhiều như thế? Ban đầu tôi cứ tưởng hẳn bắt tôi học chữ nhịn để phục vụ mẹ chồng, nên tôi mới có phản ứng gay gắt như vậy. Còn bây giờ thì tôi cũng ngẫm hiểu ra mục đích sâu xa trong lời nói của hẳn ta là gì.

Bố tôi vẫn hay gọi điện dò rất kỹ, chú già không phải dạng người tầm thường dễ qua mặt đâu. Hơn nữa tham vọng của hẳn cũng không nhỏ. Gây thù chuốc oán với ai, chứ tuyệt đối không được làm hẳn mất tin tưởng. Công ty nhà tôi trong tương lai vẫn còn phải hợp tác chặt chẽ với nhà họ Giang.

Nhận thấy mình cư xử hơi quá, tôi mới hắng giọng vài cái tìm cách giải quyết căng thẳng giữa hai người:

- Chú cho tôi xin lỗi, tại hôm nay nóng quá tôi mới giữ chứng thôi. Giờ cũng muộn rồi, chú sấy tóc còn đi ngủ...

- Ừ.

Tiếng máy sấy vang lên "o..o.." tôi nhắm mắt lại định thần, cả ngày nay cũng thấm mệt rồi, bao nhiêu chuyện dồn dập xảy ra khiến tôi không kịp chờ...

Rồi tôi thiếp đi lúc nào không hay, chỉ biết trong giấc mơ tôi thấy một người đàn bà. Khuôn mặt bà ta giữ tợn, cứ chỉ tay vào thẳng mặt tôi quát lớn rồi đuổi tôi cút. Tiếp theo có một đứa bé trai, khoảng 6 - 7 tuổi từ đâu chạy đến ôm chặt lấy chân tôi khóc lóc:

- Cô chạy đi, chạy nhanh lên..

Tôi cúi đầu xuống định lau nước mắt cho nó, nhưng không sao lau hết được. Toàn thân nó run rẩy nhưng vẫn không ngừng giục tôi chạy đi. Mắt tôi muốn mở ra thoát khỏi ám ảnh kinh hoàng, có điều càng mở càng rơi vào mộng mị.

Người đàn bà kia đầu tóc rũ rượi tiến đến phía tôi nghiêng răng ken két. Còn muốn vươn tay bóp lấy cổ tôi, tôi theo phản xạ lùi về phía sau. Đứa bé cũng hoảng hốt theo tôi, nó đứng phắt dậy chạy ngược về phía người đàn bà kia thì thầm nói câu gì đó, tôi không nghe rõ.

Khi tôi vẫn chưa hoàn hồn, tay phải nắm chặt lấy sợi chỉ đỏ có mix mấy hạt trầm hương đang đeo bên tay trái. Nó bây giờ là hy vọng cuối cùng của tôi, vì sợi chỉ này cái Yên mới thỉnh trên chùa cho tôi mấy tháng trước. Tôi chớp nhẹ mắt một cái, hai người kia cùng lúc biến mất vào hư không. Ngồi sụp xuống đất, tôi ôm chặt lấy hai đầu gối không dám ngẩng mặt lên.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi mơ thấy giấc mơ kì lạ vừa đáng sợ, vừa tò mò như này. Tôi sợ người đàn bà kia, tất cả mọi động thái của bà ta đều muốn ám hại tôi, dồn tôi vào đường cùng không cho tôi cơ hội trốn thoát. Nhưng cũng tò mò về cậu bé trắng trẻo, đẹp trai kia. Vì sao cậu ấy lại muốn cứu tôi? Rõ ràng chúng tôi không có bất cứ quan hệ nào mà?

Rốt cuộc đằng sau giấc mơ huyền bí này, có ẩn chứa điều gì khác hay không? Hay đơn thuần chỉ là một cơn ác mộng thông thường thôi?

Làm dâu trưởng nhà họ Giang là phúc, hay họa của tôi đây?

Một vòng quanh co đời này tôi có bình yên không?

***

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

- Hà ơi..Hà..

Trong cơn mê man tôi nghe thấy tiếng gọi vội vã của ông chú già. Cổ họng tôi khô khốc, toàn thân run rẩy mặt cắt không ra giọt máu:

- Nhóc bị sao thế?

Ánh mắt tôi nhìn vô định lên trần nhà.

Hai hàng nước mắt cứ thế chảy dài trên má, rơi xuống thấm ướt đầm cả mảng gối. Chú già vẫn ngồi đó quan sát từng biểu hiện của tôi, rồi nhẹ giọng hỏi lại lần nữa:

- Nhóc sao thế? Chỗ nào không khỏe à?

Tôi lắc đầu nguây nguẩy, cố gắng đáp lại câu cho chú khỏi lo lắng:

- Tôi không sao đâu. Chú đừng lo. Mơ thấy vài điều linh tinh thôi.

Chú già gật gù, kéo chăn lên đắp cho tôi:

- Ủ. Ngủ tiếp đi, mới có hơn 3h thôi.

Tôi nhắm mắt sợ hãi nhưng vẫn biết chú còn ngồi đấy, cuối cùng quyết định mở mắt hỏi thẳng luôn:

- Chú có tin vào ma quỷ không?

Chú già cau mày có vẻ ngạc nhiên lắm, nhưng vẫn trả lời tôi dứt khoát:

- Không. Ma quỷ chỉ là cái có cho bọn lừa đảo thôi. Mình không làm điều gì trái lương tâm, trái pháp luật thì sao phải lo.

Tôi gật đầu:

- Cũng phải. Thôi chú đi ngủ đi.

Chú già nhìn tôi lần nữa, khép hờ mắt lại giọng nói hơi khàn khàn chắc còn chưa tỉnh ngủ hẳn:

- Lúc này nhóc mơ thấy cái gì à?

Tôi áp úng như gà mắc tóc, không biết có nên kể lại mọi chuyện cho chú già nghe không? Vừa nãy chú nói không tin ma quỷ, giờ tôi kể ra thế nào chú cũng bảo tôi bịa chuyện cho mà xem. Nhưng không kể ra thì tôi bứt rứt lắm, cảm giác sợ hãi cứ quanh quẩn trong đầu tôi không ngừng. Thôi cứ để vài hôm nữa xem tình hình thế nào đã, rồi tính tiếp cũng không muộn...

Sáng hôm sau chú già gọi tôi dậy rõ sớm, bình thường tôi và chú mệnh ai người đó lo. Nay lại thay đổi thế này không biết có điều gì khuấy tất không?

- Dậy đi. Tôi chờ nhóc đi ăn sáng, rồi đến công ty làm luôn.

Mắt tôi còn đang rít lại, do tối qua được ngủ ít quá. Lời nói của chú như nước đổ lá khoai, căn bản tôi nghe tai nọ lọt sang tai kia.

- Dậy đi. Mẹ đang gọi kia.

Công nhận mẹ chồng với tôi là điều cấm kị, mới vài phút trước còn lăn bên nọ bên kia giờ nghe thấy thế vực dậy luôn:

- Mẹ gọi tôi á? Sao chú không nói sớm?

Chú già không nói gì nở nụ cười gian, tôi phát hiện mình bị lừa thì cay cú lắm cứ lườm nguýt thôi.

- Gần 6h rồi, dậy vệ sinh cá nhân đi rồi tôi đưa đi ăn sáng.

- Nhà mình bắt buộc phải ăn sáng ở nhà mà, chú đừng lừa tôi.

- Tôi lừa nhóc hay không, tí nữa sẽ rõ. Quy tắc là do con người đặt ra, đừng mần mê nữa không lại muộn. Tôi xuống nhà trước đây.

Dứt lời chú già quay lưng bước xuống nhà thật, tôi bấu môi một cái nhưng vẫn làm theo. Dưới nhà mọi người đã tụ tập đông đủ, mẹ chồng và Trâm đang ngồi nói cười thân thiết như mọi khi nhưng thấy tôi xuống thì thay đổi thái độ hẳn.

Chỉ có Mai nhìn tôi cười cười:

- Chị xuống rồi à?

Tôi gật gù không tự nhiên lắm:

- Ủ. Trong bếp có việc gì không? Để chị vào giúp cho.

- Không cần đâu. Chị cứ ngồi xuống đi, em với chị Loan làm xong cả rồi..

Tôi bí mật liếc mắt về phía chú già, không thấy chú có bất cứ phản ứng gì. Lúc này còn bảo chờ tôi ra ngoài ăn sáng cơ mà, giờ lại tăng lờ không quen biết tôi thế này? Hay chú ta đổi ý rồi, đàn ông đàn ang mà lật lọng thế?

Vài ba phút sau, tôi tưởng mình bị lừa định ngồi xuống bàn thì chú già bất ngờ lên tiếng:

- Bố mẹ và các em cứ ăn trước đi, nay con xin phép đưa vợ con ra ngoài ăn một bữa ạ.

Cả bố mẹ chồng đồng loạt đưa ánh mắt dò xét về phía tôi. Mẹ chồng nhanh nhạy về ra nụ cười thân thiện:

- Sao thế? Hôm nay em Mai nấu món bún bò Huế ngon lắm. Giờ cũng muộn rồi, thôi hai đứa ngồi xuống ăn cùng cả nhà luôn cho vui.

Chú già khề cau mày:

- Thi thoảng bố mẹ cũng phải để cho bọn con có tí không gian riêng tư chứ.

- À..Ủ..Mẹ vô ý quá.

Bố chồng vẫn ngồi yên đó, nghe hai mẹ con chú già nói qua nói lại. Thấy tình hình càng lúc càng căng thẳng, mới lên tiếng can ngăn:

- Nhà mình có quy tắc riêng để lại từ thời ông bà. Bữa sáng bắt buộc các thành viên phải ăn sáng ở nhà cho có tinh thần đoàn kết, yêu thương đùm bọc lẫn nhau. Con là cháu đích tôn nhà họ Giang, sau này công ty cũng do con kế thừa. Một người đứng đầu gia đình, phụ trách điều hành bao nhiêu nhân viên thì không thể phá vỡ kỉ luật được.

- Kỉ luật với cả vợ mình hả bố?

Bố chồng tôi trừng mắt:

- Ăn nói cho cẩn thận. Hơn 30 cái tuổi đầu rồi đấy, không còn bé bỏng gì nữa đâu.

Chú già cũng không vừa, nhất quyết muốn đưa tôi ra ngoài ăn sáng thì phải:

- Con không còn bé bỏng nữa, nên mới phải quan tâm vợ mình. Từ ngày về đây đến giờ, con thấy cô ấy vẫn chưa quen lắm.

Mẹ chồng hết nhìn bố chồng rồi lại nhìn sang tôi. Một lúc sau nhìn đủ rồi, mới chậm rãi lên tiếng chen ngang:

- Con nói như vậy khác nào bảo mọi người trong gia đình mình, không quan tâm đến cái Hà?

Chú già cười, nụ cười mang bao phần giễu cợt:

- Con chưa nói gì đâu nhé, là tự mẹ nói ra đấy.

Mẹ chồng sắc mặt càng lúc càng kém, không biết vô tình hay cố ý mà lời nói cũng trở nên yếu đuối, chứ không hùng hổ quyền lực như mọi ngày nữa:

- Con..Sao con lại ăn nói với mẹ như thế?

- Như thế là như nào? Mẹ nói rõ con mới sửa đổi được chứ.

- Trước giờ con có bao giờ to tiếng với mẹ đâu. Tuy mẹ không phải là mẹ ruột của con, nhưng gần 20 chục năm nay mẹ cũng cố gắng hoàn thành tốt trách nhiệm nuôi nấng, dạy dỗ con cơ mà. Từ khi con lấy vợ đến giờ, mẹ thấy con thay đổi nhiều lắm.

Chú già vẫn bình tĩnh vẫn đứng đó, rồi "à" một tiếng, tay chỉnh lại cái cúc áo somi trên cùng:

- Con biết mẹ rộng lượng với con, nhưng Hà là vợ con. Con đối xử tốt với vợ mình, thì có gì sai?

Mẹ chồng không chịu nhường nhịn, hai mắt rưng rưng muốn khóc:

- Mẹ không có ý đó, mẹ làm chuyện gì cũng muốn tốt cho các con thôi..

Ánh mắt "dịu dàng" tràn ngập nước của mẹ chồng đảo về phía tôi:

- Hà..Từ ngày con về đây, mẹ có làm chuyện gì quá đáng với con không? Con cứ nói thật đi, không thẳng Duy lại trách mẹ..

Tôi giật mình, lắc đầu lia lịa:

- Không ạ. Mẹ đối xử với con tốt lắm.

"Bốp.."

Bố chồng tôi ngồi im nãy giờ, cuối cùng không chịu được nữa đập mạnh xuống bàn, quát to:

- Tất cả im hết đi, ăn bữa sáng cũng không yên? Thằng Duy mày muốn đưa vợ mày đi đâu thì đi luôn đi..

Trước giờ tôi thấy bố chồng ít nói lắm, đa phần ý kiến gì của chú già ông cũng đồng tình hết. Hôm nay lại nghiêm khắc như này, chắc ông có lý do riêng. Tôi vội vã chạy đến đứng sau chú già thì thầm:

- Tôi không ra ngoài ăn sáng nữa đâu.

Chú già nhú mày:

- Tại sao?

Tôi cười hề hề lấy lòng, chứ giờ gân lên cả nhà om sòm chẳng ai vui vẻ gì:

- Tại tôi thích ăn bún bò Huế lắm, trước ở nhà tuần nào mẹ tôi cũng nấu cho tôi ăn 2 - 3 lần.

- Thật không?

- Thật chứ. Tôi đùa chú làm gì?

Mẹ chồng thấy tôi như thế càng tỏ vẻ bức tức hơn:

- Vợ con đã nói thế rồi thì hai vợ chồng qua ăn sáng cùng cả nhà đi cho nóng. Món này để nguội, không ngon đâu.

Quay sang Mai bà hắng giọng mấy cái:

- Mai lấy thêm bát cho anh chị đi, sao cứ đứng trơ mắt ra nhìn thế? Cái gì cũng phải để mẹ nhắc mới làm à?

- Vâng ạ.

Tiếng nói nhỏ nhẹ của Mai, làm tôi thấy áy náy quá. Nếu không phải vợ chồng tôi tự nhiên đòi ra ngoài ăn sáng, thì chắc cô ấy không bị chửi đâu. Suốt cả bữa ăn không ai nói câu gì. Không khí nặng nề, ăn món bún bò ngon như thế mà tôi không tài nào nuốt nổi.

7h sáng mọi người đi làm hết, tôi là đi muộn nhất nên vẫn đứng đình dọn dẹp vài thứ cùng Mai trong bếp. Mẹ chồng bước vào thấy thế khó chịu quát Mai:

- Sao con lại bắt chị Hà làm việc nhà cùng con? Nãy không nghe anh Duy trách mẹ à?

Mai tự nhiên bị quát không rõ nguyên nhân thì âm ỉc lắm, nhưng vẫn cúi đầu lí nhí:

- Con xin lỗi mẹ. Tại con...

- Tại con tự vào giúp em Mai đó mẹ, không liên quan đến em ấy đâu. Mẹ đừng trách em ấy...

Tôi không đợi Mai nói hết câu, chen vào giữa luôn. Mẹ chồng nghe tôi nói thế, càng điên tiết hơn:

- Tôi trách ai là việc của tôi, không cần chị phải dạy.

- Ý của con không phải vậy đâu mẹ.

- Chị đừng nói gì hết, tôi không muốn nghe đâu. Chị cứ đi làm đi, về nhà cơm bưng nước rót tôi lo tất không chồng chị lại bảo tôi thiên vị người nọ người kia..

Mọi ngày hờ một tí là bà kêu tôi phải biết suy nghĩ trước sau, không được làm mất mặt nhà họ Giang. Hôm nay lại đòi giọng thế này, tự nhiên tôi lo quá. Có khi nào từ mai tôi càng khó sống hơn không?

.....

Một tuần trôi qua kể từ sau giấc mơ kì lạ đó tôi vừa đi làm về, thấy bóng điện trong nhà bật sáng trưng. Ngoài cổng còn có chiếc xe lạ đang đỗ sẵn ở đó. Tôi bước vào, vội vàng hỏi chị Loan mới biết. Lúc này Trâm đang ngồi xem tivi ở phòng khách với mẹ chồng, thì đột nhiên ngắt xiu. Bác sĩ riêng của gia đình đến khám, xác định nguyên nhân do cô ấy làm việc căng thẳng trong thời gian dài, bản thân mệt mỏi stress nên mới bị như vậy...

Nửa đêm hôm đó tôi bị đánh thức bởi tiếng la hét, khóc lóc của Trâm. Dưới nhà đồ đạc còn đồ vỡ loảng xoảng. Chú già vục dậy nhanh chóng, khoác thêm cái áo dài chạy xuống cầu thang dẫn tôi nằm yên trên phòng, mà tôi tò mò quá vẫn lén lút đi theo.

Cảnh tượng trước mắt làm tôi giật mình, Trâm ngồi co ro trên chiếc ghế sofa to đùng ở phòng khách. Quần áo rũ rượi, đầu tóc rối tung rối mù không ra hình thù gì. Khác một trời một vực với người phụ nữ sang chảnh, lịch sự hàng ngày. Phía đối diện Huy nhìn vợ bất lực, nhưng tuyệt nhiên không dám khuyên can gì.

- Cút..cút hết đi..Đừng động vào tôi..

Tay Trâm cứ liên tục đâm vào hai bên thái dương của mình. Huy không còn cách nào khác đành phải tiến lên, giữ chặt lấy Trâm:

- Em bình tĩnh..bình tĩnh lại đi..

Trâm vùng ra, móng tay sắc quá còn cào cả vào mặt Huy mấy vết xước dài:

- Anh đừng giết tôi..Tôi xin anh đừng giết tôi..Các người tha cho tôi đi..Tôi..tôi không làm gì thật mà..xin đừng giết tôi..tha cho tôi..tha cho tôi..tôi xin anh..

Câu nói loạn xạ không rõ đầu đuôi của Trâm càng làm tôi tò mò hơn. Trong mắt tôi cô ấy là người ấy phụ nữ hoàn hảo, sao có thể nói năng linh tinh như này? Chuyện gì đang xảy ra đây? Ai đó nói cho tôi biết được không?

Bố mẹ chồng tôi cũng bị đánh thức, mẹ chồng tôi nhìn Trâm như thế thì ngạc nhiên lắm, tay chỉ về phía trước mà cứ run run:

- Trâm ơi..Trâm..Con làm sao thế?

Trâm cứ khóc rồi lại cười:

- Bà đừng qua đây..Bà đừng đánh tôi..Tôi không làm hại ai đâu..Bà tha cho tôi đi..

Ngoài ông chú già đang đứng cạnh tôi, thì bố chồng có lẽ là người bình tĩnh nhất trong nhà lúc này. Giọng ông khàn khàn:

- Trâm..Con có nhận ra bố không?

Trâm ngửa đầu nhìn lên trần nhà, cười ha hả như một kẻ điên rồi nhanh như chớp lao về phía bố chồng tôi, đánh túi bụi vào người ông. Miệng còn không ngừng chửi rủa:

- Ông là kẻ khốn nạn, là ông hại tôi ra nông nỗi này. Sao ông ác thế, nhân tính của ông bị quạ tha gà mổ đi hết rồi à? Hôm nay tôi sẽ liều chết với ông. Ông đừng hòng thoát khỏi tay tôi..

Mẹ chồng hoảng sợ cầm lấy tay Trâm kéo ra, mà kéo thế nào cũng không được. Trâm vẫn đánh vào người bố chồng tôi, vừa đánh vừa chửi:

- Ông sẽ phải gặp báo ứng. Tôi sẽ khiến nhà họ Giang các người tuyệt tự tuyệt tôn..Những gì ông làm với tôi, tôi bắt ông trả lại gấp mười..haha..

Mẹ chồng vẫn kiên nhẫn khuyên bảo Trâm:

- Con biết mình đang làm gì không? Trâm..Nghe lời mẹ, mau ra đây..

- Tôi không ra..Bà là ai tôi không biết..Ông ta hại tôi ra nông nỗi này, tôi phải trả thù..

- Đó là bố chồng con. Có gì con cứ bình tĩnh..Nghe lời mẹ, ra đây nào..

Dứt lời Trâm lập đi lập lại:

- Bố chồng..Bố chồng tôi sao?

- Ủ. Ra đây với mẹ nào..

Dứt lời Trâm buông bỏ chồng tôi ra thật, nhưng cô ấy lại trèo lên bàn nhảy múa loạn xạ...

Bác sĩ nói Trâm bị ngất do làm việc quá sức, nhưng tất cả những hành động vừa rồi đâu phải của một người bình thường?

Trong đầu tôi lóe lên một suy nghĩ kì lạ, có khi nào Trâm liên quan đến giấc mơ kinh khủng tôi gặp phải tối hôm nọ không?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trâm cứ đứng nhảy múa trên bàn, không ai ngăn cản được, đến nửa tiếng sau mệt quá thì ngất xỉu. Giữa đêm bố mẹ chồng tôi lại phải gọi điện cho bác sĩ riêng của gia đình...

Nhà họ Giang trọng danh tiếng, dĩ nhiên họ không nói toàn bộ tình trạng của Trâm cho bác sĩ nghe rồi. Chỉ báo Trâm bị hoảng sợ thôi. Bác sĩ đến khám tổng quát vẫn xác định Trâm ngất đi do làm việc quá sức, thể trạng còn yếu chứ không có bất cứ nguy hiểm nào...

Xong xuôi mọi việc tôi tiễn bác sĩ ra về, lên phòng chú già vẫn ngồi im ở ghế sofa chắc vẫn đang đợi tôi:

- Sao chú không ngủ đi?

- Nhóc có sợ không?

Tôi nghệt mặt ra, vẫn chưa hiểu câu hỏi của chú già. Chú bắt lực nhìn tôi, ngửa đầu ra sau ghế hỏi lại rõ ràng hơn:

- Chuyện của Trâm ý, nhóc có sợ không?

- À..tôi cũng hơi sợ, nhưng bác sĩ đã bảo Trâm không sao rồi còn gì?

Chú già gật gù:

- Ủ. Lần sau tôi bảo nhóc ở yên trên phòng, thì đừng có xuống nghe chưa? Con gái, con đũa chẳng biết sợ cái gì..

Tôi bấu môi chu mỏ lên:

- Đầu. Tôi sợ chú bị làm sao thì tôi mới xuống theo đó chứ.

- Không phải lẻo mép với tôi, tôi già rồi miễn nhiệm với tập đoàn các loại thính. Nhóc biết nhà tôi không đơn giản, mà chỗ nào cũng có mặt. Còn chuyện đứng ra bên Mai, trước mặt mẹ nữa. Nhóc thừa thời gian muốn làm anh hùng à? Tôi nói cho nhóc biết nhé, anh hùng thời nay nhiều lắm không đến phiên nhóc đâu..

Đang yên đang lành bị lời cổ ra nói 1 thôi 1 hồi, có ai mà không tức? Tôi vùng vằng lên giường nằm lăn ra, tắt ngủm điện đi chẳng thèm nói chuyện với chú già nữa. Cứ bảo tại sao chú ta đến bây giờ mới lấy được vợ, tại khó ở quá chứ sao?

Cuộc hôn nhân của tôi là hôn nhân thương mại, tôi không cách nào trốn tránh được nên mới phải lấy chú thôi. Chứ như bình thường, tôi còn lâu mới yêu người khó tính như chú nhé. Cứ ngồi đó mà chờ cho sướng mồm, tôi đi ngủ đây...

- Nay..

Tiếng chú già vang vọng, tôi nhắm chặt mắt lại trùm chăn kín đầu giả vờ như điếc, rồi thiếp đi lúc nào không hay...

Sáng hôm sau, chú già vẫn gọi tôi dậy xuống nhà ăn sáng. Tôi vurun bên nọ, quay bên kia cho thật tỉnh táo rồi mới đáp lời:

- Máy giờ rồi chú?

Mặt chú già tự nhiên gian lắm, cứ nhìn tôi cười tùm tùm:

- Mới 5 rưỡi thôi.

Tôi cũng định ninh đó là sự thật, lẽ mà đưa tay rút cái sạc điện thoại ra thì giật mình. Giờ ả..6h10" rồi, thế có chết tôi không cơ chứ?

Đạo gần đây luyện mãi tôi mới có thói quen dậy đúng giờ, nay lại bị hấn phá hồng hết rồi. Mà khoan đã, sao chuông báo thức của tôi lại không kêu nhỉ? Bật màn hình lên thì cay cú phát hiện, biểu tượng hình đồng hồ báo thức, đã bị ai xấu tính tắt đi từ bao giờ.

Tôi phùng má lên, vực dậy nhanh như con gió. Miệng vẫn không quên chất vấn ông chú già kia:

- Sao chú lại chơi khăm tôi?

Ngược lại với thái độ của tôi, chú già chỉ bình tĩnh cười cười:

- Chắc tôi nhầm..

Mọi người nghe xong câu này, bảo tôi có nên lao tới đâm cho chú ta vài phát không. Làm gì có người nào nhầm, mà mặt mũi mang đậm tính tấu hài như chú? Nhất định là trả thù tôi chuyện tối qua rồi. Đàn ông đàn ông, thù dai ghê..

- Tôi sẽ ghi nợ, chuyện này tôi không để im cho chú đâu..

Không tranh cãi vô ích nữa, ba chân bốn cẳng tôi chạy vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Xuống dưới nhà, chú già đã ngồi ăn uống ngon lành. Hại tôi ra nông nổi này, còn có tâm trạng vui sướng thế kia. Người đâu ra mà vô tình vô nghĩa..

Tôi cúi đầu rất sâu, lí nhí xin lỗi cả nhà. Bố chồng thì không nói gì chỉ có mẹ chồng hết lườm, rồi nguyệt tôi thôi. Hôm nay Trâm không xuống ăn sáng cùng cả nhà. Sự việc đêm qua, bố chồng tôi không cho ai nhắc lại lần nữa.

Hết bữa ăn khi mọi người đi làm hết, thì tôi nghe tiếng mẹ chồng đang trách mắng chị Loan ngoài vườn:

- Tại sao mấy khóm hồng của tôi lại chết dần, chết mòn thế này? Mấy lần trước có bị vậy đâu?

Chị Loan có vẻ ảm ức lắm, miệng trả lời thành khăn:

- Con cũng không biết nữa, từ ngày con đến đây làm, bà có cho con động vào mấy khóm hồng của bà đâu?

- Chị nói cứ như kiểu tôi đang đổ oan cho chị ấy nhỉ?

- Con không có ý đó đâu bà, ở dưới quê bố con chuyên đi chăm sóc hoa hồng cho các vườn lớn. Nhìn những chấm nâu chuyển thành đen, xuất hiện trên các bề mặt lá. Những chấm này tròn hoặc không đều làm cho lá cây rụng dần, các chồi non cũng bị lây bệnh. Người ta hay gọi bệnh này là bệnh đốm đen bà ạ..

Mẹ chồng tôi nghe hai từ "đốm đen" thì cau mày lại:

- Cô có biết nguyên nhân của bệnh đốm đen không?

Chị Loan gật gật đầu:

- Bệnh đốm đen ở hoa hồng là bệnh phổ biến, thường xảy ra ở giai đoạn từ 6 đến 14 ngày. Sau khi cây mới trồng rất dễ nhiễm bệnh này...

Dừng lại một chút, quan sát kĩ càng thái độ của mẹ chồng tôi thấy không có gì đáng ngại. Chị Loan mới tiếp tục đánh giá:

- Nguyên nhân chủ yếu do nấm Marssonina rosae Lib gây ra. Cũng có thể còn 1 nguyên nhân nữa, mà con không dám nói..

- Có gì thì nói hết đi, cô úp úp mở mở tôi đổ cho cô làm chết hoa của tôi đấy.

Chị Loan bị đe dọa thì cuống quýt hết lên:

- Ấy không bà ơi. Con không làm gì mà..

Mẹ chồng tôi gất gổng:

- Thế cô sợ cái gì mà giấu diếm tôi?

- Nguyên nhân còn lại là do tưới nước quá nhiều, nước còn đọng lại trên lá không thoát đi đâu được gây nên bệnh đó bà...

- Thật không?

- Con không dám nói dối bà đâu..

- Thế cô vào vào gọi cái Hà ra đây cho tôi..

Dứt lời tôi thấy chị Loan lật đật chạy vào, khuôn mặt lấm lem không biết là nước mắt hay mồ hôi:

- Cô ra bà gọi kìa..

Tôi gật đầu cảm theo cái túi sách ra ngoài để tí nữa đi làm luôn:

- Mẹ gọi con ạ...?

- Hôm nay con có tưới hoa hồng cho mẹ không?

Tôi không biết chuyện gì, nên trả lời rất thành thật:

- Con vẫn tưới mà mẹ. Đợt này con được về sớm, nên tranh thủ tưới hoa cho mẹ luôn.

Mẹ chồng mặt đỏ bừng vút mạnh cái kéo tia cây, ngay gần chân tôi:

- Tranh thủ sao?

Tôi hoảng quá lùi về phía sau mấy bước:

- Mẹ..

Không để tôi nói hết câu, mẹ chồng đã quát ầm lên:

- Chị ghét tôi thì cứ đến thẳng mặt tôi mà nói, tội gì phải giờ cái trò mèo sau lưng tôi thế?

- Con làm gì trái ý mẹ ạ?

- Thôi bây giờ ở đây có mỗi tôi và chị, chị không cần diễn cho tôi xem nữa đâu..

Bao nhiêu suy nghĩ hỗn loạn trong đầu tôi, còn chưa sắp xếp được. Tự dưng mới sáng ra đã bị ăn trận đòn phủ đầu, thì ai vui cho nổi. Tôi cố gắng bình tĩnh hết sức có thể, ngẩng đầu lên nói nhẹ nhàng:

- Nếu con làm sai điều gì thì mẹ cho con xin lỗi. Chứ đừng nói con như vậy, con không hiểu lại không sửa được.

Thái độ thành khẩn của tôi, cũng làm mẹ chồng dịu đi phần nào:

- Tôi biết chị vẫn hay chữ tốt, tôi quanh năm ở nhà không nói nổi chị. Nhưng chị bước về đây, điều tối thiểu nhất phải biết kính trên nhường dưới. Chị không hài lòng chuyện gì có thể nói thẳng ra, hai mẹ con ngồi đàng hoàng với nhau. Đằng này chị lại cố tình tưới hồng hết hoa hồng của tôi là sao?

Nói một vòng tròn dài, cuối cùng tôi đã hiểu ra lí do vì sao mẹ chồng tôi lại ném cái kéo tia cây về phía tôi rồi. Mấy khóm hồng của bà ấy chết, và hiển nhiên đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi:

- Con xin lỗi mẹ. Con thực sự không biết tưới nhiều nước, hoa hồng sẽ chết. Con cũng hỏi chị Loan rồi mới dám tưới mà mẹ..

- Chị đừng ngại biện nữa. Bố con Loan dưới quê chuyên làm vườn thuê đấy. Kiến thức về hoa hồng của nó chắc chắn hơn hẳn chị. Chẳng lẽ cái điều đơn giản đó, nó lại không biết?

- Con không có ý trách chị Loan đâu mẹ. Con cũng có đứa em họ, chuyên nghiên cứu chăm sóc giống cây. Chiều nay con gọi nó sang khắc phục mấy cây bên cạnh được không mẹ?

- Không cần đâu. Tốt nhất từ nay chị đừng động đến đến cái gì của tôi nữa. Coi như bài học chị rút kinh nghiệm đi.

Tôi ỉu xiu mặt mũi:

- Vâng ạ.

Rõ ràng người yêu cầu tôi chăm chỉ tưới cây là mẹ chồng, hôm nào quên không tưới là biết mặt nhau ngay. Nay hoa hồng chết lại đổ tại tôi tưới nước nhiều quá. Còn cả chị Loan kia nữa, lần nào tưới cây tôi cũng hỏi rành mạch rõ ràng cơ mà...

Hazi..

Làm dâu nhà giàu đã khó, làm dâu nhà họ Giang lại càng khó hơn..

Tôi chào hỏi mẹ chồng thêm lần nữa, rồi mới đi làm. Đến công ty hỏi cái Yến chuyện của Trâm thì mới giật mình, nổi hết gai ốc:

- Tao nghĩ em dâu mày bị "người âm treu" rồi.

- Mày đùa à? Thời đại nào rồi còn ma với quỷ?

Yến vừa cắn hạt hướng dương, vừa trả lời tôi:

- Có mày không biết ý. Thế giới tâm linh đến giờ khoa học vẫn chưa nghiên cứu rõ ràng. Đợt trước dưới quê thằng người yêu cũ của tao, còn nhiều chuyện kinh khủng hơn. Các cụ ngày xưa cũng dạy, có thờ có thiêng có kiêng có lành như...

- Thôi mày đừng nói linh tinh nữa, tao không tin đâu.

- Ở mày hăm à, đề phòng trước thì chết ai? Cái vòng chỉ đỏ tao cho mày hôm nọ, đừng có tháo ra nhé. Mấy hôm nữa tao dẫn mày đến nhà bà này, nghe bọn bạn tao nói xem chuẩn lắm.

- Hăm vừa thôi...

- Không nghe tao kẹ mày, sau này đừng trách tao biết mà không nói nhé..

Cả ngày hôm đó tôi chẳng làm được việc gì, đầu óc cứ đề đi đâu đâu..

Vài ngày sau Trâm ở nhà không hát hời, khóc lóc lung tung nữa nhưng cô ấy lại sốt li bì, lúc nào cũng trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Đến bệnh viện khám bác sĩ chỉ kết luận Trâm bị cảm cúm thông thường, ngoài ra không có bất cứ dấu hiệu nào khác. Chú già thì luôn mồm dặn dò tôi, không được tới gần Trâm quá. Tôi kể cho chú nghe cuộc nói chuyện giữa tôi và Yến, thì chú chỉ nhếch mép chửi bọn tôi trẻ con...

Điều đáng nghi ngờ nhất, là thái độ của mẹ chồng tôi. Bà không cuống cuống lên như mọi ngày, mà bình tĩnh một cách lạ lùng. Thi thoảng còn bắt chọt ra ngoài đến gần tới mới về. Ai có hỏi đến thì gắt um lên. Giữa trưa nắng lại bắt chị Loan mang muối ra cổng rắc, không thì treo đầy mấy bức tranh kì quái ở khắp phòng vợ chồng Trâm...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Những hành động kì lạ của mẹ chồng tôi càng ngày càng nhiều. Đỉnh điểm hôm đó cả nhà đang ngồi ăn cơm tối, thì bà hắng giọng tuyên bố rõ ràng:

- Ngày mai tôi mời thầy về lễ, bốn bố con có ai nghỉ ở nhà không?

Bố chồng đang ăn nghe mẹ chồng nói thế, thì đặt mạnh đôi đũa xuống bàn gắt nhẹ:

- Lễ nạp cái gì? Bà dối việc à? Linh tinh vừa thôi.

Mẹ chồng cũng không chịu để yên:

- Ông biết gì mà nói? Tôi đi xem họ bảo đất nhà mình dạo này đang bị "động" không lễ nạp cẩn thận mang họa vào thân đấy.

- Động cái gì tôi không quan tâm, nhưng tôi cấm bà làm mấy việc mê tín dị đoan đó trong nhà này.

- Ông nhìn con Trâm đi. Trước đây nó nhanh nhẹn tháo vát như nào, bây giờ nó ra làm sao?

- Bác sĩ bảo nó chỉ bị căng thẳng stress quá thôi. Người không bình thường ở đây là bà đó, bao nhiêu tuổi rồi còn vớ va vớ vẩn? Bà đừng hoang tưởng cho con dâu, nó học theo.

Mẹ chồng không nói lại, thì đứng phắt dậy đùng đùng bước lên lầu:

- Việc lễ nạp tôi đã quyết định rồi, ông có đồng ý hay không thì tôi vẫn làm. Ngày mai bốn bố con ông, cứ đi làm bình thường để mấy mẹ con tôi ở nhà là được...

"Choang"

Bố chồng tôi giận quá ném mạnh cái bát xuống sàn nhà:

- Tôi cấm bà làm đấy. Bà mà cố tình thì đừng trách tôi..

Mẹ chồng tôi coi như điếc, vẫn hiên nhiên bước tiếp. Sau bữa ăn bà lặng lẽ gọi tôi ra ngoài nói chuyện riêng:

- Ngày mai con xin nghỉ đây nhé..

Tôi đáp ứng chưa kịp trả lời, thì bà cau có:

- Hay là con không coi trọng lời mẹ?

- Dạ không ạ. Ngày mai con sẽ xin nghỉ.

Bây giờ đành trả lời vậy chứ biết sao? Tôi mà nói không xin được nghỉ lại om sòm cả nhà lên. Lúc này bố chồng tôi đã quát tháo một hồi rồi, giờ đến lượt mẹ chồng nữa thì tôi không chịu nổi mất. Gần 3 tháng về đây làm dâu, mà tôi cứ ngỡ thời gian trôi qua cả 3 năm rồi.

Dọn dẹp xong xuôi, tôi lên phòng thấy chú già đang làm việc chăm chú lắm. Bình thường giờ này chú ta hay nằm dài ra ghế sofa xem tivi cơ mà, hay nay có chuyện gì gấp gáp lắm?

- Nhóc vừa đi đâu thế?

Chú già hỏi tôi nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, chứ không thèm ngẩng đầu lên.

- Tôi dưới nhà dọn dẹp, nói chuyện với chị Loan.

- Lần sau tiếp xúc với người ngoài ít thôi, không phải ai cũng thật thà ngô nghê như nhóc đâu..

Đấy..Cái lão này, câu trước câu sau đã xỏ xiên tôi luôn được. Giúp việc nhà mình gần hai năm nay, mà chú ta vẫn coi là người ngoài? Thật không hiểu nổi, tôi buột miệng hỏi:

- Mai chú nghỉ không?

Vài giây trôi qua không có tiếng trả lời, tôi quê quá định lấy điện thoại gọi tán phét với Yến thì chú già bất ngờ ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào tôi:

- Nhóc nghĩ sao?

Tôi hán hán lời với trường hợp này, trả lời như thế thà đừng nói gì còn đỡ bức hơn:

- Coi như tôi chưa nói gì nhé.

Chú già bật cười, nụ cười thoải mái chứ không nhếch mép gượng gạo như mọi ngày:

- Tôi không tin vào tâm linh, chuyện ma quỷ lại càng không thể thì có lý do gì tôi phải ở nhà?

Tôi gật gù suy nghĩ:

- Cũng đúng. Người như chú mà tin vào mấy chuyện vớ vẩn này, thế nào cũng có ngày mặt trời mọc đằng Tây.

Sáng hôm sau tôi dậy sớm, xuống nhà chuẩn bị mấy đồ đặc linh tinh cùng mẹ chồng. Chú già vẫn chưa biết việc tôi nghỉ, tôi sợ nói ra không đồng ý lại cãi nhau. Thôi cứ tiền trạm hậu tẩu cho chắc ăn. Tối về có chửi, mọi việc cũng xong rồi.

Bữa ăn sáng vẫn diễn ra như bình thường, trước lúc đi làm bố chồng còn không quên cảnh cáo mẹ chồng:

- Bà nhớ lời tôi nói tối qua đấy, đừng giờ trò sau lưng tôi.

Mẹ chồng hôm nay không khó chịu gắt gỏng như hôm qua nữa, mà gật đầu đồng ý luôn:

- Tôi biết rồi, ông cứ đi làm đi.

- Tí nữa bà gọi lái xe, đưa cái Trâm về nhà mẹ nó mấy hôm cho đầu óc thoải mái. Tôi gọi điện nói chuyện với bố nó rồi đấy.

Dứt lời bố chồng xách cặp tài liệu ra ngoài luôn. Chú già lướt qua tôi với ánh mắt cảnh cáo, tôi cười hề hề lấy lệ rồi cũng già vờ già vịn lên phòng chuẩn bị đặc đi làm.

Đến gần 8h cổng nhà tôi có chiếc taxi, cửa xe mở ra một người phụ nữ trung niên ăn mặc rườm rà, màu sắc quần áo sặc sỡ bước xuống. Mẹ chồng tôi thấy bóng dáng thì lao ra nhanh như gió, chấp hai tay lại cúi đầu thật sâu:

- Con lạy cô ạ.

Người phụ nữ kia khề gật đầu mấy cái:

- Mọi thứ cô dặn đã chuẩn bị xong hết chưa?
- Con chuẩn bị đầy đủ rồi cô ạ, tí nữa người ta mang đến luôn.
- Tốt lắm. Con dẫn cô lên xem phòng con dâu con cô xem nào.

Mẹ chồng đi trước, người phụ nữ kia đi sau. Ngang qua tôi bà ta dừng lại một lúc, quan sát kĩ càng rồi mới bước tiếp. Tôi cực kì khó chịu với ánh nhìn đó, cứ có cảm giác không được an toàn.

- Hà mang nước lên mời cô cho mẹ nhé.

Tiếng mẹ chồng làm tôi giật mình:

- Vâng ạ.

Phòng của Trâm ở tầng 2, hiện tại cô ấy đã hết sốt nhưng không hiểu vì lí do gì mà chỉ quanh quẩn ở trong phòng chứ nhất quyết không chịu ra ngoài. Bà thầy bói kia chỉnh lại cái cặp tóc trên đầu, chậm rãi đi khắp phòng Trâm:

- Oán khí hơi nặng, chả trách mãi không khỏi ốm?

Mẹ chồng tôi nghe xong mặt tái nhợt:

- Con xin cô giúp nhà con với.
- Con cứ bình tĩnh, cô đang nghĩ cách giúp nhà con đây.

Tôi bụng hai cốc nước lên, còn chưa kịp bước vào đã nghe họ nói chuyện tiếp:

- Người phụ nữ lúc này cũng là con dâu con à?
- Vâng ạ. Con dâu cả nhà con đó cô.

- Cô nói nghe này, người đó có mệnh xung khắc với nhà con đây. Về lâu về dài làm chuyện gì cũng không thành công đâu. Hơn nữa cô thấy con sắc mặt càng ngày càng kém, thời gian tới con ra đường nhớ cẩn thận đường xe cộ cho cô nhé.

Không biết mọi người thế nào, chứ tôi nghe mà thấy kịch côm vô cùng. Ban đầu giấc mơ kì lạ kia tôi còn nghĩ ngại đôi chút, chứ hôm nay bà thầy bói này đến đây nói từ này đến giờ tôi chỉ cảm thấy vô lí, hoang đường thôi..

Đành rằng thế giới tâm linh vẫn còn là ẩn số, chưa có ai khẳng định chắc chắn điều gì nhưng báo chí, tivi đưa tin bao nhiêu vụ lừa đảo lấy danh nghĩa thầy bói rồi?

Nghĩ kĩ lại mọi chuyện tôi càng thấy nghi ngờ. Tôi không tin mấy hạt muối rắc giữa cổng, hay những bức tranh kì lạ trong phòng Trâm có thể làm nên điều gì.

Nửa tiếng sau lại có người xuất hiện đưa đến nhà chồng tôi một số món đồ cứng bái, mà tôi cũng chẳng biết gọi mấy món đồ đó là gì. Tiếng chuông, mõ vang lên không ngừng xen lẫn tiếng hô hét của bà thầy bói và từng cái quỳ lạy rất thành khẩn của mẹ chồng tôi. Trâm vẫn ngồi im trên giường không nhúc nhích, hình như mọi việc trong phòng đều không liên quan đến cô ấy.

Kết thúc khóa lễ bà thầy bói ngâm một ngụm rượu to, phun ngay lên giường Trâm đọc một thôi một hồi, toàn những câu "thần chú" tôi không hiểu là tiếng nước nào?

Phía ngoài này tôi và Mai cứ đứng nhìn nhau. Mẹ chồng tôi bí mật nhét vào túi xách của bà ta một cọc tiền 500k dày cộp...

Lúc bà thầy bói chuẩn bị ra về thì cũng là lúc tôi cũng người lại. Dưới phòng khách bố chồng và ba anh em nhà họ Giang đều có mặt đông đủ. Mẹ chồng tôi giật mình, hoảng hốt:

- Ông về lúc nào thế?

Mặt bố chồng tôi đỏ bừng bừng, tôi sợ quá không cả dám bước xuống nữa cứ thập thò thôi:

- Mấy mẹ con bà giỏi lắm. Coi lời tôi nói không ra cái gì phải không?

Mẹ chồng lắc lắc đầu:

- Ông cứ bình tĩnh đã, để tôi tiễn cô về xong sẽ vào nói chuyện cặn kẽ với ông..
- Bà nghĩ giờ tôi còn tin bà không?

- Nếu không thì ông định làm gì? Tôi nói cho ông biết nhé, tôi làm mọi việc cũng vì mấy bố con ông thôi...

Bố chồng mất hết kiên nhẫn, giọng nói khàn khàn:

- Bà còn già mồm à? Nhà họ Giang phát triển như hôm nay đều do sự cố gắng, nỗ lực của mọi thành viên trong gia đình, chứ dựa vào mấy cái trò mê tín vớ vẩn của bà, khéo khi công ty trở thành bãi rác công cộng rồi...

Bà thầy bói đứng im nãy giờ nghe bố chồng tôi chửi thẳng mặt thì cay cú lắm, chỉ tay về phía bố chồng tôi quát to:

- Này cái người kia, ông có biết mình đang xúc phạm bề trên không? Ông còn không mau xin lỗi cô, cô sẽ khiến ông nhà tan cửa nát...

Bố chồng đang bức sẵn trong người, nghe nói thế lại càng điên hơn:

- Bà im mồm lại. Nhà tôi không có chỗ cho bà lên tiếng nhé. Vợ tôi ngớ ngẩn nghe mấy lời bậy bạ của bà nên mới tin thôi, chứ tôi tổng cổ bà ra khỏi nhà tôi ngay bây giờ đây. Bao nhiêu việc đang hoang, tử tế thì không làm lại cứ thích đi khắp nơi lừa người nọ người kia. Bà bảo bà tài giỏi biết rõ tương lai quá khứ, vậy bà nói tôi nghe bao giờ bà mới bị bắt vì tội truyền bá mê tín dị đoan?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Từ ngày tôi về đây làm dâu đến giờ, nay mới biết bố chồng mình nói móc gói như thế. Mặt bà thầy bói hết xanh rồi lại chuyển sang đỏ, nhìn buồn cười cực. Mẹ chồng tôi quay qua rồi rít xin lỗi bà ta:

- Con xin lỗi cô, nhà con tính tình nóng nảy quá ăn nói lung tung cô rộng lượng bỏ qua cho ạ.

Bố chồng quát to hơn:

- Bà cũng im mồm lại đi. Ai bảo tôi ăn nói lung tung tôi đâm cho vỡ mồm. Đầu hai thứ tóc mà để chúng nó lừa dễ dàng thế à? Bà xem bà có xứng đáng dạy dỗ con dâu không? Đừng lằng nhằng với tôi, còn có lần sau tôi cũng mời bà ra khỏi nhà này luôn đấy...

Chú già đứng sau lưng bố chồng tôi từ nãy đến giờ mới bí mật vờ tay gọi tôi xuống. Con giận giữ của bố mẹ chồng vẫn không nguôi đi phần nào. Ông còn lôi cả điện thoại ra định gọi cho công an, may mà Hùng đứng bên can ngăn kịp. Bà thầy bói cũng kịp thời nhận ra tình hình không ổn, ba chân bốn cẳng chạy luôn ra cổng...

Bố chồng tôi hừ hừ vài tiếng lạnh lùng, rồi bước thật nhanh lên phòng Trâm:

- Thăng Huy lấy xe đưa cái Trâm về nhà mẹ nó mấy hôm đi..

Huy gạt đầu, chậm rãi đỡ Trâm xuống nhà. Bố chồng điên tiết đứng lên bàn ghế, giật hết mấy bức tranh mẹ chồng tôi treo mấy hôm trước mặc kệ bà đang phản đối kịch liệt. Quay qua quát chị Loan âm thầm:

- Cô mang toàn bộ chăn ga, gối đệm phòng này vứt hết đi cho tôi, không được để sót thứ gì.

Chị Loan tự nhiên bị quát thì cuống cuồng hét lên:

- Vâng ạ. Giờ con làm luôn đây..

Ngang qua mẹ chồng chị ấy hơi dừng lại, vì bà đang lờm. Bố chồng kiên quyết muốn xử lý đến cùng:

- Cô còn chần chừ nữa tôi đuổi việc cô luôn. Nhà này do tôi làm chủ, chứ không phải bà ta..

- Con xin lỗi ông, con không dám nữa..

Chú già cũng lùi lại phía sau, bí mật kéo tay tôi về phòng:

- Nhóc cũng ham vui quá nhỉ? Đi làm không đi ở nhà xem bói à?

Tôi xua tay, lắc đầu nguầy nguậy:

- Không phải đâu...tôi chỉ..ấy thôi..

Chú già cau mày, cóc nhẹ vào đầu tôi một cái:

- Học cái hay, cái tốt không học toàn đi học ba cái vớ vẩn. Chẳng hiểu phụ nữ suy nghĩ thế nào nữa?

Thật ra ngay từ ban đầu tôi đã không tin vào mấy vụ bói toán rồi, nhưng tôi và mẹ chồng không hợp tính nhau nên tôi chẳng dám ý kiến gì. Không ngờ hôm nay bố chồng lại về đúng lúc, giải quyết mọi việc đầu ra đẩy làm tôi cũng vui vui. Nhất là khoản chửi cho bà "cô" kia một trận không cãi lại được. Tâm linh không đồng nghĩa với việc mê tín dị đoan để cho nhiều người lợi dụng, đi lừa lọc khắp nơi...

- Nhóc còn đứng ngây ra đó nhìn à? Không biết đường cảm ơn tôi đi, để nhóc đứng đấy lúc nữa có khi bị bố tôi chửi đến chiều mới xong đấy...

Tôi lại cười hề hề, đi đến bàn rót cho chú già cốc nước lọc lấy câu chuyện làm hòa:

- Tôi biết rồi. Lần sau tôi không nói dối chú nữa đâu..

Chú già cầm cốc nước trên tay tôi, nhưng vẫn trừng mắt nhìn:

- Còn có lần sau sao?

Tôi vội vàng lắc đầu:

- Không..không..Tôi đảm bảo không có lần sau đâu..

- Nhớ đấy...

- Tôi nhớ mà, chú cứ yên tâm..

Trong khi đó tại nhà mẹ đẻ của Trâm, sau khi tiễn Huy về khuôn mặt nhợt nhạt qua bao ngày ốm của Trâm đã không còn nữa. Thay vào đó là cái nhìn sắc bén, đầy toan tính. Mẹ Trâm vỗ nhẹ vào vai con gái:

- Sao con lại không biết chăm sóc bản thân mình thế? Ốm mấy ngày nhìn mặt mũi hốc hác quá, ăn đến bao giờ mới lại sức đây?

Trâm cười tươi, cầm lấy tay mẹ mình:

- Mẹ yên tâm, con gái mẹ không sao đâu. Con đủ thông minh để biết mình phải làm gì, gia tài nhà họ Giang sớm hay muộn cũng về tay con thôi..

- Dù sao bố mẹ cũng không muốn con khổ, nhìn con như này mẹ xót lắm..

- Làm gì có thành công nào, mà không phải đánh đổi bằng mồ hôi công sức hả mẹ? Mẹ chỉ cần tin tưởng con là được, mấy năm qua con khổ sở làm dâu nhà họ Giang vì mục đích gì chứ? Chẳng phải đợi đến ngày nhà mình nuốt trọn nhà họ Giang sao?

Mẹ Trâm nghe con gái nói thế cuối cùng cũng phải gật đầu ủng hộ. Còn bố Trâm thì vui mừng ra mặt, cứ cười tùm tùm hết sức hài lòng về đứa con gái này:

- Cũng may nhà mình còn có con hiểu bố, chứ như thằng Lâm thì bố chết cũng không nhắm mắt...

Trâm được bố khen càng cười tươi hơn:

- Con cảm ơn bố. Con hứa sẽ không để bố thất vọng đâu ạ.

Bố Trâm gật gù, không quên nhắc nhở:

- Nhưng con vẫn phải đề phòng cẩn thận đấy, bố chồng con không phải dạng người dễ dàng qua mặt đâu. Còn thằng Duy nữa thủ đoạn kinh doanh của nó, chỉ có hơn chứ không có kém ai đâu..

- Sao bố coi thường con gái bố thế nhỉ? Thủ đoạn bao nhiêu cũng không đánh bại được con. Con là ai cơ chứ?

- Đây là bố nhắc trước con như vậy, đừng có chủ quan nghe không? Thường trường còn khốc liệt hơn chiến trường đấy..

- Vâng ạ...

Lên phòng riêng của mình, Trâm thoải mái cởi đôi giày cao gót ra vứt lẫn lóc dưới sàn rồi gọi điện thoại cho bà thầy bói, mấy tiếng trước còn đang hô hét làm lễ cho mình:

- Alo..Tôi cũng đang định gọi điện cho cô...

Tiếng nói lạnh lạnh vang lên ở đầu dây bên kia, làm Trâm hơi khó chịu:

- Bà gọi tôi làm gì? Tôi đã bảo bà không được tự tiện gọi điện cho tôi cơ mà?

Bà Lanh xùy một cái, giọng điệu cộc nhả:

- Cô làm gì mà nóng tính thế? Tôi vừa giúp cô đấy...

Trâm nhăn mày khó chịu:

- Tôi cảnh cáo bà đừng mang chuyện đó ra nói lung tung, bà nên nhớ tôi và bà không quen biết gì nhau cả. Nhận tiền của tôi rồi thì biết điều giữ kín mồm miệng lại. Tôi không phải dạng người có nhiều kiên nhẫn đâu, đối phó với kẻ phản bội tôi chưa bao giờ nương tay cả.

- Tôi chỉ nói đùa với cô thôi, chứ tôi làm việc uy tín cao lắm cô đừng lo.

- Tốt nhất nên như vậy, bà đừng ép tôi phải ra tay.

- Tôi thấy mẹ chồng cô cũng đâu đến nỗi, mà cô phải lừa bà ấy? Còn em dâu cô nữa, cô bắt tôi nói cô ta xung khắc với cả gia đình chồng cô như thế có hơi quá không?

- Đó là chuyện của tôi, không cần bà quan tâm..

Dứt lời Trâm tắt máy luôn, không nghe bất cứ lời khuyên bảo nào từ người phụ nữ kia nữa. Đến gần tối hôm đó thì bạn thân của Trâm tên Vy sang chơi:

- Nghe mẹ mày bảo mày mới ốm dậy à?

Trâm nhếch mép thần bí:

- Không hẳn.

Vy khó hiểu nhìn Trâm chăm chăm:

- Ôm thì yếu, không ôm thì khỏe chứ sao lại không hẳn? Ăn nói chẳng có đầu đuôi tao làm sao hiểu được?

- Mày còn non lắm Vy ạ?

- Non tao cũng là đứa bạn thân nhất của mày. Có gì nói toẹt ra xem nào, cứ để tao phải tò mò..

- Thế tao hỏi mày nhé, mục đích lớn nhất của tao khi gả vào nhà họ Giang là gì?

- Tất nhiên vì gia tài rồi.

- Vậy muốn có gia tài thì phải làm gì?

- Tao đoán là phải tranh giành, chứ nhà đó 3 ông con trai cơ...

Trâm vỗ tay "bụp" một cái tặc tặc khen ngợi bạn:

- Không hổ danh là bạn tao, vẫn còn thông minh lắm nhưng chưa đủ ĐỘC đâu. Mày nghĩ kĩ thử xem bố chồng tao đang dự định về hưu, để công ty cho lão Duy làm giám đốc còn lão Huy nhà tao chỉ làm phó giám đốc thôi. Tao có chết cũng không để chuyện đó xảy ra..

- Mày một thân một mình bên đấy thì làm nên trò chống gì?

- Tao công nhận mình tao thì không làm nên việc lớn, nhưng tao sẽ giải quyết từ từ từng người một. Cuối cùng xem kẻ nào là người cười lâu nhất. Còn cái bà thầy bói dõm mày giới thiệu cho tao ý, mày bảo bà ấy khôn hồn thì ngậm miệng lại đừng làm hỏng việc của tao, tao không tha đâu..

Vy nghe bạn nói mà không khỏi bội phục, nhà họ Giang lắm tiền nhiều quyền thế mà vẫn bị dính vào bẫy của Trâm. Điều đáng nói nhất họ còn luôn coi Trâm là cô con dâu đáng tự hào...

- Bây giờ tao sẽ giải quyết vợ chồng lão Duy trước, còn thằng Hùng nó không thích kinh doanh đâu. Nó đến công ty làm chẳng qua bị ép buộc thôi, con vợ ngờ nghệch của nó suốt ngày quanh quẩn ở nhà càng không đáng để tao nhắc đến..

- Mày phải cẩn thận chút, tao nghe nói nhà vợ lão Duy cũng không phải dạng tầm thường đâu.

- Tao sợ gì? Có nhiều cách để hạ gục một người lắm..

- Hay mày từ bỏ đi, tao thấy nguy hiểm quá..

Trâm đánh nhẹ vào người Vy:

- Mày hâm à. Đến nước này rồi còn bảo tao từ bỏ cái gì? Sao mày với mẹ tao giống nhau thế? Muốn làm việc lớn thì phải liều chứ?
- Nhưng tao không muốn sau này mày phải hối hận..
- Tao không giành được tài sản nhà họ Giang mới hối hận ý. Mày không phải lo bỏ trắng răng, tao biết rõ mẹ chồng tao ghét con vợ lão Duy lắm.Nên cứ mượn gió bẻ măng thôi..

Uống một ngụm nước nhỏ, Trâm giải thích rõ ràng hơn:

- Mày vẫn chưa hiểu đúng không? Nghe cho kĩ mà học hỏi. Bản tính mẹ chồng tao tôn sùng tâm linh thần thánh mù quáng, tao chỉ cần chịu khổ vài ngày diễn với bà ta một vở kịch hay là mọi chuyện xong hết. Người ta gọi đó là chiêu ném đá giấu tay. Đây cũng là lí do tao nhờ mày tìm bà thầy bói kia đấy, mày ngày thơ vừa thôi..

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Vy ngồi im chăm chú nghe kế hoạch hoàn hảo của Trâm, không chút nghi ngờ gì giờ ngón tay cái lên:

- Mày giỏi thật, tao thần tượng mày rồi đấy.

Trâm phồng mũi sung sướng:

- Chuyện. Tao mà lại. Mày có việc gì không giải quyết được cứ alo cho tao, tao xem xét kĩ càng rồi bày kế cho, đảm bảo chỉ có thành công mỹ mãn thôi con ạ.
- Mày hứa nhé...
- Ừ. Nhưng nhớ phải giữ bí mật với người ngoài đấy, lộ ra tao không biết giấu mặt mũi vào đâu ý.
- Biết rồi. Tao có phải trẻ con đâu, mà mày dặn dò kĩ thế..
- Gớm nữa..Không phải trẻ con nhưng là thiếu nhi được chưa?

Vy gật gù áp ứng:

- Nghĩ đi nghĩ lại tao thấy con vợ lão Duy hơi tội..

Trâm cau có, gắt nhẹ:

- Tội thì tội xuống ao. Bước chân vào nhà họ Giang, chẳng có đứa nào vô tư vô tội cả. Tao không xử lí nó, thì đợi ngày nó mọc lông mọc cánh đầy đủ quay lại xử lí tao à? Mày toàn nghĩ ngợi lung tung thôi, bảo sao cứ bị con Linh bắt nạt.
- Thôi coi như tao chưa nói gì, mày đừng chấp nhé.

Trâm bĩu môi thờ dãi, trong đầu cô ta đang không ngừng dựng lên những kế hoạch đen tối bản thủ. Trên đời này tình yêu không là cái gì cả, chỉ có tiền bạc và danh vọng mới làm cô ta cảm thấy an toàn hơn thôi..

Những ngày sau đó nhà chồng tôi lại quay về trạng thái bình thường. Mẹ chồng cũng không dám nhắc đến chuyện bói toán nữa. Riêng chú già hình như có chút thay đổi. Ngày nào cũng phải chọc tôi phát điên vài lần, mới thoai mái hay sao ý...

Điện hình là tối nay, tôi rõ ràng đang ngồi xem một bộ phim ngôn tình hot hót thì chú lao đến tắt ngúm ngay đi:

- Xem cái này làm gì, ảo tưởng đấy..

Tôi không thèm trả lời, thì chú ta giằng lấy cái điều khiển dứt khoát vứt nó vào gầm giường:

- Người lớn nói phải nghe chứ, sao nhóc bướng thế?

- Chú có phải người lớn đâu?

- Thế nhóc nghĩ tôi là thể loại gì?

Tôi tủm tỉm cười gian, chậm rãi nhả từng chữ:

- Chú là người già..hehe..

Mặt ông chú ngẩn tẩn lại, ngồi thụp xuống ghế sofa đối diện tôi giận dữ:

- Ai bảo tôi già?

Tôi nhìn cái biểu hiện đó mà không nhịn cười nổi:

- Chú hơn tôi 9 tuổi không già thì trẻ với ai?

- Này nhé tôi vẫn còn ngon zai phết đấy. Chắc gì mấy cái thằng thần tượng của nhóc đã bằng tôi?

- Không bằng chú là đương nhiên, điều đó tôi cũng biết.

- Thật không?

- Thật hơn vàng luôn..

Khỏe miệng chú hơi cong lên, nay tôi mới có thời gian để ý kĩ nhan sắc ông chồng mình. Không điều toa bốc phét, chứ tôi đánh giá tổng quan chú già nhà tôi cũng thuộc hàng ngũ soái đấy các bác ạ..

Mái tóc đen cắt tỉa gọn gàng. Da mặt không trắng mịn màng, nhưng được cái nhăn nhui. Ánh mắt đen thâm trầm tôi khuyên bạn đừng nên nhìn vào đó, nếu không sẽ bị cái vẻ cuốn hút lạnh lùng của chú ta nhốt lại. Đôi lông mày sắc bén đậm bản chất của người kinh doanh. Thêm cái mũi cao, khí chất ngút người làm tôi hơi lung lay rồi đấy. Từ xưa đến nay đẹp vẫn là lợi thế mà...

Đang chìm đắm thưởng thức cái đẹp, thì bị câu nói cụt lùn của chú già đánh thức:

- Coi như mắt nhóc còn tỉnh.

Tôi cố gắng quên hết đi những suy nghĩ mê trai trong đầu. Mấy hôm nay tôi đã bị xò xiên nhiều lắm rồi giờ đã có cơ hội phục thù, không được mất tập trung. Già vờ háng giọng cười nói vô tư:

- Thần tượng của tôi không bằng chú vì người ta ở mức cao hơn đó..

Lần này hình như chú già bị tôi chọc tức thật rồi, dậm dạp đứng lên đi thẳng vào wc:

- Vậy nhóc cứ mơ về bọn nó đi..

Sáng hôm sau tôi đang đi làm, thì bị mẹ chồng gọi điện giục về. Tưởng ở nhà có việc gì quan trọng lắm, tôi cũng xin sếp về luôn. Cũng may dạo gần đây công ty ít việc, chứ không tôi lại bị mắng té tát cho mà xem..

Xe đỗ ở cổng, liếc vào trong nhà tôi thấy mẹ chồng đang ngồi nghiêm khắc trên ghế sofa. Phía đối diện là Mai, và sau lưng chị Loan cũng đang đứng ở đó. Tất cả tôi cảm thấy như bị sét đánh, cúi đầu chào nhẹ nhàng:

- Con chào mẹ..

Mẹ chồng không trả lời, đánh mắt nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới. Tôi lại tiếp tục nhăn nhui:

- Mẹ gọi con về có việc gấp ạ?

- Không có việc gấp thì không được gọi chị về à?

Tôi lắc đầu xua xua tay:

- Ý con không phải vậy đâu mẹ..

Chưa kịp nói hết câu, mẹ chồng tôi đã gắt lên chen ngang:

- Thôi chị ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn hỏi chị đây.

Mai kéo nhẹ áo tôi ra hiệu. Tôi hiểu ý ngồi xuống bên cạnh cô ấy, mẹ chồng cũng bắt đầu hỏi:

- Chị có biết cái dây chuyền màu trắng, có mặt hình ngôi sao của tôi đâu không?

Tôi bình tĩnh ngẩng cao đầu, cứng rắn trả lời rõ ràng:

- Con còn không biết sợi dây chuyền của mẹ trông thế nào cơ à.

Mẹ chồng khinh khỉnh rất không hài lòng với thái độ của tôi:

- Nhà này quanh đi quẩn lại chỉ có mấy người, ai cũng bảo không thấy sợi dây chuyền của tôi đâu thì chẳng lẽ nó tự mọc cánh bay đi à?

- Hay mẹ có để quên chỗ nào không?

- Tôi quên làm sao được, chị làm như tôi là đứa trẻ lên 3 không bằng.

Mai đứng dậy, khuyên can mẹ chồng:

- Thôi mẹ để con tìm lại lần nữa xem sao?

- Chị tìm từ sáng đến giờ bao nhiêu lần rồi? Nếu có người tâm địa đen tối thì chị tìm thêm cả trăm lần nữa cũng không thấy đâu, đừng có mất công.

- Vậy giờ làm sao hả mẹ?

Mẹ chồng cứ nhìn về phía tôi nói bóng nói gió:

- Nhà này từ xưa đến nay không ai bị mất cái gì bao giờ? Tôi nhất định sẽ tìm ra kẻ nào lấy đồ của tôi, lúc đó thì đừng trách tôi ác..

- Mẹ cứ bình tĩnh đừng nói như vậy, người ngoài nghe thấy không hay đâu.

- Người mất của là tôi, mà chị bảo tôi phải bình tĩnh à? Phải chị thì chị có nhảy dựng lên không? Đừng ra vẻ đạo đức giả với tôi nữa, trừ khi chị có tật giật mình..

Tôi không vội đáp lại lời mẹ chồng, mà suy nghĩ thật kĩ. Nói như vậy có phải bà ấy đang ám chỉ tôi lấy sợi dây chuyền không?

Không chắc nữa..

Cái gì tôi cũng có thể nhịn nhưng riêng chuyện đồ thừa cho tôi ăn cắp, ăn trộm là không được đâu..

- Mẹ có thể vào phòng con kiểm tra..

Mẹ chồng tôi nhếch mép:

- Tôi đã chỉ đích danh chị lấy dây chuyền của tôi đâu?

- Chẳng phải mẹ vừa nói con có tật giật mình sao? Vậy giờ con mời mẹ vào phòng con kiểm tra cho chắc chắn.

- Tôi nói bằng quơ tất cả mọi người cùng nghe, chứ ai mượn chị nhận vợ vào người?

Quay sang chị Loan bà quát ầm lên:

- Cô nghĩ kĩ lại xem, liệu có cầm nhầm của tôi không? Tôi cho cô cơ hội cuối cùng..

Chị Loan vội vàng lên tiếng, như sợ chỉ chậm một chút thôi thì chính mình là hung thủ:

- Không đâu bà. Con làm ở đây cũng được mấy năm rồi, tính con thế nào chắc ông bà cũng hiểu. Con xin thề con không bao giờ lấy bất cứ thứ gì của ông bà đâu. Nhà con tuy nghèo, nhưng từ nhỏ bố mẹ con đã dạy không được sống trái với lương tâm đ*o đức rồi..

Nhận ra mình hơi quá đáng, mẹ chồng tôi điều chỉnh giọng nói nhỏ hơn chút:

- Thôi được rồi. Tôi tạm tin cô, nhưng nếu để tôi phát hiện ra chuyện gì thì cô tự mình gánh lấy hậu quả.

- Vâng ạ.

Tôi thờ dãi chán nản định đi lên phòng thì phát hiện ra chú già vừa về. Mẹ chồng tôi cũng kịp thay đổi sắc mặt, nở nụ cười giả tạo vô cùng:

- Sao con lại về nhà giờ này?

- Con để quên tài liệu.

- Thế không gọi mẹ mang đến cho về làm gì cho mệt người ra?
- Không cần đâu ạ. Đàng nào con cũng đi gặp khách hàng ở gần đây.
- Ủ.

Nhìn sang tôi chú già tỏ vẻ bất ngờ lắm:

- Nay em cũng nghỉ làm à?

Tôi đang bực trong người, tự nhiên vớ được cái phao cứu sinh nên tỉnh táo hẳn. Phải công nhận một điều, trong nhà này chú già là người hợp ý tôi nhất. Mỗi lần tôi tranh cãi cùng mẹ chồng, nếu có sự xuất hiện của chú thì mọi việc đều rất dễ giải quyết:

- Không. Em cũng vừa về lúc này thôi.
- Sao lại về nửa buổi nửa hôm thế?
- Tại em hơi đau bụng, nên xin về sớm anh đừng lo.

Sắc mặt chú già đột nhiên biến đổi, ánh mắt sắc bén lạnh lùng quét lên người tôi, giọng điệu gằn gừ:

- Em nói dối..

Tôi đợi mãi câu này, thực ra trong lòng tôi biết rõ chú già làm như vậy là đang gián tiếp giúp đỡ tôi đó. Mọi người trong phòng đều im lặng, đổ dồn hết về phía tôi. Tôi cúi đầu thật sâu giả vờ áp ứng:

- Em nói thật mà..

Ném tập tài liệu "bụp" một cái lên bàn, chú già tiếp tục đóng vai ác:

- Em nghĩ tôi có vấn đề về đầu óc sao? Đến lời nói dối hay nói thật của em cũng không phân biệt được à?

Mẹ chồng tôi chắc không ngờ chuyện lại đi xa tới bước này, bà lúng túng giải đáp:

- Thật ra là mẹ gọi điện cho cái Hà về đấy..

Ngón tay của chú già lướt nhẹ trên điện thoại như có như không:

- Vợ con lại làm sai chuyện gì rồi?
- Con bình tĩnh nghe mẹ kể nhé. Sáng nay mẹ phát hiện mình bị mất sợi dây chuyền, bố con tặng mẹ vào đợt sinh nhật năm ngoái nên mẹ mới gọi điện cho cái Hà hỏi thăm tí thôi, chứ không có ý gì đâu..
- Thế mà con lại tưởng mẹ đang nghi ngờ vợ con lấy trộm đồ của mẹ đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Câu nói của chú già làm tôi giật mình, đồng thời cũng làm mẹ chồng tôi sững người lại:

- Sợi dây chuyền kia cũng chẳng đáng bao nhiêu đâu, nhưng nó rất có ý nghĩa với mẹ nên mẹ mới nóng lòng như thế thôi..
- Vậy mẹ hỏi chuyện vợ con xong chưa?
- À xong rồi, các con đi làm đi không muộn.

Chú già gạt đầu kéo tay tôi ra cồng kích đều:

- Tôi tưởng sau vụ thầy bói hôm nọ, nhóc và mẹ thân nhau rồi cơ mà.

- Chú đừng nói linh tinh, tôi còn đang bực đấy.

- Bực cái gì mà bực? Nhóc lớn rồi phải trưởng thành dần đi, tôi già rồi không đi sau nhóc mãi được đâu. Gặp chuyện gì nhóc cũng sùng cổ lên, không giải quyết được vấn đề thì thôi lại còn tự rước họa vào thân. Phải nói với nhóc bao nhiêu lần nữa đây..

Dừng lại một chút, thấy tôi không nói gì chú già mới hạ thấp giọng:

- Giờ có đi làm không? Tôi chờ đi luôn..

Tôi đang bực lắm mà vẫn buồn cười, nghĩ cũng khổ mà thôi cũng kệ. Lấy chồng hơn nhiều tuổi nó vui vậy đấy...

Hơn 3h chiều Trâm gọi chị Loan ra quán cafe nói chuyện:

- Chị có làm theo lời tôi dặn không đấy?

Chị Loan gật đầu liên tục:

- Có chứ. Cô đã dặn thì tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.

- Mẹ chồng tôi có nghi ngờ gì chị không?

- Không đâu cô. Ban đầu bà cũng quát tôi ghê lắm, nhưng tôi thừa hiểu bà mượn việc đó để cảnh cáo cô Hà. Tôi kể cho cô nghe một bí mật nhé, hôm nọ có bà thầy bói đến nhà bảo cô Hà xung khắc với cả gia đình mình nhiều lắm nên giờ bà càng ghét cô ấy nhiều hơn..

Trâm đạt được mục đích, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên:

- Tôi biết rồi. Nhưng chuyện này chị đừng tùy tiện khoe với người ngoài nhé, bố chồng tôi biết được chị mất việc như chơi đấy, tôi cũng không có cách nào giúp được chị đâu.

- Cô cứ yên tâm, tôi hiểu ý cô mà.

- Tốt lắm, con trai chị ở quê mấy năm nay sẽ không phải lo gì đến tiền học hành nữa đâu.

- Tôi cảm ơn cô.

- Chỉ cần chị trung thành với tôi, tôi hứa sẽ không để chị phải chịu thiệt.

Chị Loan móc trong túi xách ra một sợi dây chuyền màu trắng nhỏ nhỏ xinh xinh, đẩy về phía Trâm:

- Còn sợi dây chuyền này thì cô tính sao?

- Chị mang về tìm cách làm đứt ra nhiều đoạn, rồi đem ra chỗ mấy khóm hồng vứt cho tôi. Nhớ kĩ phải làm bí mật vào, lộ ra công sức của tôi và chị bao nhiêu lâu nay đổ xuống sông xuống biển hết đó.

- Nhưng nó còn đẹp quá cô ơi, làm thế thì phí quá.

- Đẹp cũng không phải đồ của chị, chị mà giấu diếm làm trái lời tôi thì đừng có trách. Mấy hôm nữa tôi dọn về đấy.

- Ấy không. Tôi chỉ nói thế thôi, chứ không dám làm trái lời cô đâu.

Trâm gật đầu, tay cầm ống hút khuấy ly nước cam:

- Được rồi. Chị về đi, ra ngoài lâu quá lại có người nghi ngờ đấy. Lời tôi dặn chị nghe kĩ chưa?

- Tôi nghe kĩ rồi.

Đứt lời chị Loan đứng dậy chào Trâm vài câu nữa, rồi mới ra về. Trâm nhìn theo bóng dáng đó cười nhạt, miệng lẩm bẩm:

- Tôi tặng các người vài món quà nhỏ, cứ để xem ai là người thông minh nhất.

Câu chuyện về sợi dây chuyền đã mất của mẹ chồng tôi vẫn chưa đến hồi kết, khi mà sáng hôm sau bà vô tình phát hiện những đoạn dây chuyền đứt được vứt đầy dưới gốc mấy khóm hoa hồng.

Cả nhà tôi lại loạn lên ngay sau đó, mẹ chồng gào ầm lên:

- Ông Huân ơi (tên bố chồng tôi) ông ra đây mà xem này, tôi nói thì ông chửi tôi cơ. Giờ ông đã sáng mắt ra chưa?

Bố chồng tôi vừa ăn sáng xong, nghe tiếng gào hét của mẹ chồng thì cau mày khó chịu, nhưng vẫn đặt tờ báo xuống bước ra ngoài:

- Mới sáng sớm ngày ra bà kêu gào cái gì đấy?

Mẹ chồng xòe tay dí sát mấy đoạn dây chuyền bị đứt vào mặt bố chồng:

- Đây là cái gì?

- Bà đánh rơi ngoài này à?

- Ông thôi đi. Tôi biết thừa trong đầu ông đang nghĩ cái gì đấy. Tôi hôm qua tôi nói thì ông cứ bênh nó chằm chằm cơ.

- Tôi không bênh ai cả, cái gì cũng phải có bằng chứng rõ ràng chứ.

- Cần gì phải bằng chứng nữa. Việc rành rành ra đấy rồi, trong nhà này có người ghét tôi nên nhân cơ hội này cảnh cáo tôi đây mà.

Chỉ tay về phía tôi và Mai, mẹ chồng trừng mắt lên quát:

- Các người giỏi lắm, dám mang tôi ra làm trò đùa. Là cô hay là cô..Nói đi..Dám làm mà không dám nhận à? Sao các cô hèn thế? Tôi nói cho các cô biết nhé chuyện này tôi không bỏ qua dễ dàng đâu. Đợi tôi tìm ra kẻ nào đứng sau, tôi nhất định sẽ tống cổ kẻ đó ra khỏi nhà họ Giang. Con dâu thời nay muốn trèo lên đầu mẹ chồng ngồi hết rồi. Nhưng các cô đừng vui mừng quá sớm, tôi còn sống ngày nào tôi sẽ không để các cô đạt được mục đích đâu..

Tôi đã chứng kiến mẹ chồng tức giận nhiều lần rồi, nhưng gay gắt và tiêu cực như này thì đây là lần đầu tiên. Bố chồng giọng nói khàn khàn:

- Có chuyện gì vào nhà rồi nói, ngoài sân ngoài cổng cứ làm loạn lên không nhục nhã à? Sợi dây chuyền đứt thì mua cái mới, bà quát tháo gào hét từ này đến giờ nó cũng có trở lại hình dáng ban đầu đâu?

- Ông nói dễ nghe nhỉ? Tôi không tiếc một sợi dây chuyền nhưng chúng nó làm như vậy là đang thách thức tôi, đang muốn khiêu chiến với tôi. Ông đã thấy con dâu nhà nào hỗn láo, mất dạy như nhà này chưa? Ngày xưa tôi đối xử với mẹ ông thế nào? Đứng trước mặt bà ấy tôi còn không dám cười to, chứ đừng nói đến những việc khác.

- Bà vẫn khẳng định chuyện này do 2 đứa con dâu làm sao?

- Không chúng nó thì ai vào đây. Con Loan à? Tôi cho nó mượn cả 10 lá gan, nó cũng không dám làm đâu..

Chú già khẽ kéo tay tôi về phía sau, trong lòng tôi lại muốn cảm ơn chú một lần nữa. Không biết tương lai ra sao, nhưng hiện tại người "chồng hờ" này cũng không làm tôi thất vọng.

Bố chồng bước vào nhà trước, cả nhà theo sau. Mẹ chồng vẫn đưa ánh mắt sắc lẹm liếc tôi và Mai, như muốn ăn tươi nuốt sống bọn tôi vậy. Mọi người ngồi hết xuống ghế, bà ấy bắt đầu tra khảo:

- Tôi cho các cô một cơ hội cuối, ai là người làm ra chuyện này thì đứng ra đây thừa nhận. Tôi sẽ cho qua, không truy cứu nữa. Chứ để tôi đích thân tìm ra thì tôi thề với trời đất, tôi nhất định khiến kẻ đó sống không yên thân với tôi đâu.

Cả căn phòng rộng lớn không có bất cứ động tĩnh gì, 5 phút trôi qua mẹ chồng tự nhiên bật cười ghê sợ:

- Các người muốn thi gan với tôi đúng không? Tôi chiều các người đấy..

Bố chồng trầm ngâm nhìn về phía tôi và Mai:

- Hà..Mai..Nói thật cho bố biết chuyện này có liên quan gì đến hai con không?

Tôi và Mai cùng lúc đồng thanh trả lời:

- Không ạ.

Mẹ chồng đập "bộp" phát xuống bàn:

- Hai cô không làm thì còn ai làm vào đây nữa? Chẳng lẽ là tôi? Hay là chồng các cô?

Bố chồng lại lên tiếng phân xử:

- Bà ngồi im đấy, chưa rõ đúng sai mà bà đổ hết tội lỗi lên đầu chúng nó là không được đâu.

Quay sang chị Loan, giọng điệu của ông nặng nề hơn nhiều:

- Cô Loan việc này cô chắc chắn mình không làm chứ?

Chị Loan đứng nép vào tường, run rẩy nói được vài câu mà hai mắt cứ rung rung:

- Con xin thề với ông là con không làm ạ. Con từ quê lên đây ở với ông bà mấy năm nay rồi, con sao dám làm cái chuyện thất đức đó chứ? Chưa kể cả gia đình con đều phải trông chờ vào tiền lương của con, nên con đâu có dại mang đá đập vào chân mình.

- Tôi hỏi thế thôi chứ không có ý gì đâu, cô đừng nghĩ ngợi nhiều nhé.

- Vâng ạ. Con cảm ơn ông.

Trở lại với cuộc "tra khảo", chú già ngồi im từ nãy đến giờ mới lên tiếng:

- Trưa hôm qua con đã hỏi mẹ rõ ràng, chính mẹ cũng khẳng định mẹ không nghi ngờ vợ con lấy dây chuyền của mẹ. Sao hôm nay mẹ lại thay đổi suy nghĩ rồi?

Mẹ chồng á khẩu không nói lại được chú già, vì sự thật đúng là như thế. Tôi muốn cho chú 1 like ngay lúc này, bình thường mặt cứ lăm li cau có không nói gì nhưng một khi đã lên tiếng thì người đối diện chỉ có nước đứng im chịu trận thôi. Nội công thâm hậu thật, tôi bái phục sát đất.

Hùng thấy chú già lên tiếng bảo vệ tôi, thì cũng mạnh dạn cãi lại mẹ bệnh Mai:

- Mai là vợ con, trong nhà này con hiểu cô ấy nhất và cô ấy cũng chẳng có lí gì để làm việc đó cả.

Mẹ chồng mặt đỏ bừng bừng:

- Ai cũng chối bay biến chắc do tôi dựng chuyện hại các người nhỉ?

Dừng lại một lúc, bà tiếp tục không bỏ qua nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đã thế tôi không nể nang ai nữa, tôi sẽ nhờ công an giải quyết đến cùng. Các cô chờ đấy cho tôi, ai cũng đừng mong mình thoát tội. Muốn đấu với tôi à? Tôi chấp các cô đấy. Dăm ba cái trò vặt vãnh này, cũng muốn lên mặt với tôi thì các cô còn non và xanh lắm..

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Tôi vẫn bình thản ngồi yên đó. Bố chồng thì thái độ khác hoàn toàn, nghe mẹ chồng nhắc đến hai chữ "công an" ông bỗng dưng cau mày lại:

- Có sợi dây chuyền thôi bà đừng làm to chuyện lên nữa. Công ty đang chuẩn bị tham gia dự án lớn, bà biết điều một chút đi.

- Tôi không cần biết điều. Chúng nó đã không coi tôi ra cái thứ gì, thì sao tôi phải nể mặt mũi con nào?

- Bà còn nhớ mình là ai không?

- Lúc nào ông cũng thế. Bộ mặt danh dự nhà họ Giang quan trọng hơn chuyện tôi bị đe dọa à?

- Bà lại suy diễn linh tinh đi. Nhà này ai dám đe dọa bà chứ?

Mẹ chồng vẫn không ngừng khóc lóc:

- Thôi ông đừng nói nữa, tôi biết bản chất ông rồi. Chắc chắn nhà này có ma, hôm nọ tôi gọi cô về lễ ông xúc phạm chửi rủa cô nên cô giáng tội xuống đây mà. Giờ ời là giờ. Sao số tôi khổ thế này..

Bố chồng khuyên bảo mãi không được, giờ mẹ chồng lại nhắc đến chuyện ma quỷ khiến ông càng tức điên lên. Ném mạnh cái cốc xuống sàn, kêu "choang" một tiếng. Bao nhiêu mảnh thủy tinh văng tung tóe khắp nhà:

- Bà im mồm lại trước khi tôi nổi điên lên.

Mẹ chồng ngớ ngàng:

- Ông đang chửi tôi đấy à? Sao ông ác thế? Vợ mình bị đe dọa khiêu khích, ông không giúp vợ tìm ra thủ phạm thì thôi lại còn hùa theo chúng nó, muốn tôi bỏ qua. Ông đừng mơ nhé, tôi không làm theo ý ông đâu.

"Bốp.."

Âm thanh lạnh lùng vang lên, tôi còn chưa kịp định thần đã phát hiện ra bố chồng vừa tát mẹ chồng một cái đau điếng. Má phải của bà bây giờ đang đỏ ửng. Cả nhà tôi lúc đó ai cũng tròn xoe mắt ra nhìn. Tôi biết bố chồng coi trọng danh dự, nhưng không ngờ lại đến tận mức này.

Mẹ chồng tôi hoảng loạn lùi về phía sau, không tin vào mắt mình:

- Ông vừa làm cái gì đấy?

Chỉ vài phút sau, khi mọi người tưởng mẹ chồng sẽ bỏ qua thì bà lại lao lên cào cấu bố chồng. Đến nỗi Huy và Hùng phải chạy nhanh ra can ngăn mẹ mình:

- Mẹ dừng lại đi, đừng làm thế nữa. Con sẽ mua tặng mẹ sợi dây chuyền khác đẹp hơn.

- Tao không cần..

- Mẹ làm như này thủ phạm càng vui hơn thôi. Mẹ càng tức giận bao nhiêu nó càng thành công bấy nhiêu. Giờ mẹ phải hết sức tỉnh táo, đừng làm trò cười cho nó nữa. Nó bày ra bao nhiêu trò này, chẳng phải đợi mẹ há miệng mắc câu của nó sao?

Nghe Hùng nói bùi tai quá, mẹ chồng cũng dần bình tĩnh lại buông bố chồng ra:

- Đúng vậy. Tôi sẽ không mắc bẫy của nó đâu.

Bố chồng hậm hực đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn một lượt khắp phòng, rồi tuyên bố cứng rắn:

- Chuyện này ai đúng ai sai cũng dừng lại ở đây. Còn kẻ nào đứng sau thì núp cho kỹ vào. Tôi không truy cứu vì công ty đang chuẩn bị cho dự án mới, chứ không phải tôi không có cách nào tìm ra các người. Lần này tôi bỏ qua, còn có lần sau tôi quyết không tha.

Lên phòng tôi mới dám thở phào nhẹ nhõm, chú già theo sau mặt cứ dăm chiêu nãy giờ:

- Chú đoán ai là người lấy dây chuyền của mẹ?

- Tôi không quan tâm, miễn sao không phải nhóc là được.

- Đương nhiên không phải tôi rồi. Tôi đâu có thêm làm mấy cái chuyện hèn hạ đó, tôi mà đã ghét ai tôi đến tận nơi chiến đấu luôn.

- Lại bắt đầu vớ vẩn đấy.

Chú già cốc nhẹ vào đầu tôi một cái, tuy không đau đâu nhưng tôi vẫn giả bộ la oai oái:

- Chú đừng cậy lớn bắt nạt bé nhé, tôi biết võ đấy.

- Võ gì? Võ mồm à? Hay võ say?

- Kệ tôi..

Nói trêu tôi thế thôi, chứ một lúc sau là lại nghiêm túc luôn:

- Nhóc phải cẩn thận với mẹ chồng nhóc đấy. Nhớ lời tôi dặn trưa qua không? Đừng có lúc nào cũng thích xì lông lên như nhím, chỉ thiệt bản thân mình thôi.

- Tôi có làm gì đâu mà phải sợ?

- Nhưng mẹ chồng nhóc có nghĩ thế không?

Cũng phải, trong nhà này dù có xảy ra chuyện gì người đầu tiên bà nghi ngờ chính là tôi:

- Chú thật sự không nghi ngờ ai làm à?

Mặt chú già không chút biến đổi, đáp ráo hoảnh:

- Thế nhóc nghi ngờ ai?

Tôi nghĩ ngợi một hồi, rồi mới thần bí đáp lại:

- Cũng không rõ nữa. Nhìn đi nhìn lại cũng chẳng có ai đáng nghi cả.

- Đừng chỉ nhìn bằng mắt, muốn bảo vệ tốt bản thân mình nhiều lúc phải dùng đến cái này nữa..

Chú già vừa nói tay vừa chỉ nhẹ lên chân:

- Tôi nói vậy nhóc có mở não ra tí nào không? Liệu mà hành xử đấy, chuyện gì không liên quan đến mình thì đừng xen vào...

- Tôi nhớ rồi, chú yên tâm đi.

- Trong gia đình quyền thế, tình thân chưa bao giờ là ràng buộc nhất. Hôm nay có thể nhóc thân với người này, người kia nhưng ngày mai không khéo sẽ bị chính người đó đâm đả. Muốn yên ổn sống qua ngày tốt nhất là đừng tin ai.

Nghe chú già nói vậy, tự nhiên tôi lại có cảm giác thương thương. 12 tuổi chú mồ côi mẹ, 13 tuổi thì bố lại dẫn người đàn bà khác về sống chung kèm theo đó còn có 1 đứa em trai 10 tuổi nữa. Suốt quãng thời gian qua không biết chú phải chịu đựng những gì, mà có thể bình thản nói ra những lời này:

- Chú có mệt mỏi không?

- Cuộc sống của tôi không cho phép tôi mệt mỏi.

Tôi hỏi bằng quơ cứ tưởng chú sẽ tảng lờ cho qua, nhưng không ngờ chú lại trả lời thành thật như thế. Nghĩ đến 2 năm sau tôi và chú sẽ trở thành người xa lạ, trong lòng tôi có chút không nở.

Hay là tôi có tình cảm gì với chú rồi?

Chú hơn tôi 9 tuổi, liệu tình yêu của chúng tôi có hy vọng không? Nếu chú đồng ý tôi sẽ cùng chú thử qua một lần.

- Chú này..Tôi..muốn hỏi một chuyện hơi tế nhị được không?

... (Chú già im lặng không trả lời)

Tôi cười khúc khích:

- Im lặng là đồng ý đó nhé.

- Chú hiện giờ có người yêu chưa?

Trong lúc đợi câu trả lời, tôi còn sốt ruột hơn cả chú.

- Nhóc hỏi làm gì? Định quản lí tôi à?

Mặt tôi tự nhiên ửng hồng, cúi đầu thật sâu lí nhí:

- Không. Tôi chỉ tò mò thôi, chứ ai thèm quản lí chú làm gì? Người như chú đến tuổi này mà vẫn chưa có người yêu, thì cũng hơi lạ.

- Là chỗ nào? Tôi thấy bình thường mà.

- Vậy là chú chưa có người yêu thật rồi.

- Cứ coi như vậy đi.

- Chú thấy tôi thế nào?

Buột miệng hỏi xong câu đó, mà tôi muốn tìm một cái lỗ thật to để chui xuống đất. Liêm sỉ ơi, mày chạy đi đâu mất rồi? Cho tao chút mặt mũi được không? Con gái con đũa mày hỏi như vậy, còn chút giá nào nữa?

Hai tay tôi che vội lấy mặt, chạy như bay vào trong nhà tắm. Nhưng đằng sau lưng tôi vẫn nghe thấy tiếng cười trêu chọc, cùng câu nói xấu hổ nhất trên đời:

- Tôi không có hứng thú với tivi màn hình phẳng.

Giờ à..Lại rước thêm nhục vào thân rồi, tôi lắc đầu cố gắng quên đi mọi chuyện mà hình như não bộ nó muốn chống đối tôi. Bao nhiêu việc chú già làm cho tôi nó cứ tua đi, tua lại như một thước phim quay chậm trong đầu tôi..

.....

Thêm một tuần nữa trôi qua, mẹ chồng đối xử với tôi ngày càng gay gắt. Bà không kiêng nể gì ai nữa, chửi thẳng mặt tôi luôn. Nhưng khi có chú già và bố chồng ở nhà thì thái độ quay ngoắt 180°. Tôi cũng bắt đầu học cách quan sát mọi việc trong nhà họ Giang. Không phải tôi có ý đồ gì, mà nói theo

ngôn ngữ của chú già thì đó gọi là phòng thân. Trước đến nay tôi lười tính toán với người nhà, chứ đâu phải tôi ngu.

- Cô Hà ơi tối nay về sớm nhé, nhà mình có khách đấy ạ.

Tiếng gọi lanh lảnh của chị Loan làm tôi giật mình thoát khỏi mấy suy nghĩ mông lung:

- Khách nào vậy chị? Sao em không thấy anh Duy nói gì nhỉ?

- À. Là bạn thân của bà chủ, nghe đồn hai mẹ con cô ấy mới từ Mỹ về.

- Vâng. Vậy để em xin về sớm.

Phóng xe đi làm tôi chẳng nghĩ ngợi gì, mặc kệ bao nhiêu toan tính của người nhà họ Giang đổ dồn hết về phía tôi.

Một ngày quay cuồng trong công việc, cảm giác có chút mệt mỏi. Tôi vươn vai vài phút lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn sang cái đồng hồ bé tí đặt gọn ở góc bàn. Gần 6h tối rồi, nhớ đến lời dặn sáng nay của chị Loan. Tôi vội vàng chào mấy anh chị sau lưng, rồi xách túi ra lấy xe về.

.....

Bước vào trong nhà tôi hơi giật mình, Trâm nhìn tôi cười cười:

- Chị vừa đi làm về à?

Phía đối diện tôi thấy xuất hiện hai người phụ nữ lạ, nhìn cách ăn mặc sang trọng cũng thăm đoán ra chắc đây là khách của mẹ chồng tôi.

Tôi cúi đầu chào lịch sự:

- Cháu chào cô, chào em..

Mẹ chồng tôi vui mừng giới thiệu:

- Đây là vợ thằng Duy đó, hôm cưới nó biết em không về được nên chị cũng chẳng dám báo.

Người phụ nữ trung niên tên Thanh cười tươi:

- Công nhận con dâu chị đưa nào cũng xinh, cũng giỏi chẳng bù cho em có mỗi đứa con gái 25 tuổi rồi mà vẫn chẳng có đứa nào thèm ngó.

Mẹ chồng tôi được khen lại càng vui mừng hơn:

- Ấy. Em cứ nói thế làm chị ngại quá. Chị thấy cái Vân Anh tài sắc vẹn toàn mà, chắc nó còn mãi mê công việc nên chưa muốn lập gia đình thôi. Em đừng lo lắng quá...

Cô gái có tên Vân Anh cười bẽn lẽn:

- Bác lại trêu cháu rồi.

Mai bụng đĩa hoa quả từ trong bếp đi ra, đặt nhẹ xuống bàn còn chưa kịp mời ai thì cô Thanh hỏi nhẹ mẹ tôi:

- Giúp việc nhà chị đấy ạ? Lúc nãy em nhớ không nhầm là người khác cơ mà?

Tôi nghe như có tiếng sấm vừa đánh ngang tai, còn mẹ chồng thì mặt tái nhợt:

- Không. Đây là vợ thằng Hùng. Nó ở nhà nội trợ nên nhìn hơi giản dị, em đừng cười nhé.

- Dạ không. Em xin lỗi chị. Tại em không biết nên mới lỡ miệng nói bừa. Chị đừng trách em mới phải chứ.

- Chị không để bụng đâu. Thôi em ăn hoa quả đi.

- Vâng. Em cảm ơn chị.

Mẹ chồng gạt đầu, đưa cho cô Thanh một miếng táo. Cô ấy vừa ăn thử đã nhăn mày lại:

- Em sao thế?

- Dạ không sao đâu..

- Có thật không?

- Thật mà chị.

Mẹ chồng tôi không tin cũng cầm một miếng táo khác lên ăn:

- Ai mua cái "của nợ" này đây?

Mai ấp úng, lí nhí trả lời:

- Dạ con ạ..

- Đã không biết gì thì đừng có mua, chua như này ai mà ăn được? Tôi bị dạ dày đấy, không ai bảo cô những người bị dạ dày phải kiêng đồ chua à? Hay cô cố tình làm thế?

Trâm là người ngồi gần Mai nhất, và cô ta tất nhiên sẽ diễn thật tốt vai "chị dâu thâm tình":

- Mẹ ơi. Chắc Mai chỉ vô tình thôi, mẹ đừng trách em ấy...

- Con không cần bênh nó đâu, người gì mà đoảng hết phần thiên hạ. Cũng may cô Thanh giống như người nhà, không chấp nhặt mấy chuyện nhỏ này. Chứ gặp người ngoài thì không biết hôm nay mặt mũi của mẹ để đi đâu?

- Con biết..Con hiểu mà.. Mẹ đừng giận em Mai nữa, ảnh hưởng đến sức khỏe...

Cô gái tên Vân Anh cũng mở miệng phối hợp ăn ý cùng Trâm:

- Đúng rồi đấy bác ơi. Bệnh dạ dày của bác kị nhất là tâm trạng không thoải mái đó...

- Thôi được rồi nể mặt cháu, bác sẽ không tức giận nữa.

Quay sang Mai mẹ chồng cau có, khó chịu:

- Còn cô vào chuẩn bị đồ ăn luôn đi, đợi bố chồng cô xuống rồi cả nhà vào ăn không muộn.

Vân Anh cười tí mắt, gờ ngón tay cái về phía mẹ chồng tôi:

- Phải thế mới trẻ lâu bác ạ, bác hơn mẹ cháu 2 tuổi mà ban đầu cháu cứ tưởng bác và mẹ cháu bằng tuổi nhau đó. Càng nhìn kĩ càng thấy bác trẻ..

Mẹ chồng tôi vùi vùi cô ấy sang ngồi cạnh mình:

- Bác nói thật nhé. Trong mắt bác Vân Anh là xinh đẹp nhất đấy, mấy cô gái chân dài ngoài kia cũng không bằng một góc nhỏ của cháu đâu.

- Cháu cảm ơn bác, biết là bác khen động viên mà vẫn vui lắm.

Trâm cũng hớn hờ hòa theo:

- Cậu xinh thật mà, mẹ tớ nói đúng đấy không phải khen động viên cậu đâu.

Tự nhiên trong cái không gian đầm ấm này, tôi thấy mình thừa thãi quá. Định xin lên phòng thì nghe mẹ chồng hỏi ngược lại Trâm:

- Con quen biết với Vân Anh à?

- Vâng ạ. Bọn con không những quen biết, mà còn thân nữa cơ. Hồi con sang Mỹ du học, tình cờ học chung trường Vân Anh thế là chơi với nhau luôn. Nhìn vậy thôi chứ Vân Anh tốt lắm mẹ, con mà không hiểu cái gì toàn cậu ấy giúp con thôi. Đến khi con về nước, bọn con vẫn thường xuyên giữ liên lạc với nhau.

- Vậy hả? Nhìn mặt Vân Anh mẹ đã biết nó dễ thương, hiền lành rồi.

- Thế lần này hai mẹ con đã chuyển về đây luôn chưa?

Cô Thanh cầm cốc nước lên uống một hớp nhỏ, chậm rãi trả lời:

- Vân Anh nó thích về đây làm việc, nhưng em phân vân quá. Bảo mãi rồi, mà nó vẫn không nghe.

- Ôi sao thế?

- Vợ chồng em bàn với nhau, phải 6 - 7 năm nữa chúng em mới về hẳn đây. Thế mà bây giờ để nó một mình ở lại, thì em không yên tâm.

- Cháu học trường gì ấy nhỉ?

- Cháu học ở đại học Xx.
- Có phải trường đó nằm trong top các trường đại học chuyên ngành kinh tế hàng đầu tại Mỹ không?
- Dạ vâng ạ.
- Trời ơi sao cháu giỏi thế?

Vân Anh cầm tay mẹ chồng tôi:

- Cả Trâm cũng giỏi mà bác.
- Ủ. Hai đứa cùng giỏi, bác tự hào về hai đứa lắm. Cháu muốn ở lại nước làm việc, thì đã tìm được chỗ nào thích hợp chưa?
- Cháu định vào công ty do bạn cháu giới thiệu. Cháu cũng liên lạc với họ rồi. Chỉ hai ba hôm nữa là cháu đi phỏng vấn thôi.
- Tiếc nhỉ, nếu không thì tôi công ty bác trai làm cũng được.
- Dạ không cần đâu bác, cháu ngại lắm. Cứ để cháu làm ở công ty của bạn cháu cũng được.

Bố chồng tôi từ trên cầu thang bước xuống, theo sau là mấy anh em nhà họ Giang. Cả nhà tập trung đông đủ, ngồi xuống bàn ăn ai nấy đều vui vẻ. Chỉ có mỗi bản mặt một sắc thái của chú già là không thay đổi. Mẹ chồng tôi bắt đầu khoe khoang:

- Ông xem cái Vân Anh có giỏi không? Tốt nghiệp trường đại học Xx ở Mĩ đấy.

Bố chồng tôi ngẩng đầu lên, đưa ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Vân Anh:

- Cháu còn trẻ mà công nhận giỏi thật.

Vân Anh mỉm cười lễ độ:

- Cháu không dám nhận đâu bác, cháu và Trâm học cùng trường mà.
- Ủ.

Mẹ chồng thủ thỉ:

- Lúc này tôi định hỏi ông xem công ty mình còn vị trí nào trống không? Cho cái Vân Anh đến đó làm học hỏi kinh nghiệm, nhưng nó lại xin vào chỗ khác rồi tiếc thật đấy..
- Lần này gia đình cháu chuyển hẳn về đây à?
- Không ạ. Chỉ có mỗi mình cháu thôi, chứ cuối tuần là mẹ cháu lại bay về Mĩ rồi. Cháu thích làm việc ở môi trường này hơn, bên Mĩ có nhiều cơ hội nhưng làm chung công ty với bố nên cháu không thích lắm.
- Thế về đây cháu làm công ty nào?

- Cháu làm công ty do bạn cháu giới thiệu.
- Ủ. Còn trẻ học hỏi nhiều nơi cũng tốt, chứ sau này đứng tuổi đi đâu cũng ngại đấy.

Cô Thanh ngồi bên nghe con gái đối đáp với bố chồng tôi thì có vẻ tự hào lắm:

- Ở bên Mĩ bố nó sắp xếp cho công việc đàng hoàng mà nó không chịu anh ạ, cứ thích về đây vùng vẫy. Em khuyên mà nó có nghe lọt tai đâu.
- Tuổi trẻ còn nhiều sức khỏe, nhiều hoài bão mà em. Cứ để cho con nó trải nghiệm, biết đâu như thế nó lại càng trưởng thành hơn.
- Nhưng vợ chồng em lo lắm. Một thân một mình ăn uống thất thường, rồi lúc ốm đau chẳng biết nhờ vả ai.

Mẹ chồng tôi ngẩng đầu lên vừa cười vừa nói rất tự nhiên:

- Em không cần lo chuyện đó đâu, nếu Vân Anh muốn thì dọn đến đây ở cùng anh chị cũng được.
- Ấy không chị ơi. Như thế phiền anh chị quá.
- Có gì đâu mà phiền? Nhà anh chị còn nhiều phòng trống lắm.

Vân Anh giả vờ thẹn thùng:

- Thôi bác ơi, cháu thuê nhà ở gần công ty cho tiện. Chứ cháu đến nhà bác ở cứ có cái gì đó ngại lắm.

- Ngại gì mà ngại, hồi bác còn trẻ mẹ cháu và bác ở cùng nhau suốt đó. Giờ cháu đến nhà bác ở càng đông càng vui, bác không có con gái chỉ có mỗi 3 đứa con dâu thêm cháu nữa thì tốt quá còn gì?

Không biết thế nào, chứ ngay từ lần đầu tiên gặp mặt tôi đã thấy không có thiện cảm với cô gái tên Vân Anh này rồi. Lúc nào cũng văng dạ cười nói ngọt xớt, mà vẫn không che giấu hết vẻ giả tạo tính toán. Tôi chắc chắn mình không nhìn nhầm đâu, vì cảm giác của tôi từ trước đến giờ luôn đúng mà.

Bữa ăn kết thúc, thì Trâm dẫn Vân Anh đến trước mặt chú già giới thiệu kĩ càng:

- Đây là anh Duy, thiên tài ngành kinh tế đấy. Dự án nào vào ngõ cụt, qua tay anh ấy chỉ vài tháng là có cơ hội đảo ngược tình thế luôn. Cậu làm quen đi, sau này có chuyện gì không hiểu còn có người mà hỏi.

Chú già thì vẫn ngồi im bất động, coi lời Trâm nói như gió thoảng qua tai làm vừa lòng thôi. Chỉ có Vân Anh thì hơi ngại ngùng, chìa tay phải ra trước mặt:

- Em chào anh. Rất vui được làm quen với anh.

- Ủ.

Đáp lại gọn lọn mỗi một chữ, chú già cũng chẳng thèm bắt tay bắt chần ai. Mặt Trâm và Vân Anh cứ nghệt ra. Cuối cùng quê quá phải rút tay về:

- Em nghe Trâm nói anh cũng du học bên Mĩ à? Anh học trường nào thế?

- Trường Xy.

- Ủây. Anh đúng là thiên tài rồi, trường đó thi vào khó lắm. Cạnh tranh nhau cũng khốc liệt nữa. Bảo sao Trâm cứ khen ngợi anh mãi, khi nào anh rảnh cho em hỏi vài điều nhé.

- Công ty rất bận.

Tôi muốn bật cười quá, ai chứ chú già thì không có khái niệm thương hoa tiếc ngọc đâu. Một khi chú đã không thích, thì tốt nhất đừng tốn công vô nghĩa chỉ rước nhục vào thân thôi. Người đàn ông này càng lúc tôi càng hứng thú rồi đấy.

Tôi có nên cho mình một cơ hội không nhỉ?

Mà quan trọng là chú già đâu có thích tôi, chuyện tình cảm tôi trải qua rồi. Vết xe đổ trong quá khứ vẫn luôn ám ảnh tôi. Ban đầu tôi cứ tưởng mình chỉ cần vô tư sống hết hai năm này, là sẽ được tự do bay nhảy. Nhưng giờ mới được gần nửa năm trôi qua, tôi đã thấy có chút không ổn rồi. Phải làm gì mới tốt đ

Nói thì nói thế chứ tương lai chẳng ai biết trước điều gì đâu. Nhà họ Giang không phải là một gia đình bình thường, muốn tồn tại được phải biết bảo vệ bản thân mình trước đã. Bao nhiêu công sức chú già dạy dỗ tôi trong thời gian qua, tôi không thể để chú thất vọng được...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Bảng đi một thời gian tôi chẳng nhớ gì đến người con gái tên Vân Anh kia nữa. Cuộc sống của tôi và chú già lại trở về quỹ đạo ban đầu.

Chỉ có Trâm là đáng ngờ nhất, sau gần 2 tuần về nhà mẹ để quay lại thì cô ta đã hoàn toàn bình thường, thậm chí hiệu suất công việc còn cao hơn trước. Giúp bố chồng tôi đoạt liền một lúc 2 hợp đồng lớn. Mẹ chồng thấy thế ngày càng cưng chiều cô ta hơn, chỉ khổ mỗi Mai bị soi mói đủ đường.

Ăn cơm tối xong, cả nhà ngồi xem tivi nói chuyện cùng nhau một lúc mà cũng không yên:

- Hùng ơi..Mẹ nghe nói con không đồng ý việc đi thụ tinh lần thứ 3 hả?

Hùng trả lời tỉnh bơ:

- Không.

- Lí do là gì?

- Vợ chồng con còn quá trẻ, chuyện con cái cũng không cần vội vàng lắm. Hơn nữa hai lần trước cũng thất bại rồi, giờ cứ để thuận theo tự nhiên thôi mẹ. Sức khỏe của vợ con mới là quan trọng nhất.

Mẹ chồng lườm:

- Con ăn nói cái kiểu gì đấy, nói lại lần nữa mẹ xem nào. Lớn đầu rồi mà cứ như trẻ con thế? Nhà mình đâu có giống nhà người ta, sinh con nổi dỗi tông đường là trách nhiệm của mọi thành viên trong gia đình. Không được phép thoái thác, hay đổ thừa cho bất cứ lí do nào.

- Con biết là vậy, nhưng giờ thời đại thay đổi rồi nếu khó khăn quá bọn con sẽ làm thủ tục xin con nuôi.

- Mẹ cấm con làm việc đó nhé. Có phải đây là ý kiến của vợ con không?

- Mẹ lại bắt đầu phân biệt đấy. Từ ngày Mai về nhà mình đến giờ, có chuyện gì cô ấy dám làm trái lời mẹ không? Sao mẹ không đặt mình vào vị trí của vợ con một lần? Mẹ không cho cô ấy ra ngoài làm việc, thì cô ấy cũng ngoan ngoãn ở nhà nội trợ. Rốt cuộc mẹ còn muốn gì ở bọn con nữa?

" Chát "

Mắt mẹ chồng đỏ ngầu, đứng phắt dậy giơ tay tát thẳng vào mặt Hùng:

- Mày thái độ gì đấy? Muốn chọc mẹ mày tức chết mới vừa lòng phải không?

Hùng chán nản không cãi lại mẹ nữa, định kéo tay vợ lên phòng thì bà quát to:

- Chúng mày đứng im đấy. Hôm nay không nói rõ ràng với tao thì đừng hòng đi đâu.

Bố chồng háng giọng:

- Bà bình tĩnh cho các con giải thích xem nào? Cứ sồn sồn lên như cháy nhà đến nơi không bằng ý.

- Ông bảo tôi bình tĩnh được không? Chúng nó đang bàn nhau đi xin con nuôi đấy, ngu hết phần người khác. Con mình dứt ruột đẻ ra còn không dạy được, nữa là cái loại khác máu tanh lòng.

- Thì ai bảo bà giục chúng nó nhiều quá?

- Tôi không giục chúng nó thì giục ai? Vợ chồng thằng Duy thì tôi không dám nói. Chẳng lẽ giục cái Trâm à, nó đang làm việc tốt thế mạng thai rồi chưa đẻ nghỉ cả năm giờ, ảnh hưởng đến công việc.

- Con cái là lộc trời cho chứ có phải mớ rau, miếng thịt ngoài chợ đâu mà bà muốn có là có luôn được?

- Nhà có 3 thằng con trai, mà nói đùa nào cũng tro hết mặt ra. Bằng tuổi này nhìn nhà người ta, con cháu đông đủ mà thêm. Tôi nói thì ông bảo lắm điều, chứ đến lúc già thêm vài tuổi nữa xem ông có cuống cuống lên không? Nhà họ Giang ít con cháu, tôi làm thế thì có gì sai?

- Bà không làm sai, nhưng cách làm của bà tiêu cực quá. Thôi chuyện này cứ gác sang 1 bên đã, có gì để tính sau. Quan trọng anh em chúng nó cứ yêu thương, đùm bọc lẫn nhau là tôi vui rồi.

Hùng được bố bênh thì vui mừng ra mặt:

- Bố đã nói vậy, thì mẹ đừng cần nhằn vợ con nữa nhé. Cô ấy ở nhà làm nội trợ đã vất vả lắm rồi.

Mẹ chồng không ưa, mặt vẫn nặng nề:

- Chị ấy bảo anh nói với tôi thế à?

- Mai không nói gì với con hết, là con để ý thấy.

- Anh chị bây giờ thì giỏi rồi, lời tôi nói có chút giá trị nào đâu. Nhưng việc anh chị nhận con nuôi tôi sẽ phản đối đến cùng, đừng mong tôi chấp thuận kẻ nào không phải dòng máu nhà này nhé...

Tôi thờ dãi một hồi, nhân cơ hội mọi người không để ý chuẩn thẳng lên phòng. Chứ ngồi đây nghe triết lí của mẹ chồng thêm một lúc nữa thì tôi đơ mắt, trong nhà có ai nói lại bà đâu...

- -----

Ở diễn biến khác trong phòng của Trâm, Huy ngồi trước màn hình máy tính nói chuyện cực kì thân mật với một người đàn ông xa lạ khác. Trâm vừa từ nhà tắm đi ra, liếc mắt khinh khinh:

- Anh đừng làm tôi kinh tởm nữa, ra ngoài như nào tôi không quan tâm nhưng về nhà chú ý một chút. Chuyện vỡ lở ra không phải một mình anh chết

đầu.

Huy cau mày khó chịu:

- Cô im đi.

Trâm vứt mạnh cái khăn đang lau đầu xuống ghế, gân cổ lên cãi:

- Sao tôi phải im?

- Ban đầu tôi và cô đã thỏa thuận thế nào? Cô không được phép can thiệp vào cuộc sống riêng tư của tôi cơ mà. Hơn nữa tôi làm gì, nói chuyện với ai thì cũng đâu liên quan tới cô? À quên..Kẻ nào muốn trèo lên giường tôi trước ý nhỉ? Cô không ngờ tôi là "gay" chứ gì? Kết cục như này hoàn toàn xứng đáng với cô thôi.

- Anh nghĩ tôi sung sướng lắm à? Lấy phải thằng "gay" như anh tôi đang phải cố gắng, gồng mình chịu đựng đấy...

- Ai ép buộc cô lấy tôi? Là cô tự nguyện đó chứ. Nếu tôi không phải họ Giang, liệu cô có đồng ý hôn sự đó không? Chung quy lại cô chỉ vì tiền mà thôi, loại phụ nữ bất chấp tất cả thủ đoạn để đạt được mục đích như cô tôi gặp nhiều rồi..

Không để Trâm phản bác, Huy nói thẳng luôn:

- Đừng ra vẻ mình đáng thương với tôi, tôi chỉ thêm phần khinh bỉ cô thôi. Cô muốn trèo cao tôi cũng cảnh cáo cô trước nhé, cẩn thận không lại ngã đau đấy...

- Anh cứ mở to mắt lên mà nhìn, sớm hay muộn tôi cũng sẽ làm anh tâm phục khẩu phục..

- Tôi chờ ngày đó mấy năm nay rồi. Chúc cô thành công nhé. Nếu mẹ tôi biết người con dâu mình hết mực tin tưởng, lại luôn tìm cách điều khiển bà ấy thì sao nhỉ?

- Tôi không làm gì mẹ cả, anh đừng ngậm máu phun người.

Huy nhếch mép cười nhạt:

- Đúng rồi. Không làm gì, chỉ diễn tuồng đưa bà ấy vào tròng thôi. Cô giả điên với ai, chứ với tôi thì cô nhảm rồi. Tính ra cô còn phải cảm ơn tôi nữa đó, vì không có biểu hiện suất sắc của tôi hôm đó thì vở tuồng của cô không thành công nữa hẳn vậy đâu.

Trâm biết mình đang ở thế yếu, nên không mạnh miệng nữa hạ giọng nhẹ nhàng với Huy:

- Rốt cuộc anh muốn gì? Đừng úp mở nữa, tôi không có kiên nhẫn đâu.

- Thứ tôi muốn cô cũng chẳng cho được. Cô và tôi thống nhất như nào, cứ theo đó mà làm. Đừng ai ngăn đường ai, xong việc tôi cho cô 10% cổ phần công ty.

- Okii..Tôi đồng ý. Nhưng nói đi thì phải nói lại, bổ sắp về hưu chức vụ giám đốc sẽ được giao cho lão Duy. Chúng ta phải nhân cơ hội tiến hành kế hoạch nhanh lên, chậm 1 bước chỉ có nước đi ăn mày thôi.

- Nếu xét về thủ đoạn, còn ai hơn được cô? Trong đầu cô khéo khi có cả trăm ngàn kế hoạch rồi ý chứ? Định làm gì nói luôn ra. Tôi thấy hợp lí thì sẽ giúp cô...

Trâm tiến lại gần Huy thì thào vào tai hắn, vài điều gì đó. Càng về sau nụ cười thâm hiểm trên môi anh ta càng rõ nét:

- Lòng dạ đàn bà thâm sâu khó lường quả là không sai. Cô làm tôi hơi bất ngờ đấy.

- Tôi nói được làm được. Anh cứ chuẩn bị thủ tục sang tên 10% cổ phần của anh cho tôi đi.

- -----

Sáng hôm sau nhà chồng tôi đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời. Đó là Vân Anh, mẹ chồng ra mở cửa mà cười tươi rói:

- Cháu đến rồi à?

- Vâng ạ. Cháu không làm phiền hai bác chứ.

- Ô con bé này, phiền phức gì? Bác gọi cháu đến ăn sáng cùng cả nhà cho vui mà. Trước khi mẹ cháu đi, cũng dặn bác để mắt đến cháu rồi. Đi làm ở chỗ mới đã quen chưa?

- Cũng hơi quen rồi bác ạ. Nhìn chung công việc không ngoài khả năng của cháu.

- Nếu vất vả quá, cứ đến công ty bác trai làm nhé. Không phải ngại đâu, toàn người một nhà với nhau.
- Cháu cảm ơn bác. Chỉ có mỗi bác là thương cháu nhất thôi.
- Ăn gì mà miệng ngọt thế không biết?
- Cháu ăn cơm nhà bác đó ạ.
- Thôi vào nhà đi không muộn.

Trâm kéo ghế không biết vô tình hay cố ý mà xếp Vân Anh ngồi ngay cạnh chú già:

- Cậu ngồi đây nhé.

Vân Anh gật đầu dịu dàng:

- Cảm ơn cậu. Tớ ngồi đâu cũng được mà, cậu cứ thế làm tớ ngại quá.
- Ấy đừng ngại, coi như tớ trả ơn cậu hồi bên Mĩ cậu hết lòng giúp đỡ tớ đi.

Người nói người cười làm tôi ghét quá, chỗ Vân Anh đang ngồi là chỗ của tôi đó. Mai bụng đồ ăn ra thấy thế cũng nhắc khéo Vân Anh:

- Em sang ngồi cạnh chị cho tiện nhé, đây là chỗ chị Hà...

Mẹ chồng tôi không đợi Mai nói hết câu, đã quát luôn:

- Có mỗi cái chỗ ngồi thôi mà sao chị lăm điều thế? Ăn cơm chứ có ăn chỗ đâu? Chị cũng là người có ăn có học đảng hoàng, mà sao suy nghĩ thiên cận vậy? Khách đến nhà chơi mà còn hạnh học, Vân Anh thích ngồi đây thì cứ ngồi đi...

Con mụ Vân Anh còn giả vờ tủi thân nữa chứ, chưa ai làm gì hai mắt đã rung rung:

- Em xin lỗi, em không biết đây là chỗ của chị Hà. Lần sau chị sẽ rút kinh nghiệm.
- Bác bảo con cứ ngồi xuống đây cơ mà, không sao đâu đừng nghĩ ngợi nhiều.
- Dạ thôi ạ. Để con sang ngồi cạnh chị Mai cũng được.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, cố nén cơn giận dữ đang trào dâng trong lòng. Mẹ chồng đã nói thế rồi, giờ tôi lên tiếng đuổi cô ta thì không được. Cuối cùng đành cắn răng nói:

- Vân Anh cứ ngồi ở đó đi.
- Như vậy không được đâu, ai lại làm thế chứ?

Chú già không nói không rằng đứng phắt dậy, kéo tay tôi ra ngoài để lại mỗi câu:

- Mọi người cứ ăn trước đi, con đưa vợ con ra ngoài ăn rồi đi làm luôn.

Bố mẹ chồng tôi lần trước đã không can được chú già, nên lần này cũng chẳng thêm nói gì...

Ngồi trên xe tôi tự nhiên cứ thấy vui vui, tuy không đầu lại được mụ kia nhưng vẫn có một đồng minh to đùng:

- Nhóc bị sao thế?
- Đầu. Tôi bình thường mà.
- Mọi ngày thấy hồ báo cáo chồn lăm, nay vẫn bị đánh tan tác à?

Tôi hơi xấu hổ nhưng vẫn mạnh miệng:

- Chẳng qua tôi nể mẹ thôi, chứ tầm cỡ cô ta ra ngoài tôi ăn sống luôn.
- Nhìn tướng nhóc tôi đã biết vô dụng rồi, không biết hơn 20 năm qua nhóc sống thế nào nữa.
- Vô dụng kệ tôi, còn hơn đầy người cứ thấy gái là sáng mắt ra.
- Ai thấy gái sáng mắt ra?

- Tôi nói bằng quơ vậy đấy, trúng ai thì người đó tự nhột.

Chú già cười, nụ cười gian lắm:

- Nhóc ghen à?

Tôi lớ ngớ lắp bắp:

- Chú mới ghen ý, lần sau đừng rủ tôi ra ngoài ăn nữa nhé. Được bữa cơm của chú chỉ rước bực vào người.

Kết cục buổi sáng hôm đó, chú đưa tôi đi vòng vòng đến tận 8h30" mới thả tôi xuống cổng công ty:

- Tôi nay mấy giờ đấy, để tôi đón?

Tôi xua xua tay từ chối vội:

- Không cần đâu, tôi bảo bạn tôi đưa về cũng được. Chú đừng đến đón, ngược đường đi lại nhiều tôi ngại lắm.

- Ủ.

- -----

Ở nhà Trâm gọi Vân Anh ra nói chuyện riêng:

- Cậu có tự tin mình làm được không?

- Có gì mà không làm được không? Chẳng qua chỉ là một người đàn ông thôi mà.

- Anh Duy không giống những kẻ tầm thường ngoài kia đâu.

- Cậu đừng coi thường tớ quá, tớ về đây chủ yếu là muốn giúp cậu.

- Tớ cảm ơn cậu trước nhé. Khi nào tớ đạt được mục đích, tớ sẽ không bao giờ quên công ơn của cậu đâu.

- Ôn huệ gì để sau hãy nói.

- Hy vọng kế hoạch của chúng mình sẽ thành công.

- Chắc chắn rồi, chỉ cần cậu phối hợp tốt với tớ là được. Phía mẹ chồng cậu cứ để tớ lo cho.

- -----

Chiều hôm đó tôi về nhà, thấy mẹ chồng thuê thêm một chị giúp việc nữa. Ban đầu tôi cứ tưởng chị Loan là chân tay của bà, nhưng càng về sau càng thấy không đúng lắm. Bà cho Mai ra ngoài làm việc, nhưng đôi lại Hùng phải đồng ý đi thụ tinh nhân tạo lần thứ 3. Tôi và Mai cứ thì thầm trong bếp mãi mới ra:

- Em đến công ty bố làm à?

- Vâng ạ. Ban đầu em định quay về công ty cũ, nhưng phòng kế toán của nhà mình còn thiếu nhân viên nên bố bảo em đến đó làm luôn.

- Chúc em may mắn nhé.

- Em cảm ơn chị, vì chuyện này mà anh Hùng phải đồng ý với mẹ đi thụ tinh lần 3 làm em khó nghĩ quá.

Tôi vỗ nhẹ tay lên vai Mai động viên:

- Em đừng nghĩ ngợi gì nhiều nữa, khó khăn lắm mẹ mới đồng ý cho em đi làm thì em phải cố gắng đấy, đừng để mẹ thất vọng. Còn con cái là số trời, đâu phải mình muốn là được.

Chị giúp việc mới cũng ở quê lên, nghe đâu là họ hàng xa của mẹ chồng tôi. Ngày đầu tiên đến làm việc, cũng nhanh nhẹn tháo vát lắm. Chị tội hay nịnh hót mẹ chồng tôi thôi. Gặp Trâm thì cười tí mắt, còn gặp tôi với Mai mặt cứ nặng như chì. Tôi cũng không muốn tính toán nhiều, nên toàn mắt nhắm mắt mở cho qua.

Buổi tối trước khi đi ngủ, không biết chú già nghe ngóng được chuyện gì mà dặn tôi rất kỹ phải đề phòng Trâm mọi lúc mọi nơi..

Ba ngày sau...

Cả nhà tôi đang ngồi xem tivi, thì Trâm có điện thoại. Cô ta không ra ngoài, mà ngồi im đó nghe luôn:

- Alo..

- Cậu sao thế? Nghe giọng hình như bị cảm rồi đấy..

Không biết đầu dây bên kia là ai? Mà Trâm có vẻ quan tâm lắm

- Thế cậu đã uống thuốc chưa?

- Hay cứ ở yên đấy, giờ tớ sang nhé.

- Không phải ngại đâu, tớ ăn cơm rồi..

Cúp máy Trâm đứng dậy vội vàng, mẹ chồng tôi thấy thế cũng hốt hoảng theo:

- Ai gọi cho con đấy?

- Là Vân Anh ạ.

- Nó bị sao thế?

- Cậu ấy bị cảm, chắc do chưa quen thời tiết bên đây. Vẫn chưa thuốc thang gì, con nghe giọng yếu lắm. Giờ con sang nhà cậu ấy xem thế nào?

- Cho mẹ đi với.

- Thôi mẹ cứ ở nhà đi, chứ giờ cũng muộn rồi.

- Muộn mẹ cũng phải đi. Cái con bé này ốm mà không biết đường báo ai. Không may xảy ra chuyện gì mẹ hối hận lắm.

- Vậy mẹ lên thay quần áo rồi hai mẹ con mình cùng đi nhé.

15" sau Trâm lái xe đưa mẹ chồng tôi đến nhà Vân Anh. Tôi không biết ở đó xảy ra chuyện gì, mà khi về Vân Anh cũng theo sau luôn. Đờ cô ta ngồi xuống ghế cẩn thận, mẹ chồng quay sang chị Loan dặn dò:

- Cô vào bếp tranh thủ nấu cho Vân Anh bát cháo thịt băm.

- Vâng ạ.

Vân Anh cầm tay mẹ chồng tôi tỏ vẻ áy náy:

- Cháu xin lỗi giờ này còn làm phiền đến mọi người.

- Lỗi phải gì? Bác còn chưa hỏi tội sao cháu ốm mà không báo cho bác đấy. Hay bác không quan trọng với cháu?

- Dạ không phải đâu. Bác đừng nghĩ thế, ở bên này cháu có mỗi mình bác là người thân nhất, cháu không gọi điện cho bác vì sợ bác lo thôi.

- Bác coi cháu là con gái, hôm mẹ cháu đi bác cũng nói rõ ràng rồi. Cứ yên tâm để cháu ở lại, bác chăm sóc cho. Mà hôm nay cháu cư xử như này bác không hài lòng đâu. Còn có lần sau, là bác giận thật đấy.

Vân Anh choài người qua khẽ ôm lấy mẹ chồng tôi:

- Vâng ạ. Cháu hứa sẽ không có lần sau đâu. Hơn nữa giờ cháu chuyển về đây cùng bác rồi, nên bác cứ yên tâm.

- Ủ. Cháu mà nghe bác ngay từ đầu thì có phải tốt hơn không?

- Nhưng bây giờ cũng chưa muộn mà.

- Bác không nói lại cái miệng ngọt xớt của cháu. Thôi ngồi đây nghỉ tạm, bác gọi điện cho bác sĩ rồi tí nữa ông ấy đến ngay thôi.

Mẹ chồng nói xong cầm cái gối chèn vào lưng Vân Anh, rồi bắt đầu sai bảo chị Diệu:

- Từ nay Vân Anh sẽ đến đây ở, cô lên tầng 2 dọn phòng đối diện vợ chồng thằng Duy cho tôi.

- Vâng ạ.

- Bây giờ muộn rồi thì dọn qua loa thôi, nhưng sáng mai cô thay toàn bộ chăn ga gối đệm nhé. Gọi thợ đến lắp thêm cái đèn bàn nữa, đừng làm qua loa. Khi nào tôi kiểm tra được thì mới thôi đấy...

Chương 13

Cuộc sống của tôi kể từ ngày Vân Anh dọn về đây ở mới nhiều "màu sắc". Điển hình là buổi tối hôm đó, tôi đang nằm dài trên giường nói chuyện với Yên, thì có mấy tiếng gõ cửa dồn dập. Chú già ngồi đọc sách, tiện thể ra mở cửa luôn.

Tôi không tin vào mắt mình, Vân Anh xuất hiện với bộ váy ngủ ngắn cũn cỡn cứ đứng uốn éo, giọng điệu là loi:

- Anh sang xem hộ em cái máy tính với, không biết làm sao mà từ chiều đến giờ màn hình cứ bị nhiều vạch trắng lắm.

Chú già nhà tôi hất cằm chẳng quan tâm:

- Tôi không phải thợ sửa máy tính đâu.

- Em biết, nhưng lúc này nghe Trâm nói anh sửa cũng giỏi lắm.

- Bây giờ tôi đang bận, cô mang lên tầng 3 nhờ Huy hay Hùng sửa cho. Vợ tôi tính trẻ con hay ghen, cô ấy mà nhìn thấy tôi khó xử lắm.

- Anh Duy và Hà tình cảm làm em ngưỡng mộ quá. Em cũng chỉ mong sau này, tìm được một người như anh thôi. Nếu anh thấy khó xử thì cứ để em bảo với Hà một tiếng cũng được.

Tôi phát cáu rồi đấy, bình thường cô ta tác oai tác quái dưới nhà thế nào tôi không thèm chấp, nhưng bây giờ cô ta đang tìm tới tận cửa dụ dỗ chú già của tôi đấy. Ban đầu tôi thấy mẹ chồng xếp cho cô ta ở đối diện phòng vợ chồng tôi, thì tôi đã nghi ngờ rồi. Có khi nào đây là kế hoạch bắt thiu của bọn họ không? Nghe Mai nói hôn sự của tôi mẹ chồng không đồng ý đâu, chỉ có điều bố chồng kiên quyết quá nên bà phải nghe theo thôi. Đã thế tôi đấu với các người đến cùng, để mắt chồng vào tay kẻ khác là điều tôi không chấp nhận nổi...

Đứng dậy tôi nấp sâu vào bên trong, xác định Vân Anh không nhìn thấy tôi mới cất giọng bên lên:

- Anh ơi lấy hộ em bộ quần áo, em để quên ngoài giường rồi.

Chú già nghe chặc bất ngờ lắm, nhưng tôi kệ. Việc quan trọng nhất bây giờ là tôi phải đối phó với con hồ li tinh ngoài kia đã. Chị không ra tay nên mày tưởng chị dằn chứ gì? Nhảm to rồi con ơi. Cứ đợi mà xem nhé. Qua khe nhỏ tôi thấy mặt cô ta cứ dờ ra, biết mình đang đi đúng đường, tôi lại bồi thêm câu nữa cho tức cả thêm:

- Nhanh lên anh..Sao lâu thế...?

Nhìn về bề ngoài chú già nhà tôi hay cau có gắt gỏng, chứ lúc này thông minh giao hoạt lắm. Biết tôi chọc tức Vân Anh, nên cũng không lật bài của tôi:

- Anh biết rồi..Đợi anh chút..Giờ anh vào luôn đây..Sao đi tắm có mỗi bộ quần áo còn quên thế?

Quay sang Vân Anh khuôn mặt chú già lạnh tanh, chín phần là muốn đuổi khách:

- Chuyên ngành của tôi là kinh tế không phải thợ sửa chữa máy tính, lần sau có nhờ thì cô cứ lên thẳng tầng 3. Huy và Hùng hai đứa nó đều có thể giúp cô. Còn giờ tôi vào lấy quần áo cho Hà đã...

Mụ Vân Anh tức tối lắm mà không làm gì được, trong này tôi phải bịt miệng cố nín cười đấy. Đấu với tiểu tam không lầy không thắng nổi đâu.

Chú già đóng cửa phòng "rầm" một cái, cong đôi môi quyền rũ lên:

- Vào tắm đi, tôi lấy quần áo cho.

Giờ ạ..Nay còn biết đường trêu tôi cơ đấy, cái mặt vênh vào kênh kiệu lắm thế nào cũng có ngày bị nghiệp quật cho mà xem.

Tôi cũng chu mỏ lên trêu lại, chứ sợ gì:

- Tưởng chú sang sửa máy tính cho mỹ nhân cơ mà.

- Ồ..Tôi cũng định thế, nhưng tự nhiên có người nào loi chơi nhảy ra phá hỏng hết mộng đẹp của tôi.

Đến đây thì tôi chịu thua lão này thật rồi, vùng vằng nhảy lên giường đắp chăn kín mít. Một lúc lâu sau, tôi không thấy bất cứ động thái gì, mới từ từ ngóc đầu ra thám thính:

- Nếu so sánh giữa bánh bao không nhân và tivi màn hình phẳng thì tôi miễn cưỡng thích tivi hơn.

Câu nói đột ngột ngớ ngẩn của chú già làm tôi giật mình, nhưng cũng kịp thời nhận ra chú ta đang ám chỉ điều gì. Tuy trong lòng đỡ bức rồi, nhưng bên ngoài tôi còn cố làm vẻ thêm chút nữa cho sang:

- Chú mới là tivi màn hình phẳng ý. Bảo sao bây giờ chú vẫn bị ế.

- Ai bảo nhóc tôi bị ế?

Trong phòng tối om, chỉ có ánh đèn ngủ màu vàng yếu ớt phát ra mập mờ. Tôi không nhìn rõ biểu hiện trên khuôn mặt chú già, nên cũng không biết trong đầu chú đang nghĩ cái gì nữa. Chỉ cãi bừa theo phản xạ thôi:

- Thế người yêu chú đâu?

Nói ra câu này, tim tôi hình như bị "lờ" một nhịp đập. Không rõ lí do là gì chỉ thấy hơi hụt hẫng trong lòng, cảm giác khó tả lắm:

- Có nói nhóc cũng không tin đâu. Ngủ đi muộn rồi đấy...

- -----

Trong phòng Vân Anh, cô ta tức tối tay đập mạnh vào mấy con gấu bông ở cuối giường:

- Khốn kiếp. Các người dám lừa nhau si nhục tôi sao?

- Tôi không tha cho các người đâu, cứ chờ đấy. Thử tôi muốn từ trước đến giờ đều phải thuộc về tôi. Tình yêu hay tiền bạc tôi nhất định không bỏ qua gì hết.

Trên mặt bàn trang điểm, chuông điện thoại báo có tin nhắn gửi đến:

- Lão Duy có dính thính của cậu không?

Xác nhận người gửi là Trâm thì Vân Anh mới trả lời lại:

- Khó phết đấy. Con vợ lão ta cũng không phải dạng vừa đâu.

- Tổ cảnh báo cậu rồi mà.

- Tính từ từ trước đến giờ, chuyện gì càng khó thì càng muốn thử nên cậu yên tâm tổ không bỏ của chạy lấy người đâu.

- Tổ tin tưởng cậu nên mới dám nhờ, cậu đừng làm tổ thất vọng đấy.

- Cho tổ thêm một thời gian nữa, tổ sẽ chứng minh cho cậu thấy tổ làm được những gì..

- Tổ cũng tính toán kĩ càng lắm rồi, muốn hạ gục lão Duy cách nhanh chóng và hiệu quả nhất là phá hỏng cuộc hôn nhân của hai người họ. Khi không có sự hậu thuẫn của nhà vợ, một mình lão đơn phương độc mã sẽ dễ đối phó hơn rất nhiều. Cậu chỉ cần tấn công vào điểm đó thôi, còn mọi chuyện khác cứ để tổ lo cho.

- Cậu nhớ thỏa thuận ban đầu của chúng mình đấy. Tổ ra sức giúp đỡ cậu, thành công rồi quên công lao của tổ là không được nhé.

- Okii. Tổ nói được làm được...

Huy nằm cạnh Trâm, liếc qua màn hình điện thoại khinh bỉ:

- Có tin được không đấy? Lằng nhằng mắt cả chỉ lẫn chài thì đừng trách tôi không báo trước.

- Anh thì biết cái gì? Cứ nằm yên đấy chờ kết quả thôi, đừng quan tâm những chuyện khác.

- Đàn bà các cô sao thâm hiểm thế?

- Anh chửi đàn bà bọn tôi mà không nhìn lại chính mình là cái loại gì? Có hơn ai không mà lúc nào ra vẻ đạo đức, thanh cao. Tôi nói thẳng nhé tuy tôi thâm hiểm, nhưng cũng không đáng khinh bằng anh. Vì lợi ích cá nhân sẵn sàng tính kẻ với cả bố đẻ mình..

Huy tròn mắt lườm cảnh cáo Trâm:

- Biết tôi thế rồi thì im mồm đi, đừng chọc tức tôi. Tôi không nể nang gì cô đâu...

Trâm biết mình lỡ lời, nên cười hề hề làm hòa với Huy luôn:

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý đâu. Anh đừng để bụng nhé.
- Bây giờ cô và tôi đang ngồi chung trên một con thuyền, ai đúng ai sai tôi chưa nói đến nhưng nếu thuyền bị chìm thì không chỉ một mình tôi chết. Cô làm cái gì cũng nên cân nhắc nặng nhẹ, đừng quá đà hiểu chiến mà làm hỏng việc lớn của tôi.
- Tôi biết mà. Lần này cứ coi như tôi lầm mò đi.
- Còn chuyện này nữa, tôi nhắc đi nhắc lại nhiều lần rồi nhưng vẫn muốn cô phải ghi nhớ sự thật tôi là "gay" cô mà hé răng ra tôi thề không để cô sống yên ổn đâu.
- Sao anh nói lảm thế? Tôi không phải trẻ con, tôi biết mình đang làm gì.
- Tốt nhất là như vậy..

Hai con người hai tính cách, nhưng có một điểm chung không bao giờ thay đổi đó là vì tiền bạc, danh vọng sẵn sàng làm những điều bẩn thỉu, hèn hạ trái với lương tâm đ*o đức pháp luật...

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Sáng hôm sau tôi dậy sớm xuống nhà, vào trong bếp chuẩn bị đồ ăn cùng chị Diệu, được một lúc thì Vân Anh cũng vào. Mang tiếng giúp tôi mà mẹ ta cứ đứng lờm ngợm suốt thôi. Chắc còn cay cú vụ tôi hôm qua bị tôi chơi khăm.

Trần đời chưa thấy con mẹ nào dày mặt như này, đến tận phòng quỳn rũ chồng người ta không được thì bắt đầu giờ chứng, giờ quẻ. Tôi nấu cái gì cũng chê ông chê eo.

Ấm nước sôi tôi chuẩn bị pha chè tươi cho mẹ chồng, bị cô ta giằng lấy. Một ít nước trong đó văng ra ngoài không may bắn lên tay cô ta. Tiếng kêu oai oái làm tôi giật mình, cũng làm mẹ chồng tôi từ ngoài chạy vào. Không cần biết đúng sai, đã chửi tôi sa sả:

- Cô làm cái gì vậy?

Cầm lấy tay Vân Anh bà dịu đi rất nhiều:

- Con sao thế?

Vân Anh cúi đầu, tôi chẳng biết cô ta làm cách gì mà nhìn thương hại cực. Lẽ ra cô ta nên học trường sân khấu điện ảnh mới đúng chứ nhỉ? Diễn xuất sánh ngang cùng các diễn viên chuyên nghiệp đó...

- Con không sao đâu bác. Tại con hậu đậu quá thôi.
- Hậu đậu kiểu gì mà tay phỏng đỏ hết lên rồi.
- Con định đun nước pha chè tươi cho bác, nhưng không may va phải chị Hà nên mới bị thế.

Mẹ chồng hỏi tôi bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Có thật không?

Tôi không biết trả lời sao cho phải nữa, Vân Anh không va vào tôi mà chính cô ta giằng ấm nước từ tay tôi:

- Sao chị không nói gì? Hay sự thật không phải như vậy?
- Không ạ.
- Thôi bác ơi đừng trách chị Hà nữa, lỗi tại con mà bác.
- Con cứ đứng im đấy, để bác giải quyết rõ ràng. Con là khách của bác, chứ không phải người làm mà mỗi khi bị bắt nạt phải âm ức chịu đựng.
- Nhưng chị Hà có làm gì đâu? Bác nói như vậy con áy náy lắm.

- Con đừng hiền quá để người ta trèo lên đầu lên cổ.

Mẹ Vân Anh trong mắt mẹ chồng tôi thanh cao giống như thiên thần vậy. Có làm sai chuyện gì, cũng chỉ là vô tình thôi. Không biết đến cô ta khi lòi ra cái đuôi cáo, thì phản ứng của mẹ chồng tôi sẽ như nào nhỉ? Có bất ngờ lắm không?

- Con không sao thật mà bác, tí nữa ra kia bôi tí thuốc bồng là xong.

- Xong thế nào, tay chân như này nhờ mai kia để lại sẹo thì sao?

- Chắc chắn không để lại sẹo đâu, bác đừng trách chị Hà nữa nhé.

- Thôi được rồi, bác nghe con nốt lần này.

Đôi mắt Vân Anh nhìn tôi đầy đắc thắng và khiêu khích. Chẳng nhẽ lại lao lên cho cô ta một trận. Nhưng thôi giờ mắt bình tĩnh chỉ thiệt bản thân mình. Tôi ghi nợ để trả thù sau vậy. Quân tử trả thù mười năm vẫn chưa muộn, huống chi tôi đâu có phải quân tử?

- -----

Những ngày sau đó mới là điều đáng nói nhất. Tôi lái xe đến công ty làm như bình thường, nhưng thường xuyên nhận được các cuộc điện thoại nặc danh đe dọa...

Ban đầu tôi còn cứng rắn đáp trả, càng về sau chúng nó càng gọi nhiều hơn. Bao nhiêu hình ảnh ghê rợn cũng được chuyển tới máy tôi thông qua tin nhắn. Tôi nhờ một người bạn trong ngành điều tra, kết quả toàn bộ số thuê bao đó đều là thuê bao rác, chúng nó chỉ dùng một lần rồi vứt đi không có cách nào tìm ra kẻ chủ mưu cả.

Tâm trạng của tôi cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, ở nhà mỗi lần chạm mặt Vân Anh cô ta lại hớn hờ móc máy:

- Sao mắt chị dạo này thâm thế? Chị không ngủ ngon à?

Tôi tăng lò chẳng thèm trả lời, đã ghét ai rồi nhiều khi nói một câu cũng cảm thấy bức bối khó chịu:

- Chị ghét em lắm phải không?

- Tôi đang bận, phiền cô tránh đường.

- Chị Hà này, em không có ý gì đâu nhưng cùng là phụ nữ với nhau nên em cũng thật lòng khuyên chị vài câu. Đàn ông ấy à họ yêu bằng mắt, nếu nhìn mình không tươm tất chẳng mấy chốc họ thay lòng đổi dạ đâu. Em có đứa bạn thân, lấy chồng được hơn 3 năm rồi trước khi sinh con chồng nó chiều lắm thế mà sinh xong phát tướng ra không biết tự chăm sóc mình, ăn mặc lòi thối chồng nó ngoại tình mới ly hôn cách đây 1 tháng thôi này. Còn ra đi hai bàn tay trắng nữa chứ. Chị nghĩ nó có dại không?

Tôi biết cô bạn thân trong miệng Vân Anh đang ám chỉ điều gì, như mọi khi là tôi sẽ khẫu nghiệp cho cô ta một trận nhưng hôm nay tôi mệt mỏi quá.

- Em nói thế chị đừng nghĩ ngợi nhiều nha, tính em thẳng thắn thật thà chứ không mưu mô gì đâu.

Tính cô ta mà thẳng thắn thật thà thì trên đời này không có người nào ác đâu.

- Có gì cô tìm người khác mà tâm sự, đừng nói với tôi những đạo lý này tôi từ chối hiểu.

- Chị tự tin vào bản thân mình quá nhỉ? Dù sao anh Duy cũng gọi giang thế cơ mà?

- Tôi không tự tin vào bản thân mình, tôi chỉ tin tưởng chồng tôi thôi.

- Vậy em chúc anh chị mãi hạnh phúc như này nhé.

- Cảm ơn cô. Lời chúc của cô quý giá quá tôi không dám nhận.

Nói rồi tôi quay lưng bước đi thẳng, không phải tôi sợ cô ta mà giờ tôi có chuyện khác quan trọng hơn.

Điện thoại tôi lại rung lên lần nữa, tiếp tục có số lạ gọi đến. Tay tôi nắm thành quyền, đến nỗi móng tay bấm chặt xuống da thịt mà không cảm thấy đau. Vào trong phòng khóa trái cửa lại, mới chậm rãi lột nút nge:

- Mày mau chóng rời khỏi nhà họ Giang đi, nếu không muốn thân bại danh liệt.

- Tao không có nhiều kiên nhẫn đâu, mấy hôm nay chỉ là màn chào hỏi mày thôi...

Giọng người đàn ông đó ồm ồm khó nghe lắm, như kiểu đang cố tình dùng tay giữ chặt lấy cổ mình ý. Tôi không thèm đáp lại mà dứt khoát tắt máy luôn. Vì tôi biết có nói gì với những loại người như này, cũng chỉ là thừa thãi thôi....

3 phút sau gióng mọi khi, tôi nhận được một tin nhắn có kí hiệu hình hai gạch chéo đỏ chói (□) Phía dưới còn kèm theo dòng chữ " Tao chờ mày "

Tôi bắt giắc rùng mình, không hẳn là quá sợ nhưng bắt an lăm. Tôi có nên nói chuyện này cho chú già không nhỉ? Nếu nói ra rồi thì có giải quyết được vấn đề không?

Từ trước đến giờ tôi không gây thù chuốc oán với ai. Đây thù phạm còn nhắc đích danh đến nhà họ Giang, thì chỉ có là người trong nhà giờ trò thôi. Nghĩ ngợi sâu chuỗi lại sự việc, nếu tôi rời khỏi nhà họ Giang ai sẽ là người có lợi nhất?

Là Vân Anh..là Trâm.hay là mẹ chồng tôi?

Nghe nói bố tôi chồng đang chuẩn bị thủ tục giao lại quyền quản lí công ty cho chú già. Nếu tôi và chú li hôn tất nhiên mấy lão già ở công ty sẽ phản đối chuyện này vì sợ ảnh hưởng đến danh tiếng. Người được lợi nhiều nhất không ai khác ngoài vợ chồng Trâm. Cuối cùng cũng chỉ vì tiền bạc mà ám toán mà nhau thôi.

- -----

Tại quán cafe "Lucky" Vân Anh đang ngồi nói chuyện cùng một người đàn ông mặt mũi giữ tợn, hình xăm kín cả hai tay:

- Chuyện tôi nhờ anh sao rồi?

- Cô em cứ yên tâm, anh đã hứa là sẽ làm đến cùng.

Vân Anh móc từ trong túi xách ra một cái phong bì dày cộm, đẩy về phía người đàn ông kia. Đôi môi đỏ mọng cong lên đầy quyền rũ:

- Tôi trả anh trước 30 triệu coi như tiền đặt cọc, đợi khi xong việc tôi sẽ thanh toán nốt số còn lại.

Xé " roạt " miệng cái phong bì, người đàn ông lôi tiền ra xia xia đưa lên mũi ngửi rồi cười khà khà:

- Sòng phẳng lắm..Anh thích tính cô em rồi đấy, bận sau có chuyện gì đừng quên anh nhé. Đảm bảo luôn có giá tốt giành riêng cho em..

- Tôi không cần giá tốt, tôi chỉ quan tâm đến kết quả.

- Oki. Cứ có cái này cô em bảo gì anh cũng làm.

- Đừng để tôi thất vọng. Các anh có bao nhiêu bản lĩnh cứ mang ra hết cho tôi mở rộng tầm nhìn đi.

- Ấy kìa cô em đừng sốt ruột, việc của em là ngồi mát chờ kết quả từ anh thôi...

Nụ cười đều căng trên môi Vân Anh ngày càng đậm, ai cũng đừng mong thoát khỏi kế hoạch hoàn hảo của cô ta...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Sau cái vụ bị đe dọa liên tục đó, tôi làm gì cũng cẩn thận hơn rất nhiều. Nhưng vẫn không tránh khỏi chuyện xui xẻo. Lái xe đến cổng công ty bỗng dưng có 4 - 5 người đàn bà lao ra chặn trước đầu xe tôi chửi bới quát tháo:

- Mày xuống đây, xuống ngay đây..

Tôi phanh gấp lốp xe ma sát mạnh với mặt đường, tạo nên âm thanh chói tai. Thò đầu qua cửa kính, tôi hỏi lịch sự:

- Các chị tìm ai...?

Một người đàn bà thân hình béo ục ịch, mặc bộ váy đỏ lòe xòe trợn ngược mắt lên lườm tôi quát to:

- Tìm con mẹ mày...

Tôi biết 9 phần muốn gây sự với tôi rồi, nhưng giờ cứ ngồi yên trên xe cũng không phải cách hay.

Thôi kệ đã từ từ rồi tính tiếp:

- Tôi không quen các chị. Các chị nhận nhầm người rồi.

- Nhảm hay không, không đến lượt mày lên tiếng. Giờ tao chỉ hỏi mày một câu thôi, mày có xuống đây không thì bảo?
- Tôi và chị không quen biết, nên không có trách nhiệm phải nghe theo lời chị.
- Mày giỏi lắm, xem ra tao muốn nói chuyện đàng hoàng với mày cũng không được rồi.

"Xèo...Xèo.. "

Ngay khi chị ta mở nắp chai đồ thứ chất lỏng trong đó xuống đất, thì mặt đất bắt đầu nổi rất nhiều bọt trắng. Tôi kinh hãi giật mình nhận ra là axit:

- Các chị muốn làm gì?

Người đàn bà gầy nhất trong đám đó cầm chai axit, bước về phía tôi háng giọng:

- Tao cho mày một cơ hội nữa, một là mày xuống đây nói chuyện với tao. Hai là mặt mày cũng giống như mặt đất vừa xong thôi. Đừng mơ tưởng mày trốn được bọn tao, hàng ngày mày đi đâu về đâu bọn tao nắm rõ trong lòng bàn tay đấy.

Tôi kéo kính xe lên, nhất quyết không chịu ra ngoài..

Cửa kính xe tôi đột nhiên bị gõ "bộp..bộp.."

- Nếu mày xác định đứng đây đến tối thì bọn tao cũng bằng lòng chờ mày.

Đến nước này rồi tôi bắt buộc phải mở cửa xe, xuống tiếp chuyện cùng bọn họ:

- Giờ thì các chị nói đi, rốt cuộc các chị muốn làm gì tôi?

"CHÁT...CHÁT... "

Tôi không nhận được câu trả lời nào cả, chỉ ăn ngay 2 cái bạt tai đau điếng. Ngẩng đầu lên tôi muốn hỏi rõ ràng, mà người phụ nữ mặc váy đỏ lờ lợet đã cầm tóc tôi giật mạnh về phía sau:

- Tao muốn đánh mày đấy, đánh cái loại có chồng rồi mà còn chuyên đi ve vãn chồng người khác.

Tôi sốc thật sự luôn, không phải sốc vì hai cái bạt tai mà sốc vì câu nói "chuyên đi ve vãn chồng người khác ". Tôi nhớ rất rõ ngoài chú già ra, xung quanh tôi đâu có xuất hiện bất cứ hình dáng người đàn ông nào?

- Chồng chị là ai? Tôi không biết, chị nhảm rồi.
- Nhảm này..nhảm này...Mày còn già mồm cái lão à?

Đi kèm mỗi từ đó là tôi lại bị ăn thêm một phát vạ. Có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ rằng mình sẽ bị đánh ghen. Đầu óc tôi choáng váng, đứng cũng không vững nữa quan trọng tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình.

- Chị khoan đã, đi đánh ghen thì phải có bằng chứng chứ? Các chị làm như này là vi phạm pháp luật đấy, tôi sẽ kiện ra tòa.

Một con mụ khác xông lên huých mạnh cho tôi ngã nhào xuống đất:

- Tao chưa gặp con giáp thứ 13 nào dày mặt như mày?
- Hôm nay tao sẽ cho cả xã hội biết, mày khốn nạn như nào.
- Mày nói rõ ràng xem cái xe kia có phải mày dụ dỗ tiền của chồng bạn tao để mua không?

Mồm mụ ta cứ oang oang lên, bao nhiêu người đi đường thấy tò mò nên cũng ghé lại xem. Có người còn không nể nang, ném thẳng gói xôi vào người tôi chửi bới:

- Cái loại này ăn đập chẳng ai thèm bênh, nhìn mặt mũi sáng sủa thế kia mà lại đi giật chồng người ta?
- Các chị không dạy cho nó một bài học nhớ đời, nó không chừa đâu.
- Đánh đi..Đánh cho nó sáng mắt ra..

Tôi hoảng loạn thật rồi, tay ôm chặt lấy mặt sợ ai đó quay được video tung lên mạng thì rắc rối to. Lúc tưởng chừng không chịu đựng được nữa, thì có một bàn tay kéo mạnh tôi ra:

- Chúng mày làm gì bạn tao thế?

Giọng cái Yến lạnh lạnh, nó còn hét ầm lên:

- Tao báo công an cho chúng mày lên phường hết giờ.

Mấy mụ kia bất ngờ, nhưng vẫn hậm hực lắm:

- Bạn mày ve vãn chồng tao. Thỉ dồ chồng tao mang tiền đến cúng sống nó đấy.

Yến chống tay vào hông, cười nhếch mép:

- Nhà bạn tao đâu có thiếu tiền, mà nó phải đi ve vãn chồng mày?

Con mụ lúc nãy đồ axit ra dọa tôi lại vênh mặt lên thách thức:

- Chuyện này không liên quan đến mày, mày khôn hồn thì biến đi đừng xen vào. Nếu không đừng trách bọn tao ác..

" CHÁT..."

Yến lừ mắt giờ tay tát thẳng vào mặt mụ đó luôn:

- Tao cứ thích xen vào đấy, mày làm gì được tao nào?

Sở dĩ Yến mạnh mẽ như vậy, vì nó có đai đồ taekwondo đấy. Mấy mụ này cậy đông bắt nạt tôi thôi, chứ động vào nó thì nhảm người rồi..

Tôi kéo nhẹ áo Yến ra hiệu bỏ qua cho khỏi phiền phức, không để ý bị con mụ gầy nhất lao đến đập cái túi xách vào người tôi túi bụi. Yến đã đang điên máu thì chớ thấy cảnh tượng này, như đổ thêm dầu vào lửa không lắng nhường nhiều lời giờ chân đạp thẳng vào bụng mụ ta luôn...

Kết quả mụ ta mất đà ngã ngửa ra sau, kêu oai oái:

- Con chó chết, sao mày dám đánh tao?

- Mày với nó cùng hội cùng thuyền đúng không?

Mụ nhìn trề mắt nhóm vội vàng chạy đến đỡ bạn mình dậy:

- Tao đã bảo mày đừng xen vào chuyện của bọn tao cơ mà.

- Cái loại đi cướp chồng người khác không đáng được bênh đâu. Mày đừng mù quáng để cái vẻ nai tơ của nó lừa, có ngày nó cướp người yêu mày luôn đấy.

- Chúng mày còn đứng trơ mắt ra nhìn bọn nó à?

Chỉ đợi mỗi câu đấy, mấy mụ kia đồng loạt lao vào Yến như con thiêu thân. Khổ nỗi chưa cả động được vào người nó, đã bị nó đánh văng ra ngoài..

Yến không thèm đoái hoài, kéo tay tôi đứng sau lưng nó:

- Lúc này con nào đánh mày nhiều nhất?

Tôi lắc đầu:

- Bỏ qua đi, đang ở cổng công ty đấy.

- Bỏ là bỏ thế nào? Tính tao mày biết rồi, nói đi tao cho nó một trận. Động vào mày thì hôm nay bọn nó tới số với tao rồi.

Mụ mặc váy đỏ bị đánh mà vẫn còn vênh váo lắm:

- Là tao đấy. Mày làm gì được tao nào...?

Yến bật cười, vuron tay tóm luôn lấy cổ:

- Mày đúng không?

- Nếu mày dám động vào tao, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu.

- Không bỏ qua thì mày định làm gì? Đánh tao hả? Mày có đánh được không?

- Con ranh con này..

"CHÁT..CHÁT.."

Hai cái tát mạnh mẽ giáng xuống má mụ ta luôn. Ai chứ thách thức con Yến, thì mụ ta đen rồi. Nó không ngăn ngấm chuyện gì đâu. Tôi nhìn hiện trường mà giờ khóc giờ cười, lúc này mấy mụ này oai hùng bao nhiêu thì giờ nhem nhuốc, khổ sở bấy nhiêu.

Quay sang tôi, Yến vô tư hỏi một câu chẳng mấy liên quan:

- Mày mang son không?

Tôi ớ người ra, tưởng mình nghe nhầm

- Cái gì?

- Có mang son không? Cho tao mượn.

- À có. Đợi tí.

Tuy thắc mắc việc làm kì quái của Yến, nhưng tôi vẫn mở túi xách lấy cho nó thôi son đỏ.

- Này.

- Đứng ra kia đi..

Tôi gạt đầu lùi lại mấy bước, nó cười gian mở nắp thôi son vạch 2 đường dài nham nhở lên má mụ mặc váy đỏ. Mụ ta càng giầy giữa đường nét càng đậm hơn...

Cuối cùng tôi đã hiểu nó mượn son của tôi làm gì rồi, công nhận con này thâm thật. Có đứa bạn thân như nó, nhiều lúc tôi cũng nỡ mày nỡ mặt lắm. Mấy vết thương nhỏ trên người vẫn còn hơi đau, nhưng trong lòng cũng hả dạ phần nào...

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chưa dừng lại ở đó đâu, nó còn to còi đe dọa bọn kia cơ:

- Tao có đai đỏ takewondo, đứa nào muốn thêm trận nữa thì cứ lao vào đây tao chấp hết..

- Chúng mày muốn đánh bạn tao à? Tao thách chúng mày đấy..

- Còn con này nữa, này vênh vào lắm mà giờ im thin thít như thóc ngâm thế?

- Mày bảo bạn tao quyền rũ chồng mày, có bằng chứng không? Lôi ra đây tao xem nào, chứ ăn nói bừa bãi là mày không xong với tao đâu..

Tôi thấy tình hình có chút căng thẳng, vỗ nhẹ vào vai Yến:

- Bỏ qua đi, muộn giờ rồi vào làm thôi.

Yến đẩy tay tôi ra:

- Mặt mũi thẳng chồng nó dát vàng hay dát kim cương mà chúng nó cứ làm như báu vật để mày phải nhao vào?

- Tiên sư bọn nó chứ, chỉ cậy đông bắt nạt yếu thôi. Có giòi thì đến đánh nhau với tao nài, mày cho qua dễ dàng vậy để lần sau bọn nó trèo lên bàn thờ nhà mày ngồi à?

- Tránh ra một bên đi, đừng làm vương chân vương tay tao. Mày mà còn bênh bọn nó nữa, thì tao với mày từ nay không bạn bè gì hết..

Tôi còn chưa kịp trả lời, mấy anh bảo vệ đã xông xộc chạy ra kéo tay Yến ra khỏi người mụ kia:

- Đây là công ty, chứ không phải cái chợ. Các chị muốn đánh nhau thì ra chỗ khác...

Yến ngẩng đầu gân cổ lên cãi:

- Bọn nó mò đến tận công ty đánh nhân viên mà giờ các anh mới ra can thiệp à?

- Có gì mời các chị vào phòng bảo vệ nói, chúng tôi không giải quyết ở đây..

Thế là cả 7 người cùng kéo nhau vào phòng bảo vệ. Anh ca trưởng hình như có quen biết Yến, nên hỏi tôi nhẹ nhàng cực:

- Em có biết mấy cô này không?

Tôi lắc đầu:

- Không. Đây là lần đầu tiên em gặp bọn họ.

Con mụ béo nhất nhảy bổ vào cổ họng tôi:

- Mày nói dối mà không biết ngượng mồm à con kia? Nếu mày không ve vãn, thì đồ chồng bạn tao thì bọn tao có đến tận nơi xử lí mày không?

Yến quát mắt lên lườm, nãy mụ ta bị nó đánh nên giờ im bật:

- Mày có bằng chứng nó ve vãn chồng bạn mày không?

- Có chứ. Bọn tao làm gì cũng có nguyên nhân rõ ràng.

- Đâu. Mang ra đây tao xem nào...

Mụ Béo quay sang mụ mặc váy đỏ:

- Mày đưa điện thoại đây. Không phải sợ ai cả.

- Tao mang bằng chứng ra rồi, nếu đúng là nó ve vãn chồng bạn tao thì mày tính sao?

Yến nhếch mép khinh khỉnh:

- Thì tao không nhúng tay vào chuyện của bọn mày nữa, bọn mày muốn làm gì nó thì làm. Tao không quan tâm.

- Mày nhớ lời đấy.

- Đừng lằng nhằng nữa. Cứ mang bằng chứng ra. Nếu không có thì bọn mày xác định với tao...

Mụ Béo dứt khoát giằng lấy cái điện thoại từ tay mụ váy đỏ, lướt trên lướt dưới một hồi rồi đưa đến trước mặt Yến và mấy anh bảo vệ:

- Nhìn xem đây là cái gì? Có phải bọn tao bịa chuyện đồ oan cho nó không?

Yến chồm người ra chăm chú nhìn vào màn hình, dò xét từng chút một. Đến cả mấy anh bảo vệ cũng cẩn thận soi xét:

- Các cô không nhầm chứ?

- Nhầm làm sao được. Tên khách sạn to đùng lù lù ra, lại còn cái bóng lưng này nữa không của nó thì của ai?

Tay Yến nắm thành quyền đập mạnh xuống bàn, nghiêng răng ken két:

- Chúng mày có bị điên không? Chỉ dựa vào cái bóng lưng vớ vẩn mà dám kết luận bạn tao như thế à?

- Hôm qua tao nhìn thấy nó và chồng tao cùng nhau bước vào tòa nhà này đấy.

- Chồng mày là thằng nào?

- Mày có biết ở cái tòa nhà này có bao nhiêu công ty lớn nhỏ không? Nhờ đâu chồng mày đi gặp đối tác thì sao? Mày cũng úp lên đầu bạn tao cái mũ con giáp thứ 13 à?

- Nào mày ngán hay không có nết nhăn thế? Lần sau muốn đi đánh ghen thì tìm hiểu cho kĩ vào. Bạn tao hiền nó không thèm chấp, chứ vợ phải con khác nó táng mày không trượt phát nào đâu..

Tôi nghe Yến chửi một thôi một hồi không nghỉ ngơi, mà khâm phục nó thật. Lại còn bài bản, không vấp chỗ nào mới ác chứ. Con mụ kia đuối lí, thì bắt đầu quay ra cãi chày cãi cối:

- Tao không cần biết. Một con nhân viên quèn như nó, lương tháng vài triệu bạc có đủ ăn đủ tiêu không mà dư tiền mua ô tô?

Giới ạ...

Nghe mẹ ta nói câu này, mà tôi tí nữa "sang chấn tâm lý". Người ta mua ô tô mà nó cũng tắc tắc thì chịu rồi. Có khi nào đầu óc mẹ này bị úng nước thật không?

Tôi công nhận tôi nghèo thật, nhưng bố mẹ tôi đâu có nghèo?

Còn chưa kể đến chú già nữa...

Tha cho tôi đi, lúc này thực không biết nói gì mới ngầu...

Yến rót cốc nước lọc, tu ừng ực. Tay vỗ liên hồi vào ngực thở gấp:

- Mày có biết mày đang ở hành tinh nào không? Hay tao cho mày mượn cái đĩa bay, biến về thế giới của mày nhé. Nó mua ô tô thì liên quan gì đến nồi com, ấm trà nhà mày mà mày phát biểu khôn thế? Chẳng nhẽ cứ lương thấp thì không được đi ô tô hay gì?

Mấy anh bảo vệ cũng che miệng cười khúc khích:

- Chị xác định đây là bồ của chồng chị chứ.

- Tôi xác định. Nó tên Khuê, năm nay 24 tuổi hiện đang làm nhân viên phòng kế toán công ty xxx chứ gì?

Câu nói vừa kết thúc, cả tôi và mấy anh bảo vệ kia đều tròn xoe mắt ra nhìn nhau:

- Chị bảo ai tên Khuê? Chị nhầm người thật rồi...

- Các anh đừng hòng mà bao che cho nó, tôi quá rõ các anh rồi. Chuyện này tôi sẽ kiện lên ban lãnh đạo công ty.

Sau một hồi lơ mơ, đến mức này thì tôi không thể kiềm chế thêm được nữa. Giật phắt cái thẻ nhân viên đang đeo trên cổ, vút bực phát xuống bàn quát to:

- Chị có biết chữ không? Chị nhìn hộ tôi xem, tôi tên gì? Làm ở công ty nào?

Mấy mẹ kia túm tụm lại nhìn xuống cái thẻ nhân viên của tôi. Mặt các mẹ ấy nghệt ra, không nói năng gì. Tôi càng nghĩ càng bực, đang yên đang lành bị một trận đồn oan, lại còn om sòm cả công ty...

Con mẹ lúc này to mồm nhất giờ lí nhí trong cổ họng:

- Nhầm người thật rồi...

Một từ "nhầm" của mẹ ta khiến đầu tóc tôi rối tung rối mù, quần áo thì xộc xệch chẳng khác nào người điên. Chưa kể hai má bị sưng đỏ, tay còn vài vết cào...

Tiếng anh bảo vệ gất lên:

- Nhầm còn không mau xin lỗi người ta đi.

Tôi xua tay lắc nhẹ đầu:

- Không cần đâu.

Yến giấy này lên:

- Mày điên à. Sao mày bỏ qua dễ dàng thế? Không cần lương thiện với những loại người như thế này đâu..

Tôi cười nhạt nhìn nó:

- Ai bảo mày tao bỏ qua?

- Chính miệng mày vừa nói như..

- À..Tao bảo tao không cần lời xin lỗi của bọn họ, chứ có phải tao đồng ý bỏ qua đâu...

- Thế giờ mày định giải quyết như nào? Có cần tao gọi công an đến không? Tội cố ý gây thương tích, đe dọa si nhục vu khống người khác và gây rối trật tự nơi công cộng cũng không nhẹ đâu...

Đảo ánh mắt quanh phòng bảo vệ, tôi giả vờ bình tĩnh nói:

- Mày gọi đi..Gọi cho cả LUẬT SƯ nhà tao nữa..

Nhắc đến " luật sư " và "công an" mấy mụ kia co rúm người lại:

- Khoan đã...

- Các người còn muốn gì nữa?

- Trước hết cho chúng tôi xin lỗi cô...

Tôi không để mụ ta nói hết câu đã chen ngang:

- Tôi đã nói tôi không cần lời xin lỗi của mấy người...

- Bạn tôi bị chồng phản bội tức giận quá mất khôn, mong cô rộng lượng bỏ qua cho...

Vừa nói mụ ta vừa đẩy về phía tôi một cọc tiền 500k, còn mới cứng:

- Còn đây coi như là chi phí chúng tôi bồi thường tổn thất tinh thần cho cô. Cùng là phận đàn bà với nhau, chắc cô cũng hiểu cảm giác của bạn tôi bây giờ..Làm lớn chuyện cả hai bên đều không có lợi lộc gì..Cô là người thông minh lại có ăn có học đảng hoàng, tôi nghĩ chắc cô cũng đồng ý với cách giải quyết của chúng tôi..

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Thêm một lần nữa tôi muốn bật cười, và chính xác tôi cũng đã làm như vậy. Mấy người này lật mặt còn nhanh hơn lật bàn tay. Mới vừa nãy hòa nhau chửi tôi thậm tệ, giờ đã nịnh hót thí đồ...

Hình như họ coi tôi là trẻ con thì phải, vừa đánh vừa xoa à?

- Cô nghĩ tôi thiếu tiền sao?

- Không. Chúng tôi chỉ muốn hòa giải với cô thôi.

- Tiếc thật. Tôi lại không muốn hòa giải với các cô cơ. Thế này đi, các cô cố gắng đợi thêm chút nữa chờ luật sư của nhà tôi đến rồi chúng ta làm việc tiếp nhé...

- Cô nhất định dồn chúng tôi vào đường cùng sao?

Tôi chỉ tay vào người mình:

- Là ai dồn tôi vào đường cùng trước?

- Chúng tôi đã xin lỗi và bồi thường cho cô rồi còn gì?

- Mọi chuyện với cô xem chừng đơn giản nhỉ? Bây giờ cô gây ra tội lớn, chỉ cần xin lỗi là không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật à? Tôi không có nhiều thời gian đôi co với cô, chúng ta cứ tuân theo pháp luật mà làm. Tôi là một công dân yêu nước...

Thuyết phục tôi mãi không được, mấy mụ kia lại bắt đầu giờ trò:

- Cô đừng quá đáng..

Chưa kịp trả lời, điện thoại của tôi đã rung liên hồi, là chú già gọi đến:

- Alo.

- Nhóc để quên tập vẽ trên bàn làm việc của tôi nài. Tôi về lấy tài liệu thì phát hiện ra, giờ có cần gấp không tôi tiện đường mang qua công ty cho...

Nhắc mới nhớ, mấy mẫu thiết kế của tôi đến hạn nộp mà tôi vẫn chưa làm xong phải mang về nhà làm thêm. Nay là kì hạn cuối cùng, lại quên ở nhà mới đau đớn chứ.

Đầu óc tôi dạo này cứ để đi đâu ấy...

- Đây..Nhóc có nghe tôi nói không?

Tôi giật mình lấp bắp:

- Có chứ..

- Vậy nhóc ra công công ty đứng đi, tôi sắp đến rồi khoảng 5 - 10 phút nữa thôi...

Tôi gật gù nói thêm vài câu rồi mới tắt máy...

Yến hỏi tôi:

- Ai gọi đấy..

- Chú già..

Nó vui mừng vỗ " đét " vào đùi, miệng cười toe toét:

- Đến đúng lúc lắm..

Tôi bủi môi khinh thường:

- Mày lố quá..Chú già đưa bản vẽ đến cho tao thôi..

- Kệ. Mày với tao cá cược một ván không?

- Cược gì?

- Tao cược chú già sẽ không khoanh tay bỏ qua chuyện của mày đâu. Nếu mày thua thì phải bao tao ba bữa thịt nướng..

Chẳng hiểu sao lúc đó, tôi lại đồng ý luôn:

- Cược thì cược..

Mấy anh bảo vệ hết nhìn tôi rồi lại nhìn sang Yến:

- Hai em có vẻ sung sướng quá nhỉ?

Yến nháy mắt cười tươi rói:

- Vâng. Kèo này thơm lắm, đợi tí nữa em thắng rồi trưa nay em mời các anh uống cafe..

Mấy mục kia ngồi co ro một góc thì thoảng lại thì thầm vào tai nhau chuyện gì đó mà tôi không nghe được...

Khoảng 10" sau thì tôi ra đón chú già:

- Ruột nhóc để ngoài da à? Có mỗi bản vẽ quan trọng thế còn quên.

- Tôi có muốn thế đâu.

- Thôi cầm vào đi.

Tôi gật đầu định quay lưng bước vào trong thì chú ta gọi lại:

- Khoan đã..

- Mặt mũi, quần áo nhóc làm sao nhem nhuốc thế kia?

Tôi chột dạ không cả dám quay người:

- Không sao đâu..Nãy tôi đi vội quá, nên bị ngã thôi..

- Ngã kiểu gì mà hai má sưng đỏ, in cả mấy nốt ngón tay? Cúc áo somi thì đứt?

Giật mình theo phản xạ tôi nhìn xuống chiếc áo somi trắng mình đang mặc, thì phát hiện ra đúng là nó bị đứt hai cái cúc cuối cùng thật.

- Lại nói dối đúng không?

- Không..

Chú già cau mày, mặt đột nhiên nghiêm túc lạ thường:

- Bây giờ tôi cho nhóc hai lựa chọn, một là nói sự thật cho tôi biết. Hai là tôi vào phòng bảo vệ hỏi rõ ràng mọi chuyện..

- Tôi không sao thật mà..

- Nhóc chọn đi, đừng đánh trống lảng tôi không dễ lừa vậy đâu..

Biết không còn cách nào thuyết phục được chú già nữa, tôi định dựng bừa một câu chuyện nói cho có nhưng không ngờ cái Yến đã nhanh mồm hơn. Nó đứng sau tôi từ lúc nào, hắng giọng vài cái nói liền ngang:

- Chú gì ơi..Cái Hà vừa bị đánh ghen đấy..

"Đoàng"

Tôi nghe như có tiếng sét đánh ngang tai. Cái con này sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao mà cứ thích gây rối khắp nơi thế?

Nhắc lại câu nói của Yến, khí chất lạnh lùng toát ra từ người chú già càng lúc càng lớn:

- Đánh ghen á?

Tôi gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Không. Họ đánh nhầm người thôi. Chú đừng quan tâm, tôi giải quyết xong rồi.

- Người đâu?

Tôi không hiểu câu hỏi của chú, nên cũng chẳng dám trả lời bừa. Chỉ đứng lặng im không nhúc nhích.

- Tôi hỏi nhóc bọn người vừa đánh nhóc đâu?

- ... (Tôi vẫn cố chấp bao che, chữ tính chú già như nào thì tôi rất rõ. Một khi chuyện rơi vào tay chú, thì không đơn giản nữa đâu)

- Nói đi..Nhìn tôi làm gì?

- Bọn họ bỏ về rồi..

Dứt lời không may đúng lúc luật sư nhà tôi đến, cô ấy cúi đầu chào tôi:

- Em có sao không? Mấy người kia đang ở đâu, đưa chị vào làm việc. Nếu em không muốn hòa giải, thì chị sẽ làm thủ tục kiện ra tòa...

Tôi nháy một mắt ra hiệu cho chị luật sư đừng nói nữa, mà chị ấy không hiểu ý vẫn cứ thao thao bất tuyệt...

Chú già nắm lấy tay tôi dùng sức hơi bóp lại. Tôi nhăn mặt la oai oái:

- Đau..

- Đau mà có nhớ đâu? Lần nào cũng nói dối?

- Tôi xin lỗi..

- Tôi về tôi xử lí em sau, giờ em dẫn tôi vào gặp mấy người đó..

Tôi dẫn đầu đi trước, cái Yến chuồn vào từ nãy rồi. Phía sau lưng là chú già và chị luật sư. Mấy mụ kia thấy tôi đưa luật sư đến thật thì bắt đầu lo lắng.

Chú già kéo ghế của anh bảo vệ ngồi xuống tự nhiên:

- Nghe nói các cô đến đánh ghen vợ tôi à?

Mụ gầy nhất cũng là khôn khéo nhất:

- Chỉ là hiểu nhầm thôi ạ. Mong hai anh chị bỏ qua...

- Ý cô muốn vợ tôi bỏ qua cho mấy người hả?

- Vâng. Bọn em sẽ bồi thường chi phí thuốc thang cho chị.

- Nhà cô ở đâu? Chồng cô làm gì?

- Em ở đường yy. Chồng em làm kinh doanh..

" CẠCH "

Cửa phòng bảo vệ lại một lần nữa mở ra. Người đàn ông thân hình cân đối, ăn mặc lịch sự bước vào nhìn ngó quanh căn phòng, rồi dừng lại trên người mục có chồng đi ngoại tình găm giữ:

- Cô điên đủ chưa?

- Có phải cô muốn tôi li hôn thì mới vừa lòng đúng không?

Mục kia co rúm người lại run rẩy:

- Không. Em tưởng cô ta là bồ anh, nên mới..

- Mới làm gì? Cô xem bây giờ đẹp mặt chưa? Người ta đưa cả luật sư đến rồi đấy. Cô liệu mà giải quyết, đừng làm ảnh hưởng đến tôi..

Khi cả phòng còn đang chăm chú vào cuộc cãi vã của hai người họ, thì chủ gia bình tĩnh đứng dậy lừ lừ bước đến trước mặt người đàn ông đó vung tay đánh lên một quyền mạnh mẽ:

- Tôi không ra tay với phụ nữ, nên sẽ không dả động gì đến vợ anh. Còn anh thì tôi không chắc.

Đánh xong chủ còn dứt khoát tuyên bố:

- Luật sư làm việc đi. Chúng tôi không hòa giải dưới bất cứ hình thức nào.

Ngay từ đầu tôi đã không có ý định kiện tụng gì bọn họ rồi. Gọi luật sư đến chẳng qua chỉ muốn dọa họ chút thôi. Tôi suy đi tính lại nhận ra một điều rất có thể mấy người này có liên quan đến những cuộc gọi nặc danh đe dọa tôi trong thời gian qua. Nhưng không ngờ chủ gia xuất hiện giữa chừng, làm kế hoạch của tôi đổ vỡ tanh bành.

Hơn 1 tiếng sau tiền chủ gia ra về tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Chị luật sư vẫn còn đang làm việc với mấy người kia...

Tôi cũng không ngờ rằng, mình chính là một con cờ để kẻ khác tính toán hạ gục. Bao nhiêu âm mưu độc ác, quỷ dị đang chờ tôi ở phía sau...

Kể từ lúc tôi bước chân vào họ Giang, số phận tôi đã định sẵn không được bình yên rồi...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Tối hôm đó tôi đi làm về thấy mẹ chồng và Vân Anh đang ngồi dí dầm xem cái gì đó trong điện thoại. Mẹ chồng ngẩng đầu lên thấy tôi, mặt chuyển sang xám xịt:

- Chị còn dám vác mặt về cái nhà này à?

Tôi lơ lơ chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bà ném thẳng cái chén uống nước về phía tôi quát ầm lên:

- Cút..Cút ngay..Nhà họ Giang không có đứa con dâu như chị.

Vân Anh nhếch mép nhìn tôi khiêu khích nhưng vẫn giả vờ đứng dậy khuyên can mẹ chồng tôi:

- Bác ơi..Có chuyện gì mình từ từ nói, bác đừng tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe lắm.

- Con không phải nói giúp cho nó nữa, nếu hôm nay nó không cút khỏi nhà họ Giang thì bác sẽ đi..Bác không thể chấp nhận một đứa con dâu lẳng lơ, mất hết liêm sỉ như nó được..

- Hay mình cứ hỏi chị Hà rõ ràng mọi chuyện đã, nhờ đâu có gì uẩn khúc thì sao?

- Sự thật rõ ràng như thế, uẩn khúc ở chỗ nào? Ngay từ khi nó về nhà này bác đã biết nó chẳng tốt đẹp gì rồi. Con đừng nhìn bề ngoài của nó mà đánh giá, không xứng đáng đâu...

Tôi hoang mang quá, lại chuyện gì nữa đây:

- Con không hiểu mẹ và Vân Anh đang nói chuyện gì ạ..

Mẹ chồng nghiêng răng ken két, nói như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy:

- Chị đừng diễn kịch trước mặt tôi, tôi già chứ đâu có ngu? Chị mở to mắt ra mà nhìn xem đây là cái gì? Tôi vẫn biết chị trơ tráo nhưng không ngờ đến tận mức này..

Mẹ chồng đưa cho tôi cái điện thoại, nhìn vào màn hình bản thân tôi cũng rất bất ngờ. Cảnh tượng sáng nay tôi bị vây đánh được quay lại rõ nét. Từng câu chữ bới, si và không thiếu câu nào.

- Giờ chị còn muốn cãi nữa không? Cút..Cút ngay cho khuất mắt tôi..

- Mẹ nghe con nói đã, đây thực sự chỉ là hiểu nhầm thôi..

- Hiểu nhầm của chị làm tôi sợ quá, đừng lăng nhăng nhiều lời nữa. Để gia đình tôi yên..

Trong đầu tôi chợt nảy lên một suy nghĩ, muốn cời trói thì phải tìm được nút thắt:

- Tại sao mẹ lại có đoạn video này?

- Chị đừng quan tâm, cũng đừng hỏi gì? Tôi không muốn nghe đâu..

- Con công nhận mấy người này đi đánh ghen, nhưng họ đánh nhầm người rồi. Mẹ không tin tí nữa về có thể hỏi anh Duy...

- Tôi không cần hỏi ai hết. Thăng Duy nó ăn phải bùa mê thuốc lú của chị rồi..

- Chẳng lẽ mẹ không tin con chút nào sao?

- Đúng vậy. Trong mắt tôi chị chưa bao giờ đáng tin tưởng cả. Nhà tôi vô phúc nên mới rước chị về..

Bố chồng tôi từ cầu thang bước xuống nặng nề:

- Ngày nào cũng gây sự với con dâu, bà không chán à?

- Ông muốn bệnh nó phải không? Xuống đây tôi cho xem cái này. Xem xong mà vẫn còn bệnh, thì tôi mặc kệ ông không quan tâm nữa..

- Xem cái gì?

- Thì ông cứ xuống đây..

Mẹ chồng nhanh nhẩu cầm điện thoại đưa đến trước mặt bố chồng:

- Nhìn đứa con dâu ngoan hiền của ông đi. Tăng tị với chồng người ta, để người ta phải đến tận công ty đánh ghen kia kia...

- Bà im mồm lại. Hà giải thích chuyện này rõ ràng cho bố xem nào?

Tôi gật đầu:

- Đúng là sáng nay con bị đánh ghen, nhưng không phải do con tăng tị với ai cả mà do họ đánh nhầm người. Chuyện này anh Duy cũng biết, con để quên bản vẽ ở nhà anh ấy mang qua công ty cho con cũng chứng kiến luôn. Lát nữa đợi anh ấy về, bố mẹ cứ hỏi rõ ràng mọi chuyện.

- Thật không?

- Con không dám nói dối bố mẹ đâu. Con còn gọi điện cho cả luật sư đến tận nơi giải quyết nữa. Con chỉ thắc mắc một điều, sao mẹ lại có đoạn video đó thôi?

Mẹ chồng tôi giãy nảy lên:

- Cái đó chị không cần biết. Tôi suy nghĩ đơn giản lắm, không có lừa thì làm sao có khói? Cứ cho là họ đánh nhầm người đi, nhưng chắc gì chị đã vô can?

Tôi mệt mỏi thở dài thườn thượt, chỉ mong chú già về ngay lúc này thôi. Ở cái ngôi nhà rộng lớn mênh mông, bao nhiêu người chung sống nhưng tôi thấy

mình cô quanh quẩn...

Tôi nên làm gì mới tốt đây?

- Có vẻ mẹ không thích vợ con lắm nhỉ?

Giọng nói quen thuộc làm tôi bừng tỉnh, chưa bao giờ tôi mong chú xuất hiện như lúc này.

Mẹ chồng tôi không phòng mang trọn má lên nữa, nhưng vẫn cực kì khó chịu:

- Con nói gì buồn cười vậy? Tính mẹ xưa nay có bao giờ trọng đứa này, ghét đứa kia đâu? Chẳng qua mẹ lo lắng danh dự nhà mình bị ảnh hưởng thôi...

- Chuyện đó mẹ không cần lo...

Bố chồng tôi lên tiếng phân bua:

- Sáng nay cái Hà bị đánh ghen nhầm à? Sao con không nói với bố?

- Vợ chồng con giải quyết mọi chuyện xong hết rồi, không có gì to tát nên bố yên tâm.

- Ủ. Lần sau phải cẩn thận nhé. Còn bà nữa chuyện chưa rõ đúng sai mà cứ âm ỉ hét cả lên. Tôi nói bà ti ti lần rồi mà cứ cư xử như đứa đẻ trâu. Giờ thì bà nói đi ai là người đưa cho bà đoạn video kia...

- Ông quan tâm chuyện đó làm gì?

- Ở hay cái bà này, bà vô lí vừa thôi..

- Tôi vô lí mặc xác tôi...

Mẹ chồng giận dữ kéo tay Vân Anh lên lầu, chứ nhất quyết không nói ra ai là người đã đưa cho bà đoạn video đó...

Trên phòng Vân Anh, hai mắt cô ta rung rung tội nghiệp:

- Cháu xin lỗi bác. Cháu thực sự không biết chị Hà bị đánh nhầm, cháu đưa cho bác xem đoạn video giờ tự nhiên cháu thấy có lỗi quá...

- Không sao đâu. Bác không trách cháu, xét cho cùng cháu chỉ muốn tốt cho gia đình bác thôi.

- Vậy để tí nữa cháu đi xin lỗi chị ấy...

- Xin lỗi nó làm gì? Cháu có sai đâu mà phải xin lỗi. Bác không nói cháu là người đưa đoạn video cho bác, thì ai dám động đến cháu nào?

- Cháu cảm ơn bác...

- Cháu tiếp tục để mắt đến nó hộ bác nhé, bác không tin con này tốt đẹp gì đâu...

- Vâng ạ. Cháu phát hiện ra điều gì sẽ báo cho bác đầu tiên...

Mẹ chồng cười cười:

- Thế mới ngoan chứ. Bác càng ngày càng thích cháu đấy...

Vân Anh bên lên nắm lấy tay mẹ chồng:

- Thời đại bây giờ hiếm có người mẹ chồng nào được như bác lắm, vừa thương con dâu lại vừa hiểu chuyện. Cháu cũng chỉ mong sau này cháu lấy chồng, mẹ chồng cháu được nửa phần của bác thôi...

- Con bé này, đã giỏi giang còn khéo nói nữa. Sau này chắc chắn sẽ tìm được người mẹ chồng còn hơn bác ý chứ. Thôi bác về phòng đây, không bác trai lại kì kèo..

- Vâng ạ..Cháu chúc bác ngủ ngon..

- Ủ..

Mẹ chồng tôi vừa xuống cũng là lúc Vân Anh lúi điện thoại ra gọi cho ai đó:

- Các người làm ăn kiểu gì thế? Muốn lôi tôi chết cùng phải không? Tôi tốn bao nhiêu tiền cho các người rồi?

Giọng gã đàn ông vang lên ồm ồm:

- Làm việc gì cũng phải có tí sai sót chứ em, cũng may mấy con kia nó không khai em ra đấy. Chứ không bây giờ em chẳng ngồi đây mà trách anh được đâu..

Vân Anh điên tiết gắt lên:

- Anh đừng nói với tôi cái giọng đấy nhé. Anh đang đe dọa tôi à? Anh nghĩ anh có bản lĩnh không?

- À anh xin lỗi..Anh lỡ lời..Lần sau anh sẽ bảo bọn nó làm việc cẩn thận hơn. Em gái đừng gắt gỏng nữa nhanh già lắm..

- Còn chuyện điện thoại nặc danh thì tuyệt đối giữ bí mật cho tôi. Hờ ra tí nào tôi sẽ không để các anh sống yên..

- Okiii...Anh hứa với em.

Tắt điện thoại Vân Anh ngã mạnh xuống giường chửi thề:

- Một lũ ngu, tốn cơm tốn gạo nuôi chúng mày...

Tìm số của Trâm, Vân Anh lại vội vàng ngồi dậy nhắn tin:

- Thực hiện kế hoạch số 2.

Trâm trả lời tin nhắn, mặt có vẻ sợ hãi:

- Như vậy hơi ác không?

Vân Anh nhếch mép cười đều nhắn lại:

- Muốn làm việc lớn thì phải hi sinh...

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Về phòng chú già cứ nhìn tôi hậm hực mãi, tôi không chịu được phải bắt lời làm quen:

- Chú..

Chú già làm mình làm mẩy không thèm đáp lại tôi, mang quần áo đi thẳng vào nhà tắm luôn. Tiếng nước chảy xối xả, cánh cửa bị đóng ầm một cái làm tôi bức quá. Người gì đâu mà khó chịu thế?

20" sau chờ mãi chú cũng bước ra lừ mắt lườm tôi:

- Nhóc có vấn đề về đầu óc à? Hay tôi không đáng để nhóc tin tưởng. Tuy cuộc hôn nhân giữa chúng ta là hôn nhân thương mại, có thời hạn. Nhưng tôi tuyệt đối không bao giờ để vợ mình chịu thiệt...

- Tôi xin lỗi..

Chưa nói hết câu, chú già đã nhảy bổ vào cổ họng tôi. Xem ra hôm nay ông chú này đang rất tức giận:

- Nếu tôi không đến kịp thời, nhóc sẽ bỏ qua cho bọn họ à? Tôi không biết nhóc ngây thơ thật hay bị đần nữa?

- Tôi chỉ không muốn ở công ty mà làm lớn chuyện thôi..Chứ tôi đã gọi luật sư đến, thì sẽ không có chuyện bỏ qua dễ dàng đâu...

Chú già trầm lặng nhìn tôi một lúc, rồi mới chậm rãi đáp lại:

- Tôi là người như thế nào? Gia đình tôi ra sao? Chắc nửa năm qua nhóc cũng hiểu. Tôi không yêu cầu vợ mình giỏi giang xuất sắc, công danh sự nghiệp tôi tự mình sắp xếp được nhưng điều làm tôi lo lắng nhất bây giờ lại chính là nhóc...

Tôi lặng im không nói câu gì, thì điện thoại của tôi lại rung ầm lên. Là một số lạ khác gọi đến, mặt tôi tái nhợt đi. Chú già chắc cũng nhận ra điều khác thường:

- Sao thế?

- Không..sao..đâu..Chắc họ gọi nhầm máy thôi..

Tôi nói lắp ba lắp bắp, rồi trượt nút đỏ tắt máy luôn. Nhưng đầu dây bên kia hình như nhất quyết không bỏ qua cho tôi, vẫn tiếp tục khủng bố tinh thần bằng việc gọi liên tục:

- Nhóc nghe máy đi..Nhờ đâu bạn bè thay số mới thì sao...?

Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

- Bạn tôi không gọi kiểu này đâu..

Chú già tinh ý nhìn thấy vài tia lo lắng thấp thỏm trên mặt tôi:

- Có chuyện gì à?

Tôi phân vân mãi rồi cũng gật đầu. Tự nhiên trong tôi cứ trào dâng lên suy nghĩ, phải tin tưởng người đàn ông này...

Chú già bình tĩnh nhẹ nhàng bỏ cái khăn đang lau đầu xuống ghế, tiến vài bước lại gần tôi lướt qua nút nghe, tiện tay bật loa ngoài luôn:

- Mày giỏi đấy. Lời tao nói mà mày cũng dám bỏ qua...

- Trộn độn sáng nay tao chỉ cảnh cáo mày qua loa thôi. Mọi chuyện hấp dẫn còn ở cả phía sau. Tao mời mày rượu mừng mày không uống, lại cứ thêm rượu phạt thì tao sẵn lòng chiều theo..

Tôi vrun tay định tắt máy thì chú già vội vã can lại, ý bảo tôi để im xem bọn nó giờ thêm trò gì:

- Còn con bạn ngu xuẩn của mày nữa. Gửi lời của tao đến nó phải cẩn thận đấy. Xã hội bây giờ hơi ồn ào, mai kia ra đường bị cái gì không ai biết đâu..

- Tao gia hạn cho mày đúng 1 tháng nữa phải rời khỏi nhà họ Giang. Nếu không đừng trách tại sao số mày khổ, còn gia đình bạn bè mày nữa tao sẽ hỏi thăm từng người một, không bỏ sót ai đâu.

- Tao cam đoan với mày đấy...

Tôi đứng bất động nghe từng câu từng chữ, quay sang chú già khuôn mặt căng cứng chắc đang cố gắng kìm nén. Khí chất lạnh lẽo, sắc mùi nguy hiểm toát ra từ người chú ngày càng nhiều:

- Sao thế? Sợ rồi à? Không tắt máy như mọi khi đi...?

- Mày là đứa nào? Tao lại sợ mày qua cơ...

Âm thanh rõ ràng dứt khoát của chú già vang lên, phá tan bầu không khí im ắng căng thẳng trong phòng. Đầu dây bên kia bất chợt nhận ra sự khác thường nên cũng tắt ngúm máy luôn...

Không lâu sau đó mục nhật kí cuộc gọi trong điện thoại của tôi bị chú kiểm tra xem xét cực kì kĩ càng. Bao nhiêu tin nhắn đe dọa, sỉ nhục tôi chưa kịp xóa cũng bị chú lôi ra đọc hết:

- Bị như này lâu chưa?

Một hai giây cứ thấy tôi chần chừ không trả lời thì chú ta bắt đầu gắt àm lên:

- Tôi hỏi nhóc bị như này lâu chưa? Nhóc nghe không hiểu tiếng việt, hay cần tôi nhắc đi nhắc lại thêm vài lần nữa?

Lần đầu tiên chứng kiến thái độ của chú với tôi gay gắt như này. Tôi sợ quá co rúm người lại lùi về phía sau, lí nhí trong cổ họng:

- Gần nửa tháng nay rồi..

" RẦM... "

Khuôn mặt chú già không căng cứng nữa mà chuyển sang đỏ ngầu, gân cổ nổi lên. Tay nắm thành quyền, đập mạnh xuống bàn. Mấy cái cốc thủy tinh cũng bị rơi xuống sàn, vỡ tan tành thành nhiều mảnh nhỏ:

- NHÓC COI TÔI LÀ CÁI GÌ?

Tôi chợt dạ nghe chú quát to. Bình thường tôi có làm gì sai, chú cũng chỉ nói chọc vài câu rồi bỏ qua luôn chứ có bao giờ to tiếng với tôi như này đâu?

Tất cả hành động, biểu hiện trên mặt chú già lúc này làm tôi cuống cuồng hết lên...

Ngoài cửa phòng vang vọng vào mấy tiếng gõ cửa dồn dập, rồi mở tung ra. Vân Anh vẫn tác phong ăn mặc hờ hênh, hớt hã chạy thẳng vào:

- Anh chị có chuyện gì thế?

Giọng nói ẻo là điệu chảy nước của cô ta khiến tôi ghét cay ghét đắng. Không chừng tôi và chú già cãi nhau, cô ta là người vui nhất ý.

- Cô ra ngoài đi. Lần sau đừng tự ý xông vào phòng vợ chồng tôi như này. Trình độ văn hóa cao mà hành xử mất lịch sự...

Hai mắt cô ta chớp nhẹ vài cái, ra vẻ ta đây tủi thân lắm:

- Em xin lỗi chị. Em thực sự không cố ý đâu. Chỉ là nghe thấy tiếng đồ vỡ to quá, tưởng có chuyện vì nên em mới vội chạy sang đây thôi...

- Cô không cố ý nhưng cố tình đúng không?

- Chị đừng nói thế. Em cũng chỉ lo cho anh chị thôi mà..

- RA NGOÀI..

Chú già bức bối liếc Vân Anh một cái sắc lẹm, nói thẳng thừng chẳng kiêng nể ai. Còn Vân Anh vẫn mặt đứng đầy thanh minh:

- Em xin lỗi anh..Em không cố ý thật mà..Anh nghe em giải thích đã..

- TÔI BẢO CÔ RA NGOÀI NHANH..ĐIẾC À?

Tiếng quát này còn to hơn cả tiếng quát tôi khi nãy. Tôi giật mình tròn xoe mắt ra nhìn. Dưới cầu thang có tiếng bước chân vội vã, mẹ chồng tôi chạy vào trước ôm chầm lấy Vân Anh thì thầm:

- Con sao thế? Sao lại ở đây?

Được đà lấn tới Vân Anh phô diễn toàn bộ bản lĩnh diễn xuất ra lựa bằng được mẹ chồng tôi thì thôi:

- Cháu xin lỗi..huhu..Bác ơi..Cháu không cố ý..huhu..

Tiếng nấc nghẹn ngào, hai dòng nước mắt cứ thế lăn dài trên hai gò má Vân Anh. Mẹ chồng tôi xót xa đưa tay vỗ nhẹ vào vai cô ta vài cái động viên an ủi:

- Không sao đâu..Con đừng khóc..Có chuyện gì cứ nói hết ra, bác giải quyết thay con..Nín đi..Ngoan..Nín đi..

Gớm nữa...

Tôi nhìn màn tình cảm sụt sướt này mà thấy giả tạo kinh khủng. Kể tung người hứng được cả một đôi. Lại còn thay đổi cách xưng hô cách ngọt xớt nữa chứ...

- Kể cho bác nghe vừa nãy xảy ra chuyện gì được không?

- Con sai rồi..Là lỗi của con..

- Không sao..Có bác ở đây, con không phải sợ ai hết cứ kể đi..

Vân Anh gật đầu kể lể:

- Con ở bên phòng đang đọc sách, nghe tiếng đồ vỡ ở phòng anh Duy, chị Hà mới lo lắng quá chạy sang xem..Nhưng không ngờ lại làm anh chị ấy khó chịu..huhu..Con xin lỗi rồi, nhưng vẫn áy náy hối hận lắm..

Mẹ chồng tôi nghe xong, kéo Vân Anh ngồi xuống ghế ngồi tự nhiên. Còn không quên rót cho cô ta cốc nước nữa:

- Mọi chuyện có mỗi thế thôi hả con?

- Vâng ạ..

- Thôi được rồi. Con làm vậy là đúng chứ sai gì? Chỉ có những người vô tri vô giác mới bảo con sai thôi..

Quay sang tôi mẹ chồng nhìn qua đồng hồ tình vụn vỡ dưới sàn, cau mày lại khó chịu:

- Chị lại làm nên chuyện gì mà để thằng Duy tức giận như này?

Tôi đáp lại tự nhiên:

- Không có gì đâu mẹ. Tại con lỡ tay đánh vỡ mấy cái cốc thủy tinh thôi. Chứ vợ chồng con vẫn bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Bình Yên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

"CHÁT..."

Tôi bất ngờ nhận ngay cái tát từ mẹ chồng, còn chưa kịp định thần lại mọi chuyện đã nghe bà chửi xối xả:

- Chị im đi..Sao chị độc mồm độc miệng thế? Cái Vân Anh nó gây thù chuốc oán gì với chị, mà lúc nào chị cũng chành chọc với nó..?

Tôi ức quá ôm lấy má cái lại:

- Con chưa hề nói động gì đến em ấy đâu..

- Thế chẳng lẽ nó rảnh rồi bịa chuyện hại chị à?

- Con không có ý đó..

- Tôi thật không hiểu nổi tính tình chị, từ ngày chị về nhà tôi đến giờ toàn chuyện xui xẻo thôi. Đợt nọ cô cũng cảnh cáo tôi rồi, mà cả nhà này có ai nghe tôi đâu?

Nói đến đây thì cũng đúng lúc bố chồng tôi vừa lên tới nơi:

- Cô thấy gì? Bà đừng vớ vẩn nhé...

Mẹ chồng hơi nhột, nhưng vẫn cứng miệng lắm:

- Ông lên mà xem đứa con dâu ngoan hiền ông chọn. Suốt ngày hạnh học gây chuyện với người khác thôi. Cái Vân Anh nghe thấy tiếng đồ vỡ, nó lo lắng chạy vội sang thì lại chửi nó không ra cái gì. Phải tôi lần sau tôi thêm vào, cái loại không biết trước sau...

- Bà đừng nói nữa, chuyện của bọn nó bà xen vào làm gì? Xuống nhà đi. Còn Vân Anh cũng rút kinh nghiệm lần sau nhé..

Vân Anh cúi đầu đáp lại nhẹ nhàng:

- Vâng ạ..Cháu xin lỗi hai bác..Em xin lỗi anh chị..

Mẹ chồng vùng vằng đẩy tay bố chồng ra:

- Tôi ngán ngẩm ông lắm rồi. Còn Vân Anh con không phải xin lỗi ai hết. Vì con đâu có sai. Chồng đi làm mệt mỏi cả ngày, tối về nhà mới được nghỉ ngơi một tí. Làm vợ không biết thông cảm cho chồng thì thôi, nửa đêm nửa hôm còn cứ giờ què quẩy phá..

Chú già vẫn đang nổi giận bùng bùng, nhưng ngại có mặt bố ở đây nên chỉ buông nhẹ mỗi câu:

- Mẹ xuống nhà đi..

- Anh không cần đuổi. Tôi phải dạy dỗ lại nó đã, không ra ngoài đường người ta cười cho rụng răng đấy. Anh chiều nó cho lắm vào, để giờ nó có cơ hội làm loạn hết cái nhà này...

- Vợ con có ra sao cũng không liên quan đến mẹ. Trách nhiệm dạy dỗ càng không cần mẹ bận tâm..

Tôi nghe xong câu nói của chú già thì hoảng lắm. Quay sang Vân Anh, giọng điệu càng khủng bố hơn:

- Còn cả cô nữa. Phòng vợ chồng tôi KHÔNG BAO GIỜ hoan nghênh cô đâu, mà cô tự tiện xông vào. Cô đừng hòng qua mặt tôi, tôi có hàng trăm hàng nghìn cách khiến cô phải hối hận không kịp đấy...

Bố chồng đảo nhanh ánh mắt qua chú già. Tôi không biết ông đang suy nghĩ điều gì, mà nhanh chóng kéo tay mẹ chồng ra ngoài:

- Bà lắm chuyện vừa chứ..

Mẹ chồng vẫn cố chấp chửi rửa:

- Ông xem nó ăn nói với tôi thế đấy. Nó có coi tôi là mẹ nó không? Tôi vất vả nuôi dưỡng chăm sóc nó bao nhiêu năm nay, để đòi lại cái gì? Bố con ông ác lắm...

- Từ nay các người muốn sống sao thì sống, tôi không nhọc lòng quản lí ai nữa...

- Tùy mẹ..

Chú già nói dứt câu đóng " sầm " cửa lại. Tôi thở dài thườn thượt ngồi xuống cẩn thận nhặt từng mảnh thủy tinh vỡ, nhưng vẫn vô tình bị một mảnh nhỏ cứa vào tay chảy máu:

- Đứng nhặt nữa. Đứng dậy đi..

- Sắp xong rồi chú đợi tôi chút...

- Sao nhóc bướng thế? Nói không bao giờ chịu nghe cả..?

Tôi vừa bị mẹ chồng chửi đã đang tủi thân, lại còn nghe chú già kì kèo. Nước mắt không tự chủ thi nhau rơi xuống, lau bao nhiêu cũng không hết:

- Cứ coi như tôi là gánh nặng của chú đi..

- Đây..Khóc đấy à?

- Chú khóc ý..

- Rõ ràng là nhóc sai mà sao cuối cùng tôi lại là người phải thí nhóc nhỉ?

- Chú đừng nói gì nữa, để tôi yên.

Chú già lắc đầu cầm mấy mảnh thủy tinh trong tay tôi bỏ vào thùng rác:

- Ngồi yên đó đợi tôi..

10" sau từ dưới nhà đi lên, chú còn mang theo hộp dụng cụ y tế. Rửa vết thương kĩ càng cho tôi, rồi mới băng bó lại:

- Giờ nhóc tính sao?

- Tôi có nhờ đứa bạn học công nghệ thông tin tra mấy số điện thoại nặc danh kia rồi, nhưng đáng tiếc là không có kết

quả..

- Bảo nhóc đàn thì lại tự ái cơ. Bọn đấy mà để nhóc dễ dàng điều tra ra thì chúng nó ăn gì sống qua ngày?

- Mười cuộc điện thoại thì cả mười một cuộc yêu cầu tôi phải rời khỏi nhà họ Giang. Chú thử nghĩ xem có khi nào, người đứng sau chuyện này là người trong nhà không?

Chú già bật cười lộ hai hàm răng trắng bóc, đều tăm tắp:

- Nhóc còn phải nghĩ à? Ngay từ đầu tôi đã cảnh cáo nhóc rất rõ ràng rồi. Nhà họ Giang không đơn giản như trong suy nghĩ nông cạn của nhóc đâu..

- Vậy chú đoán ai là chủ mưu?

- Tôi mà biết ai là chủ mưu thì còn ngồi đây nói những nói cuội với nhóc làm gì?

- Tôi vẫn chưa hiểu mục đích cuối cùng của bọn họ. Tôi học thiết kế, chuyên ngành của tôi chỉ có vài vóc màu mè. Không hứng thú với ngành kinh tế, càng không có ý định tranh giành với ai sao cứ phải dồn tôi vào đường cùng?

- Xem ra bố mẹ nhóc bao bọc nhóc quá kĩ rồi. Tuy nhóc không có tham vọng về kinh tế, nhưng điều đó chỉ mình nhóc biết. Hơn nữa tôi hiện tại chuẩn bị nhận chức giám đốc, họ muốn hạ bệ tôi cách nhanh chóng và hiệu quả nhất là tấn công vào mối quan hệ giữa tôi và nhóc. Khi tôi li hôn, sự tín nhiệm của tôi ở công ty tất nhiên sẽ bị giảm sút mạnh. Ai là người được nhiều hơn, chắc nhóc không cần tôi phải nói toẹt ra chứ...

Ngày trước bố tôi vẫn dạy thương trường như chiến trường, muốn trụ vững cần có cái đầu lạnh. Tôi yêu thời trang, ước mơ của tôi là trở thành một nhà thiết kế chuyên nghiệp, nên tôi cũng chẳng mấy quan tâm đến vấn đề này. Nhưng giờ nhìn lại, tôi thấy mình "ngớ" quá...

Tôi là con dâu cả nhà họ Giang, chồng tôi trong tương lai sẽ lãnh đạo công ty. Đạo lí khác máu tanh lòng, muôn đời không thay đổi. Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời di ghè lại thương con chồng. Dù tôi không muốn tham gia vào bất cứ cuộc tranh đấu tài sản nào, nhưng mẹ con bọn họ chắc chắn không để tôi yên đâu...

Đã thế tôi cũng không cần nhường nhịn ai nữa. Tôi không thèm chấp chứ đâu phải tôi không biết gì...?

Cầm điện thoại tôi gọi cho chị luật sư sáng nay:

- Chị cũng đang định gọi cho em xác nhận lần cuối đây. Mấy người kia yêu cầu được hòa giải và bồi thường phí tổn thất tinh thần cho em. Em có đồng ý không?

Tôi trả lời chắc nịch:

- Chị hẹn gặp bọn họ cho em nhé, khoảng 9h sáng mai.

- Chị hỏi qua ý kiến bố mẹ em rồi, hai cô chú muốn chị mạnh tay theo vụ này tới cùng. Nếu em không đồng ý hòa giải, chị kiện bọn họ ra tòa xét theo luật pháp những hành vi đó không đơn giản chỉ bồi thường tiền là xong đâu...

- Chị đừng vội..Em muốn gặp bọn họ nói chuyện đàng hoàng...

- Okii để chị gọi cho...

Cả đêm hôm đó chú già cứ ôm khư khư cái điện thoại của tôi, mà không có bất cứ cuộc gọi nặc danh hay tin nhắn đe dọa nào...

9h sáng hôm sau tôi cùng chị luật sư bí mật ra quán cafe gặp bọn người kia. Tôi không vội vã vào thẳng vấn đề, mà để chị luật sư nói rõ tình hình trước. Biết mình đang gặp rắc rối nên thái độ của bọn họ hòa nhã hơn hôm qua rất nhiều:

- Tôi biết chúng tôi sai, bây giờ có nói gì cũng là ngụy biện nhưng mong cô mở lòng bỏ qua cho chúng tôi lần này...

- Nếu tôi không bỏ qua thì sao?

Mụ có khuôn mặt tỉnh ranh nhất trong đám người đó khẽ cười:

- Nếu cô không có ý định bỏ qua cho bọn tôi, thì hôm nay cô đã không chủ động hẹn bọn tôi ra đây..

Tôi gật đầu không phủ nhận:

- Thông minh lắm..Cô biết thế tôi cũng không lòng vòng nữa, vào thẳng vấn đề nhé..

- Cô cứ đưa ra yêu cầu, nếu hợp lý chúng tôi sẽ đồng ý thỏa thuận cùng cô...

Hơi ngửa đầu ra sau, tay tôi vẫn chạm nhẹ vào cốc nước cam trên bàn nhưng miệng thì khẽ cong lên:

- AI LÀ NGƯỜI ĐỨNG SAU CÁC CÔ?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Thời điểm tôi hỏi xong câu đó, mấy mụ kia cùng im lặng không thốt lên lời. Tôi biết suy nghĩ của mình đang đi đúng hướng, nên cũng không dễ dàng bỏ qua:

- Chỉ cần các cô nói cho tôi biết ai là người đứng sau sai khiến các cô thì tôi sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra...

- Không ai sai khiến chúng tôi hết.

- Thật sao?

- Chúng tôi cũng hết lòng xin lỗi cô rồi, nếu cô vẫn không chấp nhận chúng tôi cũng chẳng còn cách nào..

Tôi vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi, chị luật sư hiểu ý nói luôn vào vấn đề:

- Cô Hà đây không đồng ý hòa giải, với bao nhiêu chứng cứ chúng tôi thu thập được đã đủ thủ tục kiện các cô ra tòa. Tội vụ không, cố ý gây thương tích không đơn giản chỉ bồi thường tổn thất về tinh thần là xong đâu. Tôi nói thế để các cô hiểu ra tầm quan trọng của vấn đề...

Mặt mày đỏ hồng hân nhật hôm qua nay cũng phải ngời im không ý kiến gì.

Tôi được đà tiếp tục đánh đòn tâm lý:

- Tôi biết các người làm việc vì tiền, nhưng cái giá phải trả cũng đắt quá. Thử nghĩ xem mấy năm mất tự do, rồi con cái gia đình các cô sẽ ra sao? Tương lai của các cô sau này nữa. Làm ăn giữ uy tín là tốt, nhưng phải biết nặng nhẹ...

Nói đến đây, tôi không cố gắng gượng ép thêm nữa. Cảm túi xách đứng dậy lững thững bước ra về nhưng vẫn không quên để lại một câu cảnh cáo:

- Tôi cho các cô 2 ngày suy nghĩ rồi liên hệ với tôi. Hy vọng chúng ta không phải gặp mặt nhau trên tòa...

Lên xe chị luật sư cứ nhìn tôi mãi:

- Em ngầu đấy...

Tôi bật cười tự nhiên:

- Đối phó với loại người như này cứng quá cũng không được, mà mềm quá cũng không xong. Thôi chúng mình chơi an toàn nửa cứng, nửa mềm vậy...

- Tác phong giống bố em lắm. Thông minh nhưng không khôn lỏi.

- Con nhà tông không giống lông thì giống cánh mà chị. Em không thích kinh doanh, nhưng động vào em thì em cũng phải phản bác lại chứ...

- Có gì không giải quyết được cứ liên lạc với chị. Chị sẵn lòng giúp đỡ em mọi lúc mọi nơi.

- Em cảm ơn chị.

- Thôi em về công ty làm luôn đi, chị xuống đây bắt taxi về nhà cũng được...

Tôi mở cửa xe cho chị xuống, rồi lái vọt đi luôn. Đến công ty chưa kịp làm gì, cái Yến đã nắm lấy tay hỏi dồn dập:

- Sao rồi? Nay bọn nó còn huỳnh hoang nữa không?

- Không. Từ tẻ tình cảm lắm.

- Tao tưởng bỏ lão nữa thì tao lại cho roi ngo.

- Thôi con xin mẹ, để cho vũ trụ được yên. Mẹ mà cứ như vậy thì bao giờ mới lấy được chồng?

- Tao út thêm lấy chồng nhé. Ở vậy cho thân nó khỏe. Cứ như mày ý tí tuổi đã chồng mới con, giờ tiếc chưa?

- Đang tiếc mòn mắt đây...

Hai chúng tôi bật cười vui vẻ, anh Phong trưởng phòng thiết kế ra gọi tôi vào nói chuyện riêng:

- Anh nghe bảo vệ nói, sáng qua em bị đánh ghen nhầm à?

Tôi gạt đầu trả lời thành thật:

- Vâng ạ.

- Thế giải quyết mọi chuyện xong chưa?

- Cũng xong xuôi rồi anh.

- Tưởng không anh có ông bạn làm luật sư giỏi lắm, để anh giới thiệu cho...

- Không cần đâu ạ. Chuyện cũng không nghiêm trọng lắm...

- Ủ..Em ra ngoài làm việc đi..

- Vâng ạ..

Anh Phong là con trai giám đốc công ty tôi, tuy không nói gì nhưng tôi vẫn cảm nhận được tình ý anh giành cho tôi. Lúc tôi mới vào công ty làm, bị người ta bắt nạt nhiều lần lần nào anh ấy cũng phải ra mặt giúp đỡ. Giờ tôi lấy chồng rồi, hai anh em không còn thân thiết như xưa nhưng vẫn quý trọng nhau...

Ngồi xuống bàn làm việc được khoảng 15", thì chú già lại gọi điện tới hỏi thăm:

- Nay đã nhận được tin nhắn hay cuộc gọi đe dọa nào chưa?
- Từ lúc chú nghe máy đến giờ vẫn chưa thấy gì..
- Thật không? Tôi mà phát hiện ra nhóc nói dối, là nhóc chết với tôi đấy..
- Không. Tôi nói thật mà..
- Thế này đi gặp mấy người kia thì sao?
- Tôi cho bọn họ 2 ngày suy nghĩ để nói ra kẻ chủ mưu, nhưng chắc không khả thi đâu..
- Mọi chuyện phải giải quyết từ từ, đừng nóng vội..

Đầu dây bên kia tôi nghe tiếng anh thư kí của chú giục dã:

- Sếp ơi..Chuẩn bị vào họp thôi, muộn 10 phút rồi ạ..

Chú già vẫn lè mề nói chuyện với tôi rồi đáp lại anh thư kí qua loa:

- Cậu ra ngoài trước đi..Chờ tôi một chút...
- Nhưng mà mọi người đã có mặt đông đủ..
- Tôi biết rồi, giờ tôi sang luôn..

Nghe thế tôi chẳng dám làm phiền chú nữa:

- Thôi chú vào họp đi, không người ta chờ lâu..
- Nhớ đấy. Nó mà nhắn tin hay gọi điện thì phải báo tôi ngay..
- Tôi nhớ kĩ rồi. Chú cứ yên tâm..

Quán cafe Phương Đông, Vân Anh đang ngồi nói chuyện cùng mấy người phụ nữ quen mặt:

- Tại các cô làm ăn hớ hênh không cẩn thận nên mới bị nó nắm chặt lấy thóp, chứ liên quan gì đến tôi?
- Cô đừng nói thế? Ngay từ đầu nếu chúng tôi biết nhà cô ta có tiền như vậy, thì chúng tôi cũng chẳng dại gì đồng ý làm việc cho cô đâu..
- Đừng lòng vòng nữa, tôi không có nhiều thời gian nghe các cô giải thích. Vào thẳng vấn đề đi, giờ các cô muốn gì?
- Cô ta cho chúng tôi 2 ngày suy nghĩ để khai ra kẻ chống lưng sai bảo. Nếu sau 2 ngày đó, chúng tôi vẫn ngoan cố không khai ra thì cô ta sẽ làm thủ tục kiện chúng tôi ra tòa..

"Bụp.."

Chưa nghe hết câu, Vân Anh đã nổi điên lên đập mạnh tay xuống bàn:

- Mẹ kiếp..Các cô muốn khai ra tôi phải không?
- Ấy không..Nếu chúng tôi muốn khai ra cô thì đã khai từ sáng rồi..
- Vậy giờ các cô tính sao?
- Chúng tôi không nghĩ ra cách gì, mới phải đến tìm cô chứ?
- Được rồi..Lại đây..

Cả 4 người tùm tùm vào nhau, chăm chú nghe Vân Anh chỉ đạo:

- Như vậy có được không?
- Không được cũng phải được. Các cô không còn lựa chọn nào khác đâu..
- Chúng tôi hiểu rồi, mong cô giữ lời hứa.

Bóng dáng 4 người càng lúc càng xa, Vân Anh nhìn theo nhếch miệng khinh bỉ:

- Dựa vào các cô mà cũng muốn kéo tôi xuống sao? Mắc bệnh ảo tưởng nặng quá rồi...

Hai ngày sau tôi nhận được câu trả lời từ mấy người kia, kết quả tuy tôi đã đoán ra phần nào nhưng vẫn hơi bất ngờ. Họ đổ hết tội lỗi lên một người, chứ kiên quyết không nói cho tôi biết ai là kẻ đứng sau sai khiến:

- Các cô đã suy nghĩ kĩ chưa?

- Chúng tôi thừa nhận mình sai, nhưng không có ai sai khiến chúng tôi đến đánh cô cả. Cô đừng ép người quá đáng...

- Vậy tôi cũng không còn gì để nói với các cô nữa...

Thêm một tuần nữa trôi qua, người đứng ra nhận tội thay cho cả nhóm đưa hai đứa con sinh đôi mới hơn 4 tuổi đến tận cổng công ty gặp tôi khóc lóc, van xin...

Người phụ nữ đó không ai khác chính là người có chồng ngoại tình hôm nọ:

- Trẻ con vô tội. Tôi làm sai chịu phạt là chuyện đương nhiên nhưng mong cô thương tình 2 đứa nó mà bỏ qua cho tôi lần này...

- Cô về đi. Đây là nơi làm việc của tôi, chứ không phải nơi giữ trẻ...

Đứa bé trai ôm chặt lấy chân tôi khóc thét lên:

- Cô ơi đừng bắt mẹ Bìn. Để mẹ ở nhà với Bìn và Bim đi...

- Cô tha cho mẹ Bìn nhé...

Nhìn đứa trẻ khóc mãi tôi tự nhiên lại thấy thương hại. Mở túi xách lấy mấy tờ khăn giấy ra lau nước mắt cho nó:

- Chuyện của người lớn cháu không hiểu đâu...

- Cô định bắt mẹ cháu đi chứ gì? Cô là người xấu..

Người phụ nữ kia kéo tay con trai ra quát nhẹ:

- Bìn ra đây, không được hỗn...

- Bìn không ra đâu...

- Mẹ nói Bìn không nghe lời mẹ chứ gì? Sao Bìn hư thế?

- Bìn phải xin cô này để mẹ ở nhà với anh em Bìn. Cô giáo dạy người lớn ai cũng là người tốt, nhưng sao cô này ác thế mẹ?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Cậu bé vẫn khóc lóc, xin xỏ một hồi lâu. Cuối cùng tôi không chịu được phải cúi xuống nói nhẹ nhàng:

- Cháu bỏ cô ra, cô không bắt mẹ cháu nữa để mẹ ở nhà với hai anh em cháu..

Mặt bé lấm lem, nhưng cũng nín khóc hẳn:

- Cô thả mẹ cháu nhé.

- Ừ.

Người phụ nữ kia kinh ngạc, chắc không ngờ tôi bỏ qua dễ dàng vậy. Như ban đầu tôi đã nói tôi không có ý kiến cô ta ra tòa thật đâu, chỉ muốn đe dọa mấy người đó chút thôi. Suy cho cùng cô ta cũng chỉ là kẻ chịu tội thay thôi. Tôi không tìm ra kẻ đứng sau lưng, tổng cô ta vào tù cũng chẳng được lợi ích gì:

- Tí nữa tôi sẽ bảo luật sư rút đơn kiện. Cô đưa các con về đi..
- Cô bỏ qua cho tôi thật hả?
- Tôi không nói đùa, lần sau đừng làm như vậy nữa gặp người khác chưa chắc họ đã bỏ qua dễ dàng như tôi đâu.
- Tôi cảm ơn cô..Cảm ơn cô...
- Đừng cảm ơn tôi, cảm ơn con cô ý..

Tôi xoa đầu đứa bé nó ngược lên nhìn tôi đầy cảm động. Cảm giác thế nào nhỉ? Tôi không miêu tả rõ được, nhưng bản thân lại thấy rất nhẹ nhõm..

- Tôi không thể nói ra người sai khiến tôi, vì họ sẽ không bỏ qua cho mẹ con tôi đâu. Mong cô thông cảm và cẩn thận hơn..

Hai tay dắt hai đứa nhỏ, người phụ nữ kia chào tôi lần cuối rồi quay lưng bước đi:

- Tôi là mẹ đơn thân, người đàn ông hôm nọ không phải là chồng tôi. Chúng tôi nhận tiền và làm việc cho một người phụ nữ. Tôi chỉ có thể nói với cô chuyện này thôi.
- Cảm ơn cô, như vậy là đủ rồi..

Tôi đứng chờ người ra xâu chuỗi mọi việc lại với nhau, như vậy tôi đã xác định được thông tin quan trọng nhất. Người đứng trong bóng tối rình mò tôi bấy lâu nay, là một trong số những người phụ nữ nhà họ Giang. Đáng nghi nhất vẫn là Trâm và Vân Anh..

Thâm hiểm thật..

Từng cạm bẫy cô ta dựng lên không chút sơ hở, chỉ cần tôi mở mắt ra là "ăn đạn" ngay. Tiền bạc thực sự quan trọng đến mức đó sao?

Nếu tôi còn cứ yên lặng bất động như này, sớm hay muộn tôi cũng trở thành con mồi cho cô ta thôi..

Tối hôm đó tôi về nhà vẫn tỏ ra bình thường, nhưng thực chất đang khó chịu lắm. Một gia đình quyền lực danh giá, bên ngoài ai cũng mang theo mặt nạ nói cười vui vẻ, nhưng thâm tâm lại hiểm độc mưu mô vô cùng..

Bữa cơm tối xong xuôi, mẹ chồng tôi mới tuyên bố:

- Hùng và Mai chuẩn bị đồ đạc cuối tuần bay vào trong Nam thụ tinh lần 3 nhé. Mẹ đã liên hệ với các bác sĩ giỏi nhất trong đó rồi. Hai đứa cố gắng đừng để mẹ thất vọng.
- Mai cúi đầu không nói gì, nhưng Hùng thì phản đối luôn:
- Có gấp quá không mẹ?
- Không gấp đâu, để thêm vài tuổi nữa càng khó ý...
- Dù sao bọn con cũng còn công việc nữa. Mẹ quyết định cũng phải hỏi qua ý bọn con chứ...
- Mẹ nói vấn đề này bao nhiêu lần rồi, có lần nào con chịu nghe không? Giờ con phản đối cũng vô dụng. Vé máy bay ngày mai người ta mang đến tận nhà, công việc thì bố con tự biết đường sắp xếp không đến phiên con lo lắng.
- Mẹ đừng vô lý như thế nữa...

Bố chồng tôi lần này hình như cũng đồng tình với ý kiến của mẹ chồng, nên ông ngồi đứng đưng không phản ứng gì..

- Tôi vô lý nhưng tôi không hối hận. Anh còn lằng nhằng nữa thì đừng trách tôi ác. Hạn đầu năm sau chị Mai vẫn không mang thai, hai anh chị tự biết kết quả...
- Lên phòng tôi kể mọi chuyện sáng nay cho chú già nghe. Sẵn sàng chuẩn bị tư tưởng ăn chửi:
- Tôi chẳng biết phải nói gì với nhóc nữa?
- Nói gì cũng được, miễn sao chú đừng chửi tôi.

- Chửi nhóc cũng có tiếp thu đâu, nãy nhóc đặc quá rồi.

Chú già ho khan vài tiếng, tôi rót cho cốc nước lọc lấy lòng:

- Chú uống đi..

- Cứ để đấy. Xuống phòng khách lấy cho tôi cái điện thoại tôi để quên...

- Okii..Đợi tí...

Dứt lời tôi lon ton mở cửa chạy xuống nhà, ngoài góc hông của mẹ chồng tôi thấy Trâm và chị Loan giúp việc đang nói chuyện gì đó với nhau mà bí mật lắm..

Trâm bây giờ đang nằm trong vùng theo dõi của tôi, nên tôi tất nhiên không bỏ qua cơ hội tốt này. Tiến lại gần hơn chút, cẩn thận nép sát vào cánh cửa. Chắc chắn không bị phát hiện, tôi mới đồng tai lên nghe:

- Làm thế không được đâu cô, bà mà phát hiện bà đuổi việc tôi mất.

- Chị nên nhớ chị chỉ có quyền nghe theo, chứ không có quyền phản đối...

- Lần trước vụ dây chuyền đồ tôi cho cô Hà tôi đã áy náy lắm rồi. Cô bỏ qua cho cô ấy đi, tôi thấy cô ấy cũng tốt mà...

- Chị vẫn không làm đúng không?

- Tôi sợ lắm...

- Đừng ngại biện..Chị phải biết tiền học của con chị từ ai mà ra, giờ tôi không vui ngừng cung cấp thì mẹ con chị còn có cuộc sống nhân nhả như này không?

- Cô đừng ép tôi..

- Tôi không ép chị, chỉ muốn chị nhận ra ai mới là người mang lại nhiều lợi ích nhất cho chị...

Tôi đứng sau cánh cửa nghe không sót 1 từ nào. Thì ra Trâm chính là người muốn triệt hạ tôi. Cô ta không từ thủ đoạn đuổi tôi ra khỏi nhà họ Giang. Chú già nói đúng, tôi và chú li hôn người được lợi lộc nhiều nhất không ai khác ngoài vợ chồng Trâm.

Có điều cô ta nhầm to rồi, hồ không gầm chó rừng xanh vô chủ đây mà. Dăm ba cái trò bẩn thỉu của cô ta, chỉ hại tôi lần thứ nhất thứ hai thôi. Chứ giờ tôi biết rồi thì tôi sẽ cho cô ta biết thế nào là lễ độ...

Tôi cầm điện thoại lên cho chú già nhưng vẫn quyết định không kể cho chú nghe chuyện tôi vừa thám thính được. Không phải tôi không tin chú, mà tôi muốn tự mình xử lý Trâm. Bên cạnh một người đàn ông ưu tú, tôi phải nỗ lực trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ....

- -----

Sáng hôm sau tôi xuống nhà thì gặp Trâm ở ngay cầu thang. Cô ta cười tươi rồi có vẻ như tôi mãi là con rối, luôn nằm trong những kế hoạch đen tối của cô ta vậy:

- Chị dậy sớm thế? Sao không ngủ thêm lúc nữa.

Khuôn mặt trắng trẻo, xinh xắn của cô ta mới đầu tôi nhìn thấy ngưỡng mộ chứ giờ lại kinh tởm:

- Tránh ra..

- Sáng ra chị đã nóng tính rồi, không tốt cho sức khỏe đâu ảnh hưởng nặng nề đến nhan sắc nữa đó...

- Tôi không cần cô quan tâm.

- Lúc chị em mình còn chung mái nhà thì em vẫn nên tận tụy quan tâm chị nhiều hơn.

Bỏ qua mấy lời thừa thãi của cô ta, tôi lách người đi xuống. Chị Loan cứ nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lắm, nửa thương xót nửa lại bất lực. Tối hôm qua tôi chỉ kịp nghe Trâm đe dọa chị ấy làm việc cho mình, chứ chưa biết cô ta định làm gì.

Hôm nay mẹ tôi hẹn đi shopping mua quà sinh nhật cho bố. Tôi xin vào muộn 2 tiếng, rồi tranh thủ đi cùng mẹ luôn. Đến trung tâm thương mại tôi còn mãi nghĩ ngợi lung tung, không để ý va phải một người phụ nữ trung niên...

Bà ta trừng mắt lên chửi tôi:

- Mù à?

Tôi ngẩng đầu lên xin lỗi đảng hoàng, nhưng bà ta không đáp lời mà vội vàng chạy đi. Phía sau tôi phát hiện có thêm 2 anh bảo vệ đang đuổi theo...

Điều đáng nói nhất chính là khuôn mặt quen thuộc của người phụ nữ trung niên kia. Hình như tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Hít vào một hơi thật sâu, lục lại lại toàn bộ suy nghĩ trong đầu, tôi phát hiện ra đó chính là bà thầy bói mấy tháng trước mẹ chồng tôi thuê về cúng bái cho Trâm..

Tiếng bàn tán xì xầm từ những người xung quanh làm tôi chú ý:

- Thời đại bây giờ đúng là chả biết đầu mà lẩn, nhìn mặt mũi có đến nông nổi nào mà lại đi ăn trộm ăn cướp...?

- Bà đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, con mụ đó không biết đã lừa đảo bao nhiêu người nhẹ dạ cả tin rồi đó...

- Nghiêm trọng vậy cơ á?

- Ủ...

Tôi nghe mà bất ngờ, theo lời nói của mẹ chồng tôi đây là vị thầy bói rất có tiếng tăm hiểu rõ tương lai quá khứ của từng người cơ mà...

Sao bây giờ lại trở thành kẻ ăn trộm đồ trong trung tâm thương mại rồi???

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Mẹ tôi khẽ vỗ nhẹ vào vai:

- Con sao thế?

- Dạ không sao đâu, con đang suy nghĩ linh tinh thôi.

- Thăng Duy dạo này có rảnh không?

- Anh ấy bận lắm, đi suốt thôi.

- Con cả nên vất vả, mà mẹ nhắc con này sống ở bên đây mình không tính ranh nhưng cũng phải biết khôn khéo nhớ chưa?

- Vâng ạ.

- Nhà họ lắm tiền nhiều của, tất nhiên không tránh khỏi việc ghen tị tranh giành. Bố mẹ gả con về bên đó, do không còn lựa chọn nào khác chứ giờ công ty cũng vững vàng rồi. Con đừng lo gì hết, cùng lắm thì về nhà với bố mẹ.

Tôi nghe nói mà ghen ngào:

- Anh Duy tốt với con lắm. Bố mẹ yên tâm..

- Thăng Duy nó là đứa biết suy nghĩ trước sau, mẹ tin nó không làm tổn thương con đâu.

- Vâng..

Tôi lái xe đưa mẹ về tận nhà, rồi mới quay lại công ty làm việc tiếp..

Thời gian cứ thế trôi qua nhanh chóng dưới sức ép của mẹ chồng, Hùng và Mai phải bay Nam thụ tinh lần thứ 3. Trước khi đi Mai lo tôi ở nhà không đâu lại hai con mụ kia nên phải dặn dò kĩ càng:

- Chị nhớ lời em nhé, làm gì cũng phải cẩn thận đấy. Đối với mụ Vân Anh tránh càng xa càng tốt, đừng để cái bộ mặt nai tơ của mụ ấy lừa.

- Chị nhớ mà, chúc em may mắn nhé.

- Em cảm ơn chị. Khi nào rảnh rồi cứ gọi điện cho em.

Ở diễn biến khác Trâm gần như phát điên, quát ầm ầm trong điện thoại:

- Cô đang đe dọa tôi đấy à?

Đầu dây bên kia cười khanh khách:

- Làm gì mà cô căng thẳng thế? Tôi chỉ muốn vay cô ít tiền lẻ thôi mà...

- Tôi không có tiền..Cô vay người khác đi..

- Cô đừng đùa nữa. Con dâu nhà họ Giang không có tiền, thì ai mới là người có tiền cơ chứ?

- Tôi không có trách nhiệm phải cho cô vay tiền...

- Cô nghe tôi nói hết rồi hãy từ chối cũng không muộn. Chứ tính tôi dạo này hay quên lắm, tôi mà tìm đến nhà cô nói chuyện phiếm thì cô lại gặp rắc rối to....

Tay Trâm nắm chặt thành quyền, miệng nghiến răng ken két:

- Cô giỏi lắm, dám uy hiếp tôi cơ đấy...

- Thật sự tôi lâm vào đường cùng rồi, nên mới phải nhờ đến cô. Mong cô nể mặt giúp đỡ tôi lần này, trong vòng 3 ngày nữa tôi không có tiền trả. Chúng nó sẽ xử tôi mất...

- Đây là việc của cô, không liên quan gì đến tôi...

- Vậy tôi phải đến gặp mẹ chồng cô nói vài điều quan trọng...

- Cô dám?

- Dù sao tôi chẳng còn gì để mất nữa..

Tất máy Trâm ném thẳng cái điện thoại vào tường vỡ tan tành:

- Tao sẽ cho mày biết cái giá của việc đe dọa tao là gì..

Vài ngày sau tôi tan làm, lái xe ra về dừng lại chờ đèn đỏ thì có một người phụ nữ, toàn thân nhếch nhách chiếc áo phông trắng cô ta đang mặc còn có vài vết máu, lao ra chặn ngay trước đầu xe tôi...

Tôi ấn còi cô ta càng lì lợm lại gần, còn không ngừng đập liên tục vào cửa kính xe tôi:

- Cứu tôi với...

Phía sau là 3 - 4 người đàn ông ăn mặc toàn đồ đen xì, tay cầm tuýp sắt đuổi theo. Tôi hoảng quá cô ta thì cứ ôm chặt lấy đầu xe tôi, tôi muốn đi cũng không được:

- Mau lên..Cứu tôi...

Cuối cùng không còn cách nào khác, tôi mới phải mở cửa xe cho cô ta:

- Đi đi..nhanh lên..

Đèn xanh bật sáng, tôi đạp chân ga phóng đi thẳng. Người phụ nữ ngồi bên cạnh tôi bây giờ mới chậm rãi tháo bỏ cái mũ lưỡi trai xuống:

- Cảm ơn cô..

Tôi nhìn cô ta đề phòng:

- Cô là ai? Có quen biết tôi không? Tự đứng chặn trước đầu xe tôi làm gì?

- Tôi xin lỗi. Thực sự tôi không còn cách nào khác mới phải làm như vậy...

- Giờ bọn họ chắc cũng không đuổi theo cô nữa đâu. Cô xuống đi...

- Không được. Bọn chúng chắc chắn sẽ đuổi theo tôi. Cô đã giúp đỡ tôi rồi, thì giúp cho trót...

Tôi trả lời dùng dưng:

- Tôi không quen biết cô, nên tôi cũng chẳng có lí do gì phải giúp đỡ cô cả. Chẳng qua lúc này cô chặn ngang xe, tôi không đi được nên mới làm thế thôi...

Người phụ nữ kia nghe tôi nói vậy, càng gấp gấp hơn bỏ luôn cả cái khẩu trang y tế xuống, đối diện thẳng mặt với tôi:

- Cô không thể làm thế được...

Tôi giật mình hoảng hốt phanh gấp, bánh xe ma sát mạnh với mặt đường tạo nên âm thanh chói tai. Tôi nói mà như gất lên:

- Xuống ngay...

- Nếu cô giúp đỡ tôi thoát khỏi bọn họ, tôi sẽ tiết lộ cho cô một bí mật không ngờ tới trong gia đình cô...

Người phụ nữ này không ai khác chính là mẹ thầy bói hôm nọ tôi đã gặp ở trung tâm thương mại:

- Tôi không cần biết bí mật gì hết. Cô xuống đi...

- Kể cả việc liên quan trực tiếp đến bản thân cô sao? Tôi không nghĩ cô là người vô tri như thế đâu...

Bản thân tôi khi nghe mẹ ta nói vậy đã nổi tính tò mò lên rồi. Thôi thì cứ giả vờ lái xe về phía trước xem mẹ ta nói gì. Biết đâu thứ mẹ ta nói, lại chính là điều tôi đang tìm kiếm mấy hôm nay:

- Làm sao tôi biết được những lời cô nói có đáng tin cậy hay không?

Mẹ ta hơi ngửa cổ ra phía sau, rất tự tin tuyên bố:

- Tôi thừa khả năng chứng minh cho cô thấy những điều tôi nói hoàn toàn là sự thật...

- Được rồi. Coi như tôi tin cô lần này..

Khởi động xe tôi tiếp tục lao về phía trước, nhưng lại bí mật vòng tay ra sau lưng ấn nút ghi âm. Chiếc xe ô tô tôi đang sở hữu chính là món quà sinh nhật, bố tặng tôi năm ngoái. Ngoài các chức năng bình thường, ông ấy còn cố ý lắp thêm cho tôi một cái camera siêu nhỏ ở ngay sau ghế lái. Nếu nhìn qua rất khó phát hiện:

- Em dâu cô là kẻ khốn nạn nhất tôi từng gặp. Tôi sẽ nguyên rủa cô ta sống không được yên ổn...

Tôi giả vờ không hiểu, hỏi ngược lại:

- Cô nói rõ ràng ra. Tôi đâu phải chỉ có mỗi một người em dâu?

- Là con khốn Trâm đó...

- Nếu không có bằng chứng xác thực, tôi khuyên cô đừng ăn nói lăng nhăng...

- Tôi không ăn nói lăng nhăng, chính nó là người thuê tôi đến phá hoại cô đó...

Dừng lại một chút mẹ ta nhìn xoáy sâu vào tôi, rồi mới tiếp lời:

- Cô không tin chứ gì nghe cho rõ nhé. Khoảng 6 tháng trước, lúc nó giả điên giả khùng ý nó đã tìm đến tôi nhờ tôi nói nhăng nói cuội với mẹ chồng cô. Tôi không biết trước tương lai quá khứ gì đâu, là nó bịa ra hết đấy. Để nâng cao tính xác thực và tin tưởng, nó còn tạo ra một cuộc gặp gỡ tình cờ giữa tôi và mẹ chồng cô nữa cơ...

Ngoài đường xe cộ đông đúc, người người đi lại tấp nập, ánh đèn sáng trưng nhưng tôi lại thấy mình mông lung mơ hồ quá...

Từng lời nói của mẹ ta tôi không tin 100%, nhưng vẫn nghi ngờ Trâm sau khi tôi chứng kiến cô ta đe dọa chị Loan tôi qua.

- Tôi còn thứ này muốn đưa cho cô nữa. Cô khoan hãy bắt ngờ chuyện hay còn ở phía sau...

Lội từ trong túi xách ra cái điện thoại màu trắng đã hơi cũ kĩ, trên màn hình còn có vài vết xước lớn nhỏ. Nhặt một dây số mở mặt khóa, mẹ ta lướt lướt rồi đưa nó đến trước mặt tôi:

- Cô nhớ nói với mẹ chồng tôi, mệnh cô ta xung khắc với cả nhà. Nếu không giải quyết triệt để, nhà tôi làm gì cũng thất bại. Thậm chí còn mang họa tuyệt tự tuyệt tôn..

- Tôi thấy tuổi cô ta hợp với nhà chồng cô mà.

- Cô đừng hỏi nhiều, cứ làm theo lời tôi đi. Xong việc tôi không để cô chịu thiệt đâu. Mẹ chồng tôi giờ rất nghe lời cô, cô cứ nói cho bà ấy y hệt lời tôi dặn cô là được...

Giọng nói của Trâm rõ mồn một trong điện thoại, không nhằm sang ai được. Tôi nắm chặt vô lăng đến nỗi đau nhức cả tay...

Giỏi lắm... Vô cùng giỏi luôn...

Cả nhà chồng tôi bao nhiêu người mà để cô ta dắt mũi. Chẳng trách khi tôi mới về nhà họ Giang chú già đã cảnh cáo tôi tránh xa cô ta ra. Lúc đó tôi còn tưởng chú sợ tôi gây rắc rối cho chú, nhưng đến giờ mới hiểu ý nghĩa sâu sa trong lời nói đó...

- Sao cô lại nói với tôi những lời này? Cô có mục đích gì?

- Cô biết mấy gã đàn ông mặc áo đen đuổi đánh tôi vừa nãy không?

Tôi gật đầu nhẹ nhàng, cố gắng kiềm chế bao nhiêu cảm xúc đang dâng trào.

- Bọn chúng do con khốn Trâm thuê đến đấy. Mẹ nhà nó chứ cái loại lòng lang dạ thú, muốn tiêu diệt tôi để bịt mọi manh mối đây mà. Tôi còn lâu mới để cho nó toại nguyện nhé. Cùng lắm thì cá chết lưới rách, xem ai sợ ai?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Tôi bình tĩnh đáp trả cô ta, chứ giờ mà cuống lên thì hỏng hết việc:

- Cô muốn lợi dụng tôi để gây khó dễ cho Trâm chứ gì?

- Không. Tôi muốn cô ta mất hết tất cả mối hận lòng.

- Vậy cô tìm nhằm người rồi, tôi không làm được chuyện đó đâu.

- Tôi biết cô còn có thể làm những chuyện khác cơ. Thế này đi tôi sẽ gửi đoạn ghi âm vừa rồi sang cho cô, nếu cô vẫn bỏ qua cho con khốn Trâm thì coi như món quà tôi tặng cô. Vì tối nay cô đã cứu tôi.

Nói rồi mục thầy bói dõm đó kêu tôi dừng xe giữa đường, bắt taxi đi ngược lại phía tôi...

Về nhà mọi người đã ăn tối xong xuôi, tôi lên lên phòng luôn. Gặp chú già đang ngồi ở ghế sofa mặt nặng mày nhẹ:

- Nay chú về sớm thế?

- Biết mấy giờ rồi không?

Tôi chột dạ cúi xuống nhìn cái đồng hồ đang đeo trên tay, đã gần 10h đêm rồi. Miệng tôi lắp ba lắp bắp:

- Tôi có việc đột xuất nên mới về muộn thôi.

Nói rồi tôi sợ chú không tin, cầm điện thoại mở đoạn ghi âm mục thầy bói kia vừa cho tôi nghe. Không ngoài dự đoán chú già nghe đến đâu, mặt càng khó coi đến đó:

- Nhóc lấy cái này ở đâu? Vì sao lại lấy được?

- Chỉ tình cờ thôi chú đừng lo. Giờ mình nên làm gì với đoạn ghi âm này đây? Có cần đưa cho bố mẹ xem không?

- Đừng vội. Chỉ dựa vào cái này cũng không chứng tỏ được chuyện gì to tát cả. Trong kinh doanh muốn hạ gục đối thủ thì phải ra đòn thuyết phục. Chứ tính nhóc lơ lơ như vậy, không cẩn thận còn bị cô ta cắn ngược lại ý.

Đúng là gừng càng già càng cay, chú già không bao giờ làm tôi thất vọng.

- Giờ biết bản mặt người ta rồi làm gì cũng phải cẩn thận hơn đấy. Chứ tôi không ở kè kè bên nhóc 24h được đâu.

- Tôi biết rồi...

Kế hoạch bịt miệng bà thầy bói của Trâm thất bại khiến cô ta càng cay cú hơn:

- Chúng mày toàn 1 lũ vô dụng, có tí chuyện mà làm cũng không xong. Tao cho bọn mày tiền để làm gì? Uống công tao tin tưởng bọn mày bao nhiêu năm qua..

Đầu dây bên kia là giọng nói khàn khàn của một cậu thanh niên còn khá trẻ:

- Em thực lòng xin lỗi chị, lần này đúng là do sơ sót của bọn em..
- Mày xin lỗi tao thì mọi việc cũng đâu thay đổi được gì? Chúng mày phá hỏng kế hoạch quan trọng của tao rồi đấy...
- Hay em tiếp tục đi tìm mụ ta?
- Thôi tao xin mày đừng làm vướng tay, vướng chân tao nữa. Cứ ở im một chỗ cho tao nhờ.
- Em xin chị nốt 10 triệu..

Trâm hét lên trong điện thoại:

- Thằng chó. Mày còn dám đòi tiền tao à?
- Em cũng biết bọn em không làm tròn trách nhiệm, nhưng mà mấy đứa em cũng cố gắng hết sức mình rồi. Chị thương tình bọn em với..
- Tao thương bọn mày thì ai thương tao?
- Nên em chỉ dám xin chị nửa số tiền theo thỏa thuận thôi mà.
- Mày im đi, đừng lươn lẹo với tao. Tiền tao sẽ bố thí cho bọn mày, nhưng không phải vào thời điểm này.

Tắt ngúm điện thoại, mặt Trâm đỏ au:

- Một lũ ngu vô tích sự...

Sáng hôm sau Trâm và Vân Anh hẹn nhau ra quán cafe bàn bạc lại kế sách:

- Bọn người tớ thuê vô dụng quá, lại để mụ thầy bói kia trốn thoát rồi...

Vân Anh vừa khuấy cốc nước cam vừa nói nhẹ nhàng:

- Cậu rất thông minh, nhưng chưa đủ độc. Hôm nọ tớ đã bảo cậu rồi, muốn làm việc lớn thì phải hi sinh. Cậu chưa quên chứ? Phải dứt khoát lên, đừng để mấy cái cảm xúc thừa thãi ngu ngốc chi phối...
- ...

Trâm im lặng, không tiếp lời. Vân Anh vẫn ra vẻ ta đây khôn ngoan:

- Tớ và cậu thân nhau như thế, cậu yên tâm không bao giờ có chuyện tớ phản bội lại cậu đâu. Những gì tớ khuyên cậu làm, chỉ muốn tốt cho cậu thôi.
- Tớ biết nhưng mà...
- Đừng nhưng nhịn gì hết. Thương trường khốc liệt như nào cậu biết rõ. Nếu cậu không nhanh mắt nhanh tay hạ gục đối thủ trước, thì cậu chỉ có đường ngồi chờ đối thủ đến diệt cậu thôi.
- Tớ cũng đang nỗ lực tìm cách đây...
- Cậu nghĩ thử mà xem, mấy chiêu trò của cậu tuy ảnh hưởng không nhỏ đến hai vợ chồng họ nhưng cuối cùng kết quả cũng chẳng cao..
- Chúng mình nhất định phải thực hiện kế hoạch số 2 sao?
- Nếu cậu không muốn tớ chẳng ép nữa, tùy suy nghĩ của cậu thôi..

Ngồi thẫn thờ một lúc, Trâm cũng đáp lại Vân Anh:

- Tớ đồng ý với cậu.

Vân Anh bật cười vui vẻ:

- Phải thế chứ, tớ đúng là không nhìn nhầm cậu..
- Mong sao lần này chúng ta thành công.
- Chắc chắn rồi..

Kể từ ngày tôi biết hết rõ bộ mặt thật của Trâm, đi đâu làm gì tôi cũng phải đề phòng hơn rất nhiều. Mấy hôm sau thái độ của cô ta còn quay ngoắt 180°, gặp tôi là nở nụ cười giả lả chào hỏi tử tế lắm.

Bữa ăn cơm cô ta không ngừng nói chuyện rôm rả, mẹ chồng thì một điều khen Trâm hai điều bênh Vân Anh..

Trong nhà họ Giang này, tôi như người vô hình:

- Ờe..ờe...

Trâm vội bịt chặt lấy miệng nôn khan, cả nhà bất ngờ hướng hết ánh mắt về phía cô ta. Mẹ chồng phản ứng nhanh nhạy nhất, bát cơm đang ăn dở cũng bỏ luôn xuống chạy nhanh sang gần Trâm vỗ nhẹ vào lưng cô ta mấy cái:

- Con sao thế?

Mặt Trâm tái nhợt, lắc đầu liên tục:

- Mẹ đừng lo con không sao đâu ạ...
- Không sao mà lại nôn, hôm nay toàn món con thích ăn mà?

Ngó nghiêng trái phải mắt mẹ chồng tôi sáng bừng lên:

- Hay là con có thai rồi?

Cả phòng ăn bỗng chốc im lặng lạ lùng, chỉ chờ mỗi câu trả lời của Trâm. Trâm ngại ngùng cúi thấp đầu xuống, miệng nhoẻn cười:

- Vâng ạ...

Bố chồng tôi hoang mang còn phải hỏi lại lần nữa cho chắc:

- Con mang thai thật hả?
- Dạ vâng..

Mẹ chồng tôi hai tay đập vào nhau kêu bôm bốp, mừng quýnh cả người:

- Mẹ không mơ chứ...

Trâm cầm lấy tay mẹ chồng thủ thỉ:

- Dạ không đâu mẹ. Con có thai thật đó...
- Ủ..Ủ..Mẹ biết rồi..Cảm tạ trời Phật...Sao không nói cho mẹ biết từ sớm?
- Tại con cũng mới biết thôi, định tạo bất ngờ cho cả nhà nhưng lại nghén quá.
- Cháu bà được bao nhiêu tuần rồi?
- Được hơn 4 tuần ạ..
- Tốt lắm. Mẹ nghén nhiều con mới khỏe..

Quay sang bố bố chồng, mẹ chồng vẫn chưa hết vui mừng:

- Ông với tôi cầu được ước thấy rồi nhé, may quá cơ.
- Bà cứ từ từ bình tĩnh xem nào..

- Tôi vui quá không bình tĩnh nổi nữa...
- Xem ra bà mong cháu đến nỗi sắp phát điên rồi.
- Ông cứ kệ tôi...

Sau đó còn nhất quyết hỏi han Trâm đủ điều:

- Từ nay con thêm ăn món gì cứ báo mẹ nhé, mẹ chuẩn bị cho. Không phải ngại đâu, mẹ khỏe thì con sinh ra mới bụ bẫm..
- Vâng ạ..
- Cuối cùng tôi cũng đợi được đến ngày này. Ông trời đúng là không phụ người có lòng mà...

Ánh mắt Trâm hồng hách liếc nhìn tôi đầy cao ngạo. Tôi chẳng thèm chấp kẻ điên vẫn ăn uống bình thường, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ cô ta mang thai sẽ bất lợi cho tôi rất nhiều...

Kết thúc bữa ăn, tôi và chú già dẫn nhau lên phòng chứ không ở dưới này tán phét nữa:

- Trâm bây giờ đang mang thai, nhóc tuyệt đối phải tránh xa cô ta ra biết chưa?
- Tôi có làm gì cô ta đâu?

Chú già nhếch mép búng nhẹ một cái vào chán tôi:

- Thế mấy lần trước nhóc có làm gì cô ta không? Mà cô ta vẫn đặc biệt "chăm sóc" nhóc đó thôi...

Tôi gật gù đồng tình:

- Cũng đúng..

Chuông điện thoại của chú già reo lên âm ỉ. Chú không thèm nhìn tôi mà lướt nút nghe luôn. Hình như là trợ lí của chú gọi đến:

- Gì đấy?
- Tài liệu sếp cần em chuẩn bị xong xuôi hết rồi, em vừa gửi mail cho sếp đó. Sếp xem còn thiếu gì không, để em bổ sung thêm.
- Cảm ơn cậu..
- À còn việc này nữa. Thông tin em báo với sếp hai hôm trước, em đã kiểm chứng rõ ràng rồi toàn bộ đúng sự thật đấy. Vợ chồng cậu Huy đang cố gắng thuyết phục các cổ đông khác, đứng về phe mình. Sếp phải cẩn thận hơn nhé...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Từ sau ngày biết Trâm mang thai, mẹ chồng tôi hoàn toàn trở thành một con người khác đi đâu làm gì cũng chỉ nghĩ tới Trâm. Bình thường tôi hay giúp chị Loan, chị Diệu chuẩn bị đồ ăn nhưng giờ mẹ chồng không mượn nữa. Chắc sợ tôi bỏ thứ gì vào thức ăn hại cháu bà ấy.

- Mẹ vừa nấu cháo cá chép cho con, tí nữa mẹ phải đi có việc con cố gắng ăn nhiều chút nha đừng phụ công mẹ..

Trâm cười tươi rói, mặt mũi hớn hơ:

- Vâng ạ.
- Mẹ biết mang thai vất vả nhưng phải cố gắng thôi con. Ăn được gì thì cứ ăn, không cần lo lắng tăng cân, để xong mình lấy lại dáng sau. Giờ xã hội phát triển khó khăn quá mình đi phẫu thuật thẩm mỹ. Sức khỏe của hai mẹ con mới là quan trọng nhất...
- Con cảm ơn mẹ..
- Tối về mẹ sẽ nói chuyện với bố, hồi trước ông ấy có hứa trong 3 đứa con trai đứa nào sinh được cháu sớm nhất, sẽ tặng cho đứa nhỏ 5% cổ phần công ty làm quà chúc mừng.

- Thật hả mẹ?

- Ủ. Mẹ bảo ông ấy làm thủ tục dần đi...

Trâm nhếch mép giả tạo:

- Ấy khoan đã mẹ ơi, cháu nó còn nhỏ mà.

- Nhỏ thì sang tên cho vợ chồng con cũng được, có đi đâu mà thiệt. Con không phải ngại, cứ coi như đây là phần quà xứng đáng giành cho con đi.

- Vậy con thay mặt cháu xin bố mẹ..

- Thế mới ngoan chứ..

Mẹ chồng nói xong cầm túi xách đi ra ngoài, Trâm nhìn theo khinh khỉnh gọi điện cho bố để mình:

- Bố ơi nếu vợ chồng con có thêm 5% cổ phần công ty thì đã đủ sức đấu với tên Duy chưa?

- Làm sao con có được 5% đó?

- Cái này con sẽ kể cho bố sau, bố cứ trả lời câu hỏi của con đã..

- Thằng Duy bây giờ đang có 15% cổ phần công ty, thằng Huy chỉ có 10% nếu vợ chồng con được thêm 5% nữa thì các con sẽ đứng ngang cơ với thằng Duy, làm gì cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Chưa kể việc bố đã thay các con mua chuộc mấy lão cổ đông khác..

- Con hiểu rồi, con cảm ơn bố nhé. Giấc mơ của bố con mình sẽ sớm thành hiện thực thôi..

- Bố tin con, cố gắng lên.

- Vâng ạ..

Chị Diệu bung cháo lên bàn cho Trâm

- Cháo cá chép bà tự tay nấu cho cô đây. Cô ăn luôn đi cho nóng, chứ để thêm lúc nữa nguội lại mất ngon..

- Chị cứ để đấy rồi đi làm gì thì làm không phải chờ em đâu, ăn xong em tự dọn được..

- Bà về chứ tôi chết..

- Mẹ em chiều mới về, chị đừng lo..

- Vậy cô cứ để bát ra chậu tôi ra vườn tưới hoa cho bà, tí nữa vào tôi rửa..

- Vâng. Chị đi đi.

Chị Diệu quay lưng bước ra vườn được một lúc thì Trâm mang cả tô cháo vào nhà vệ sinh đổ hết đi:

- Ăn này..

Tối hôm đó mẹ chồng có đề cập đến việc sang tên cổ phần cho vợ chồng Trâm thật:

- Tôi hứa là tôi làm, nhưng đứa bé còn nhỏ quá để một thời gian nữa cũng không muộn.

Tiếng bố chồng tôi khàn khàn, không rõ vui buồn.

- Ông cần gì phải suy nghĩ nhiều? Cháu chưa sinh ra thì sang tên cho bố mẹ nó, coi như quà tặng chúng nó vất vả thời gian qua..

- Bà làm gì cũng hấp tấp thế?

- Còn hơn ông cứ thích lè mề hay căn bản ông định nuốt lời, không muốn cho chúng nó nữa..

- Tôi không muốn cho thì tôi đã nói thẳng, cứ để 1 - 2 tháng nữa tôi làm thủ tục sang nhượng cũng không muộn...

Dẫn nhau lên phòng cửa vừa đóng lại Huy đã gợn ngón tay cái về phía Trâm:

- Lần này tôi công nhận cô cao tay thật, tí nữa thì tôi có thêm 5% cổ phần công ty rồi...

- Tôi nói được làm được anh hợp tác với tôi là anh may mắn đó.
- Nhưng cô tính sao với cái bụng già kia? Giấu được 1 - 2 tháng, chứ ai giấu được 4 - 5 tháng?
- Chuyện đó thì anh càng không cần lo. Tôi đã có tính toán hết rồi, anh chỉ việc ngồi yên hưởng thụ thành quả thôi..
- Nói gì thì nói tôi vẫn phải nhắc nhở cô cẩn thận. Lão Duy ra tay còn hiểm độc hơn bố tôi đấy...
- Tôi tính toán hết rồi, đợi anh chắc chắn nắm trong tay 5% cổ phần này. Anh sẽ ngang nhiên đối đầu được với lão Duy.
- Cô đừng nói trước bước không qua đâu.
- Anh cứ chờ xem

Nằm dài trên ghế sofa Trâm thoải mái nhắn tin với Vân Anh:

- Cảm ơn cậu nhé, tớ không ngờ cách đó lại hiệu quả thế đâu.
- Tớ bảo rồi cậu còn cứ nghi ngờ mãi, giờ đã tin tớ chưa?
- Tin tưởng hoàn toàn vào cậu luôn.
- Cậu mời tớ về đây hợp tác với cậu thì tớ cũng phải cố gắng hết sức mình chứ.
- Cảm ơn cậu nhé. Hy vọng chúng ta sớm đạt được mục tiêu...

- -----

Thêm một tháng nữa trôi qua nhanh chóng, hàng ngày tôi đi làm tới về ăn cơm xong phải chuồn lên phòng luôn để phòng gặp những rắc rối không đáng có...

Mỗi lần chạm mặt với Trâm là cô ta lại vênh váo, ưỡn cái bụng về phía tôi ngạo mạn. Mẹ chồng tôi lấy đó là niềm tự hào, tôi đang nghĩ nếu người mang thai không phải Trâm mà là tôi thì sao nhỉ? Chắc chắn bà ấy ăn không ngon ngủ không yên đâu:

- Mai mẹ đưa con đi siêu âm nhé, mẹ quen cô này làm bác sĩ khoa sản giỏi lắm.

Tôi tỉnh cờ liếc về phía Trâm, không ngờ bắt gặp ngay ánh mắt kì lạ của cô ta. Chẳng lẽ cô ta đang giấu diếm chuyện gì:

- Dạ không cần đâu, để mấy hôm nữa con đi cũng được.
- Cho mẹ đi nhìn mặt mũi cháu nội mẹ tí..

Vân Anh từ cầu thang đi xuống, ngồi ngay cạnh mẹ chồng tôi cười tủm tỉm:

- Để con đi với Trâm cho, chắc cậu ấy ngại đó bác. Bác cứ ở nhà đợi tin tốt từ bọn con là được rồi. Hai đứa con thân nhau lắm, có chuyện gì cũng tâm sự cùng nhau mà...
- Thôi bác đồng ý, nhưng nhớ phải cẩn thận đấy.
- Vâng ạ.

Hai từ "cẩn thận" được mẹ chồng tôi nhấn mạnh, kéo dài ra như muốn ám chỉ điều gì đó. Tôi biết rõ ràng nhưng vẫn tăng lơ chẳng thèm quan tâm. Phương châm sống của tôi bây giờ chú già dặn rồi, bảo đảm an toàn cho bản thân mới là điều quan trọng nhất...

Khi phòng khách chỉ còn lại hai người Trâm và Vân Anh, thì Trâm mới thở phào nhẹ nhõm:

- Vừa nãy cảm ơn cậu đã giải vây giúp tớ nha.

Vân Anh gõ tay xuống bàn:

- Chuyện nhỏ thôi, giúp cậu cũng là giúp chính bản thân tớ mà.
- Nhưng còn phiếu siêu âm thì mình tính sao?
- Cái này càng đơn giản hơn, cứ giao cho tớ đảm bảo kết quả còn trên cả mũi nữa.
- Cậu giỏi thật đấy, chuyện gì cũng làm được. Còn không để lại một chút dấu vết gì nữa chứ.

- Tổ cũng chỉ suy nghĩ cân trọng thôi, còn xét về độ thông minh thì vẫn thua cậu...

Trâm và Vân Anh bật cười cùng lúc, nụ cười đắc thắng của những kẻ thích toan tính người khác, coi tiền bạc là nhất...

- -----

Trên phòng tôi chú già đang thu xếp quần áo bỏ vào vali, chuẩn bị đi Sài Gòn công tác. Tôi ngồi xem tivi ăn snack ngon lành:

- Lần này chú đi có lâu không?

- Không tính trước được, nhanh thì 10 ngày chậm thì nửa tháng. Nhóc nhớ kĩ lời tôi dặn chưa? Đừng có bướng đấy, có chuyện gì phải gọi điện báo cho tôi ngay...

- Tôi có phải trẻ con đâu, mà lúc nào chú cũng dặn những điều này?

- Nói thật so với trẻ con tôi còn sợ nhóc hơn ý. Hay tôi xin mẹ cho nhóc về nhà ngoại mấy hôm nhé.

- Mẹ không đồng ý đâu, chú đừng xin mất công mẹ lại càng thêm ghét tôi..

Đây không phải là lần đầu tiên chú già đi công tác xa nhà, nhưng là lần đầu tiên chú ta đi lâu như vậy...

Tôi cũng không bao giờ ngờ rằng những ngày tháng khổ sở cay đắng nhất cuộc đời tôi, đều bắt đầu nguồn từ đây...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Chú già đi công tác cùng bố ngay chiều ngày hôm sau. Tôi ở nhà một thân một mình chiến đấu với hai mẹ kia. Đi làm thì thôi, chứ cứ về nhà là đủ mọi chuyện trên đời dưới đất ập xuống. Trâm mang thai những nhều với mẹ chồng tôi đã đành, đằng này Vân Anh còn những nhều hơn mới điên tiết chứ:

- Tí nữa con đưa bác đi mua vài bộ quần áo thiết kế nhé. Con xem qua hết rồi, nhìn bộ nào cũng hợp với bác cơ.

- Thật không?

- Thật chứ, da bác trắng dáng lại cân đối nên mặc gì cũng đẹp.

- Con bé này lại nịnh bác đấy, nhưng công nhận trong nhà này chỉ có mỗi con là tốt với bác nhất thôi.

- Hìhì. Từ lần đầu tiên gặp bác con đã có cảm giác thân quen quý trọng rồi.

Chị Diệu từ ngoài sân bước vào xin mẹ chồng tôi về quê có việc gấp:

- Bà cho con về quê vài hôm, thằng con trai con không biết đi đứng kiêu gì mà bị tai nạn giao thông rồi.

- Lâu chưa? Sao chị không nói sớm?

- Mới từ sáng nay thôi ạ, chồng con giấu kín lúc này đưa em gái mới gọi điện lên thông báo cho con.

- Có nghiêm trọng lắm không?

- Bị gãy chân trái bà ạ, phải đóng đinh nữa.

- Vậy chị chuẩn bị quần áo về đi. Tí nữa tôi bảo tài xế đèo ra bến xe.

Nhận được sự đồng ý từ mẹ chồng tôi, chị Diệu vui mừng ra mặt:

- Con cảm ơn bà nhiều lắm.

- Thôi on huệ gì, cứ về lo cho con đi xong việc thì lại lên đây.

- Vâng ạ.

Từ khi chị Diệu về quê mẹ chồng đích thân chỉ định tôi phải giúp đỡ chị Loan thêm công việc nhà cửa. Đến bữa cơm dọn món ra bàn tinh tươm rồi, tôi còn phải đi mời từng người xuống ăn. Đặc biệt các món tôi nấu, Trâm cứ động đũa vào món nào là lại bịt miệng nôn ọe rất kinh khủng. Nhìn không thôi tôi cũng chường tai gai mắt lắm rồi.

Mẹ chồng thấy thế thì thấp thòm không yên:

- Sao vậy con?

- Xườn sào chua ngọt hôm nay mặn quá mẹ ơi. Con ăn vào cứ bị khó chịu, cổ họng còn đắng ngắt ý mẹ..

Vội vã đứng dậy chạy ra ngoài mẹ chồng rót cho Trâm cốc nước lọc, bung vào tận nơi:

- Con uống tạm đã.

Quay mặt vào bếp, bà thay đổi sắc mặt luôn quát ầm lên:

- Chị Loan ra đây tôi bảo.

Từ trong bếp chị Loan lật đật sợ hãi chạy ra:

- Bà gọi con ạ?

- Tôi không gọi chị thì gọi ai? Xườn chị nấu kiểu gì mà mặt đắng thế này? Cái Trâm nó mang thai, khẩu vị bị thay đổi chị phải chú ý hơn chứ? Có mỗi cái việc còn con này sao chị cứ để tôi nhắc nhở mãi thế? Chị để tâm vào công việc giúp tôi với..

- Con xin lỗi bà, con không cố ý.

- Chị đừng nói nữa, tôi nghe chói tai lắm. Vần của các chị tôi thuộc lòng hết rồi..

Trâm ngồi bên ra về đạo đức giả tạo:

- Thôi mẹ ơi, mẹ đừng trách chị ấy nữa. Chắc tại con mang thai ăn uống không ngon miệng thôi ạ.

Mẹ chồng tôi vẫn nhất quyết không chịu để yên:

- Con lại bệnh nó rồi. Con mang thai thì phải được mọi người ưu tiên, chứ đằng này lại vất vả ra. Là tại nó làm ăn cầu thả thôi, mẹ có chửi oan nó đâu?

- Chị ấy cũng biết lỗi rồi, mẹ bỏ qua cho chị ấy nốt lần này đi..

- Sao con với cái Vân Anh giống hệt tính nhau thế? Lúc nào cũng chỉ biết suy nghĩ cho người khác thôi, còn bản thân mình toàn phải nhận phần thiệt thòi.

Đứng im nghe từ nãy đến giờ chắc chị Loan cũng thấy ảm ức, tay dụi mắt liên tục:

- Con xin lỗi bà, nãy cô Hà nấu món đó con bận quá không để ý bà bỏ qua cho lần này. Lần sau con không dám tái phạm nữa đâu.

Ánh mắt sắc bén như dao của mẹ chồng, chuyển từ người chị Loan sang tôi:

- Có đúng cô nấu món này không?

Tôi ngẩng đầu chậm rãi đáp lại:

- Vâng ạ.

"Bụp" một tiếng đôi đũa trên tay mẹ chồng tôi đặt mạnh xuống mặt bàn:

- Cô xem cái thành quả cô làm ra đi, có ăn được không? Chân tay hậu đậu, đã không biết làm thì đừng có lo chơi, còn cứ thích khoe khoang làm gì? Cô đã nghe câu nhiệt tình cộng ngu dốt thành phá hoại chưa?

Tôi nghe xong không trả lời vội mà bung bát cơm lên, gấp một miếng sườn nhỏ bỏ vào ăn thử. Điều làm tôi bất ngờ là nó mặn thật, trong khi đó lúc nấu nướng tôi đã cho vừa miệng rồi.

Chắc chắn đã có người đứng đằng sau chơi đùa tôi, mà người đó tôi không cần đoán cũng biết là ai..

Mẹ kiếp!

Đầu ở bên ngoài chán không được, giữ lại về nhà giờ ba cái trò trẻ con này ra với tôi à? Hèn hạ không còn từ nào miêu tả nổi nữa.

Kết thúc bữa ăn Trâm gọi chị Loan ra dọn đồ riêng:

- Hôm nay chị làm tốt lắm. Tôi vừa nhờ người chuyển tiền về quê cho mẹ chị đấy. Chị cứ yên tâm làm việc cho tôi, không bao giờ sợ thiệt thòi đâu.
- Vâng. Tôi vẫn nhớ mà.
- Vẫn nhớ thì tốt, mà tôi dặn thêm chị này đừng có thương hại bất cứ ai hết. Chị không nghe tôi, thương hại người ta đồng nghĩa với việc tự hại chính bản thân mình đấy..

- -----

Một tuần sau giữ đúng lời hứa Vân Anh dẫn Trâm đi siêu âm thật. Đi cả buổi chiều gần tối mới hí hửng, mang kết quả về khoe mẹ chồng tôi:

- Mẹ ơi nhìn này, cháu nội mẹ đó.

Mẹ chồng kích động không nói lên lời, hai mắt đỏ hoe long lanh như muốn khóc. Vân Anh nhẹ nhàng cầm lấy tay bà thủ thủ, giả vờ an ủi:

- Bác sao thế? Nhìn thấy cháu nội đầu lòng thì phải vui lên chứ?
- Bác xin lỗi. Bác không kiềm chế được cảm xúc.
- Trộm vía bác sĩ khen nhóc con khỏe mạnh, phát triển bình thường đã có thể nhìn thấy đầu và thân bé rồi nên bà nội cứ yên tâm. Đợi thêm vài tuần nữa còn có thể xác định giới tính của con luôn cơ.
- Cái Trâm nó ăn chưa nhiều vậy chín phần là con trai rồi.

Trâm cười bẽn lèn ngại ngùng:

- Con không biết nữa, nhưng cảm giác lúc nào cũng thèm chua.
- Ủ. Phải thế chứ, thèm gì cứ ăn thoải mái con ạ. Lần sau nhớ cho mẹ đi cùng với nhé, mẹ dòm mặt cháu mẹ tí.
- Vâng ạ. Khi nào đi con sẽ báo mẹ.
- Mà bụng con cũng không lộ lắm nhỉ? Nhìn chẳng khác lúc trước là bao...
- Mẹ con mình hợp nhau thật. Nãy con vừa hỏi bác sĩ vấn đề này, người ta giải thích cặn kẽ lắm bảo con yên tâm không phải suy nghĩ nhiều. Trước con chăm chỉ tập luyện giữ dáng, giờ mang thai con đầu nên từ tháng thứ 3 trở đi bụng mới nhô lên ít thôi.
- Con như này là mẹ vui lắm ý. Mẹ cứ sợ con vì công việc bận rộn, mà trì hoãn việc sinh nở cơ.
- Mẹ đừng lo, con không bao giờ có cái suy nghĩ ích kỉ như vậy đâu. Làm dâu nhà họ Giang trách nhiệm sinh con nối dõi tông đường phải đặt lên hàng đầu chứ.

Liếc qua tôi mẹ chồng chanh chua nói móc:

- Đứa con dâu nào cũng hiểu chuyện như con thì có phải mẹ nhàn hơn không?

Bọn họ cứ thế cười nói vui vẻ, tôi vẫn lủi thủi một mình. Chợt phát hiện ra mình chẳng cần điều gì cao sang, chỉ cần được ở bên chú già thôi. Ít nhất mỗi khi ở bên chú tôi không bao giờ cảm thấy cô đơn. Qua bao nhiêu uất ức, khó khăn từ tận sâu dưới đáy lòng. Tôi biết bản thân đã có tình cảm với chú thật rồi.

Tương lai ra sao, không ai nói trước được điều gì nhưng một khi chú đã quyết định không buông tay thì tôi cũng chắc chắn không bao giờ quay lưng lại..

Mẹ chồng ngồi nói chuyện với Vân Anh thêm một lúc nữa, rồi cũng ra ngoài đi tập thể dục với mấy người bạn. Tôi nhân cơ hội lên lên phòng luôn. Ngồi đây nghe bọn họ tấu hài thêm lúc nữa, tôi không chịu nổi mất..

Phòng khách chỉ còn lại hai người, chị Loan theo thói quen mang thuốc bỏ lên cho Trâm thì cô ta tiện tay vứt thẳng vào sọt rác. Quay người sang Vân Anh bắt đầu bàn bạc:

- Tớ còn phải chịu đựng cảnh này bao lâu nữa? Cứ như này tớ phát điên mất...
- Cậu kiên nhẫn đi, thời cơ sắp tới rồi.
- Cậu chắc chắn lần này sẽ đuổi được cô ta ra khỏi nhà chứ?
- Cậu lại không tin tớ à?

- Tớ hỏi chơi vậy thôi, cậu đừng nghĩ gì nhé.
- Tớ hứa với cậu trước khi lão Duy đi công tác về, cô ta sẽ phải rút khỏi đây..

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Cuối tuần được nghỉ, mẹ chồng hí hửng dẫn Trâm đi mua sắm. Ở nhà còn mỗi tôi và Vân Anh. Chị Loan mới đi chợ chưa về. Tôi ngồi trên phòng nói chuyện chán chê với chú già, buồn quá xuống dưới xách xô nước đi lau nhà...

Trông vậy thôi chứ lau nhà to cũng là một thử thách đó, lưng tôi đau cứng. Vân Anh ngồi chễm chệ trên ghế sofa sơn móng tay, tôi lau gần tới nơi thì cô ta bỏ chân xuống dầm dẫm trên người:

- Mệt chưa? Tôi thấy công việc này cũng hợp với cô lắm

Bộ mặt giả nai hàng ngày của cô ta biến mất không còn chút dấu vết, thay vào đó là sự hả hê châm biếm đáng sợ. Khi có mặt mẹ chồng tôi ở nhà, thì một điều chị hai điều em. Nay bà ấy đi vắng cái bắt đầu giờ què luôn. Con người mà cứ như con tắc kè hoa bao nhiêu màu sắc:

- Bỏ chân ra cho tôi lau nhà, nếu không thì cô xuống lau đi.
- Tôi nói thật đấy, cô đừng tự ái nhé. Cô không đầu lại Trâm đâu muốn an toàn thì rút khỏi nhà họ Giang trong lặng lẽ đi, chứ đợi đến lúc bạn tôi ra tay lại trách tôi không báo trước.
- Dựa vào đâu mà tôi phải nghe lời cô?
- Dựa vào quan hệ của tôi và mẹ chồng cô, không thì dựa vào đứa bé đang nằm trong bụng Trâm cũng được.

Tôi nhếch mép cười nhạt, cười cho sự ngu dốt mà cứ tưởng mình thông minh của cô ta. Nếu tôi là loại người chỉ dựa vào vài câu nói lằng nhằng của cô ta mà sợ hãi, thì tôi đã không tồn tại được đến bây giờ:

- Tôi sợ quá, nhưng vẫn chờ hai cô đến hỏi thăm

Vân Anh đặt mạnh cái dũa móng tay xuống bàn, quát thẳng vào mặt tôi:

- Mày đừng thách thức tao, tao sẽ cho mày biết thế nào mới được gọi là thông minh đúng lúc đúng chỗ. Công nhận bố mẹ mày cũng giàu đấy, nhưng tao vẫn chưa hiểu sao lại đẻ ra đứa con gái đầu đặc như mày nhỉ?

Tôi bây giờ không muốn quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa. Hôm nay tôi phải sống chết với cô ta một phen, nghĩ lại bao nhiêu lần trong quá khứ cô ta bắt tôi ngậm đắng nuốt cay, là máu nóng của tôi lại sôi lên rồi:

- Cô ăm nói cho cẩn thận, tôi không nhin cô nữa đâu đừng quá đà hối hận không kịp đấy.

Mặt Vân Anh vẫn nhon nhon như vậy, thậm chí thái độ còn bỏ láo hơn:

- Mày không nhin thì mày làm gì được tao? Định đánh tao à? Ngon vào đây tao xem nào?

Bực quá lúc này tôi lại nhớ đến cái Yến, giá mà nó có mặt ở đây thì không biết con mụ này bị ăn tẩn bao nhiêu trận rồi? Nhưng thôi không có cứu binh thì mình tự ra trận vậy...

Vẫn phải dùng lời nói khiêu khích cô ta để cô ta động thủ đánh tôi trước, chứ không tí nữa mẹ chồng về lại to chuyện:

- Tôi không đánh động vật.

Nghe xong câu đó mắt Vân Anh long sòng sọc, trợn ngược lên lườm tôi ném cả hộp sơn móng tay đen xì xuống sàn:

- Mày vừa nói cái gì? Giỏi nói lại lần nữa, xem tao có xé rách mồm mày ra không?

Tôi tất nhiên không thèm đáp lại rồi, vẫn bình tĩnh tăng lờ lau sàn như chưa có chuyện gì xảy ra. Nước sơn móng màu đen loang ra cả mảng to, không chịu thua tôi Vân Anh tiếp tục lên con vớt hết ba bốn hộp còn lại xuống sàn, toàn nhằm những chỗ tôi đã lau sạch sẽ rồi.

- Mày có nói gì đi nữa thì ở cái nhà này, địa vị của mày cũng chỉ bằng con kiến thôi.

- Tao bằng con kiến nhưng quang minh chính đại, còn hơn khối đũa chỉ thích sống nương tựa vào người khác đến con kiến cũng không bằng.

"CHÁT.."

Dứt lời ả ta như phát điên, đứng thẳng dậy tát mạnh vào má tôi một cái đau điếng. Tôi cũng đau cho qua dễ dàng như thế, bỏ cái chổi lau nhà xuống không nhanh không chậm, tiến lên vài bước dùng hết sức mình đáp trả hai cái đau hơn:

"CHÁT..CHÁT.."

Tính tôi luôn rất rõ ràng, tôi không tranh giành với ai vì tôi muốn an phận sống ở đây cho hết hai năm này. Nhưng chính cô ta đã phá vỡ giới hạn cuối cùng của tôi, nên không còn lí do gì để tôi phải nhường nhịn nữa. Đẳng nào cũng thế đánh tôi thì tôi trả lại gấp đôi.

Vân Anh dờ người ra không tin vào mắt mình, miệng cô ta run rẩy nói mãi mới hết câu:

- Mày dám đánh tao?

Môi tôi tiếp tục vẽ lên nụ cười khinh bỉ tặng cô ta:

- Tao chỉ trả lại mày những gì mày nợ tao thôi. Thời gian qua tao đã lơ mày đi rồi, mà mày không biết điều vẫn muốn gây chuyện thì tao chiều mày.

- Tao giết mày.

Vân Anh cay cú hét lên như một kẻ tâm thần vừa mới trốn trại, lao vào giật mạnh tóc tôi ra sau đưa tay cào cấu khắp người tôi:

- Con khốn nạn, tao không bỏ qua cho mày đâu....

Tôi nhanh chóng né sang một bên nhưng vẫn không kịp. Tay phải bị một vết xước dài, còn rom rớm máu:

- Mày dám đánh tao này..đánh tao này...

Cấn răng chịu đau, tôi tóm lấy hai bàn tay Vân Anh giữ chặt lại:

- Mày điên đủ chưa?

Cô ta vùng vẫy chán không được thì giơ chân đạp tôi:

- Tao đang điên đây..

Bất lực, không còn gì để nói với kẻ điên này nữa tôi hất mạnh một cái. Cô ta lùi về phía sau nhanh tay cầm cái chổi lau nhà vụt lung tung về phía tôi, mà hên một điều là tôi không bị trúng phát nào.

Chậu nước lau sàn đổ toang ra nhà, bọt xà phòng vương vãi khắp nơi. Ông trời có mắt Vân Anh đuổi theo tôi, trơn quá trượt ngã thẳng cẳng. Tôi nhân cơ hội cầm lấy cái chổi ném văng ra ngoài, ngồi thụp xuống đất giữ thật chặt tay lẫn nữa mặc kệ tiếng kêu gào la hét, tôi vẫn điềm nhiên tát cho cô ta thêm vài phát nổ đom đóm..

- Từ này chừa mặt tao ra nhé. Mày đừng tưởng ai cũng sợ mày..

Tôi và cô ta cứ thế vật lộn nhau thêm lúc nữa. Kết quả cuối cùng cô ta thảm hại hơn tôi nhiều. Đầu tóc rối tung rối mù, quần áo xộc xệch nhìn chẳng giống ai làm vừa lòng tôi lắm.

Nghe tiếng bước chân dồn dập, tôi mới miễn cưỡng thả cô ta ra. Đúng lúc chị Loan vừa đi chợ về thấy cảnh tượng đó, thì bất ngờ lắm:

- Hai cô đang làm gì vậy?

Vân Anh thẹn quá hóa giận gất um lên:

- Im đi, không phải chuyện của chị.

Tôi không trả lời chị Loan mà cúi xuống dọn dẹp đồ đạc xung quanh. Chị Loan phải đợi đến lúc Vân Anh đi khuất, mới dám hỏi nhẹ tôi:

- Hai cô vừa đánh nhau à?

- Em bực quá chị ạ, không nhịn nổi.

- Lần sau cô đừng làm thế, tí bà về thể nào cô Vân Anh cũng khoe bà đấy.

- Kệ cô ta.

Chị Loan nhìn tôi chăm chú như có điều muốn nói nhưng lại thôi. Tôi dọn dẹp xong xuôi cũng lên lầu tắm rửa cho sạch sẽ. Dù sao hôm nay cũng cho cô ta một trận rồi, tôi không hối hận điều gì hết..

Gần 10h trưa mẹ chồng tôi dắt tay Trâm về mang theo túi lớn túi nhỏ. Thấy Vân Anh ngồi ở ghế khóc nức nở thì sắc mặt thay đổi luôn, giọng nói nhẹ nhàng hết mức:

- Con sao thế? Đi đâu mà mặt mũi sưng hết lên rồi?

Tiếng nghẹn ngào của Vân Anh càng lúc càng đáng thương:

- Con..Con..

Trâm bỏ hết đồ đạc xuống chạy lại ôm chặt cô ta:

- Cậu đừng khóc nữa, xảy ra chuyện gì cứ nói cho mẹ và tớ nghe đi. Mẹ và tớ sẽ tìm cách giải quyết cho cậu, không phải sợ ai đâu..

- Tớ không sao..

- Không sao mà mặt mũi lại sưng? Còn chân tay thì bầm tím cả mảng?

Mẹ chồng nghe Trâm nói, càng rối lên:

- Đừng khóc..Đừng khóc nữa..Ngoan nghe bác nín đi..Ai đánh con à?

- Con..

- Con không phải sợ, có bác ở đây rồi cứ nói đi bác không tha cho kẻ đó đâu...

Đôi mắt Vân Anh ngập tràn nước mắt, ngẩng đầu lên đầy uất ức:

- Chị Hà..

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Nó đâu rồi? Con làm gì mà nó đánh con?

- Con không biết. Chị ấy đang lau nhà, con chỉ có lòng tốt khuyên chị ấy vài câu thôi mà chị ấy không nghe còn nổi giận đánh đuổi con..huhu..

Mẹ chồng lúc đó như kiêu sóc lắm, đứng mãi mới thốt lên câu:

- Con mắt dạy, Trâm lên tầng xem nó có đó không? Gọi ngay xuống đây cho mẹ.

- Chị Loan..Chị Loan đâu...(Mẹ chồng tiếp tục gào hét)

- Bà gọi con ạ?

- Chị nói cho tôi nghe lúc tôi và cái Trâm ra ngoài ở nhà đã xảy ra chuyện gì?

Chị Loan hơi cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt mẹ chồng:

- Con cũng không rõ, lúc đó con đi chợ chưa về.

- Tôi mà phát hiện ra chị bao che cho nó thì chị đừng trách tôi ác.

- Con không dám nói dối đâu bà.

- Ai biết được các người?

Tôi từ cầu thang đi xuống nghe mà lộn tiết:

- Chị ấy nói đúng đó mẹ chẳng bao che gì cho con đâu.

Mẹ chồng phòng mang trợn má lên như muốn ăn tươi nuốt sống tôi ngay lập tức:

- Giỏi. Giỏi lắm. Chị nói thế thì tôi không còn lời nào để nói nữa, nhà này bây giờ tôn ti trật tự bị chị đảo lộn lên hết rồi.

- Con không đánh Vân Anh, là cô ấy nhào vào đánh con trước con chỉ tự vệ chính đáng thôi.

"CHÁT"

Mẹ chồng giờ tay tát thẳng vào mặt tôi găm giữ:

- Nó đánh mày trước mà nó thâm hại thế kia à? Mày nói dối cũng phải biết ngượng mồm chứ? Có đứa nào đi gây sự trước bị đánh như nó không?

Tôi ôm má tui thân kinh khủng, trong mắt mẹ chồng tôi chưa bao giờ đứng cả:

- Con thực sự không đánh Vân Anh. Lúc này con đang lau nhà, cô ta kiểm chuyện chửi con trước, con nói lại thì xông đến túm tóc con.

Tôi không biết Vân Anh ngồi co khóc bao nhiêu lâu rồi, mà giờ mới lên tiếng biện minh:

- Không phải đâu bác ời. Nếu con đánh chị Hà trước, sao người chị Hà chẳng bị xước xát gì?

Trâm vẫn làm rất tốt nhiệm vụ vỗ vai an ủi, thì thoảng còn lau nước mắt cho cô ta:

- Cậu yên tâm mẹ tớ hiểu mà.

Tôi liếc nhìn khinh khỉnh nhưng cũng chẳng hối hận, dù hôm nay tôi có bị mẹ chồng chửi thế nào đi chăng nữa cũng vui tay giáng cô ta một trận cho bỏ tức rồi...

Bên này mẹ chồng vẫn nhiech mồm tôi không ngừng nghỉ:

- Cái loại phụ nữ gì mà tâm địa ác độc? Bố mẹ chị ở nhà không dạy được chị à? Tôi vô phúc với có đứa con dâu như chị.

Bình thường chửi tôi thế nào cũng xong nhưng một khi đã động đến bố mẹ tôi, thì tôi không thể bỏ qua được.

- Nếu con làm sai chuyện gì, con xin mẹ chỉ chửi mình con thôi. Chứ đừng lôi bố mẹ con vào, huống chi trong truyện này con vẫn cảm thấy mình không sai.

Mẹ chồng tôi bấu môi xem thường:

- Úi giời.. Làm con dâu thì mất dạy, mà làm con gái thì có hiếu phết nhỉ?

Tôi chẳng thèm cãi lại nữa, vì một khi người ta đã không ưa mình thì mình có nói bao nhiêu cũng vô dụng thôi.

- Tôi nói trúng tim đen nên chị hết đường chối cãi đúng không? Tôi biết ngay mà, cái bản mặt chị thì tốt đẹp được với ai? Sang xin lỗi cái Vân Anh ngay.

- Con không làm sai, con sẽ không xin lỗi cô ta đâu ạ.

Nói mãi không nghe, mẹ chồng tức quá chỉ tay thẳng mặt tôi quát to:

- Mày đừng để tao điên.

Đôi môi đỏ mọng của Vân Anh vẽ lên nụ cười đắc thắng, tôi mà biết mọi chuyện ra nông nổi này lúc này đã cố đánh thêm vài quyền nữa cho gờ cô ta hết cười luôn:

- Tao nói mày điếc à?

- Con xin lỗi nhưng con không thể làm theo lời mẹ nói được.

Dứt lời tôi quay người bước lên lầu, mặc kệ sau lưng là những tiếng chửi rủa thô tục. Mẹ chồng tiện tay còn cầm cái điều khiển tivi ném về phía tôi. May mà tôi tránh kịp, nên không sao. Buổi trưa hôm đó tôi cũng không thèm xuống nấu nướng cơm nước gì nữa, để mấy mẹ con họ muốn làm sao thì làm...

- -----

Bữa cơm kết thúc Vân Anh len lén bước lên phòng Trâm:

- Cậu chuẩn bị sẵn sàng chưa? Chúng mình sắp bước vào giai đoạn quan trọng nhất của kế hoạch đấy.

Trâm cười vui vẻ đưa cho Vân Anh miếng táo Mì:

- Cậu cứ yên tâm, tớ là người mong chờ ngày đó nhất mà...

- Hy vọng không xảy ra sai sót gì.

Vân Anh cắn miếng táo thâm hiềm trả lời:

- Cứ làm theo lời tớ, mọi chuyện sẽ hoàn hảo. Vở kịch sáng nay tớ viết và diễn cũng để phục vụ cho cậu đấy.

- Cái này thì tớ chưa hiểu lắm, mẹ chồng tớ đã hoàn toàn tin tưởng cậu như thế rồi. Sao cậu còn viết và đánh nhau với nó làm gì cho tốn công sức?

- Cậu nghe rõ nhé, tớ làm thế để quan hệ của hai người họ càng gay gắt hơn. Lúc cậu ra tay thành công, mẹ chồng cậu chắc chắn sẽ lấy đó là cái cớ để tống cổ con ngu kia ra khỏi nhà. Giờ thì cậu đã hiểu mục đích của tớ chưa?

Trâm nhìn Vân Anh đầy sùng bái vui vẻ:

- Thì ra là như vậy, vẫn là cậu suy nghĩ cẩn trọng nhất.

Hai người đồng thanh cười đều, mưu mô họ tạo ra không có một kẽ hở. Điện thoại Trâm rung lên, nhìn tên người gọi thoáng qua trên màn hình mà cô ta nhăn mày lại. Chuông kêu một hồi dài mới miễn cưỡng nghe máy:

- Alo..Bọn mày đã tìm thấy nó chưa?

Đầu dây bên kia thờ dài thườn thượt, lí nhí đáp lời:

- Bọn em xin lỗi nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì.

Tay Trâm nắm thành quyền:

- Chúng mày đang trên tao à?

- Không phải đâu chị. Máy ngày nay bọn em cũng bôn ba tìm kiếm khắp nơi rồi. Có khi nào con mụ thầy bói đó chôn đi nơi khác không chị?

- Không thể nào, tao tin nó vẫn chui rúc ở xó xỉnh nào đó thôi. Giờ nó đang thiếu tiền không đi xa được đâu.

- Vậy để bọn em tiếp tục tìm, có tin gì mới em báo chị luôn.

- Làm ăn từ tẻ vào, lần này còn không được nữa tao tìm bọn khác đấy. Tao không có tiền nuôi bọn ăn hại đâu..

- Xin chị tin tưởng bọn em nốt lần này..

Trâm không trả lời mà tắt máy luôn, Vân Anh quay sang hỏi tự nhiên:

- Sao thế? Cậu vẫn chưa tìm ra con mụ thầy bói kia à?

- Ừ, nó trốn rồi. Tớ bắt buộc phải tìm ra nó mới yên tâm được.

- Có cần tớ giúp không?

- Không cần đâu. Chuyện nhỏ này cứ để tớ lo, cậu giúp tớ nhiều lắm rồi.

- Tớ tin cậu làm được mà, nhớ lấy đạo lý diệt cỏ tận gốc thì mình mới kê cao gối ngủ ngon được.

- Oki..Tớ nhớ chứ..

- Thôi tớ về phòng đây, không mẹ chồng cậu lên lại nghỉ ngơi.

Đóng cửa phòng Trâm lại, Vân Anh nhếch lên buông nhẹ hai từ:

- Con ngu...

Từ sau trận đòn đó Vân Anh gặp tôi không dám vênh váo nữa, cùng lắm chỉ bĩu môi rồi bỏ đi chỗ khác thôi. Vậy cũng tốt, tôi đỡ phải đau đầu....

Còn mẹ chồng thì trái ngược hoàn toàn tôi đi đâu làm gì cũng bị soi mói, hạch sách:

- Chị đi làm hay đi đâu mà giờ giấc lung tung thế? Tôi nói cho chị biết nhé nhà tôi không phải là cái nhà trọ của chị đâu.
  - Máy mẫu thiết kế của con đang gặp một số vấn đề về màu sắc, nên con phải ở lại công ty làm thêm giờ.
  - Chị lúc nào chẳng có lí do, việc chị làm tôi không có quyền xen vào đúng không?
  - Con không có ý đó...
  - Thôi thôi chị đừng nói nữa, giờ muộn rồi ăn uống xong thì tự mình dọn dẹp bát đĩa đi đừng gọi con Loan nữa. Máy ngày nay nó nhiều việc lắm rồi.
- Từ trước đến nay mỗi khi tôi đi làm về muộn, ăn uống xong tôi đều tự dọn dẹp bát đĩa xoong nồi chứ có nhờ đến chị giúp việc bao giờ đâu mà bà nói cứ như kiểu tôi ỷ lại vào chị ý lắm không bằng...
- Sáng hôm sau mới 5h30" chị Loan đã lên gõ cửa phòng tôi inh ỏi:
- Cô Hà ơi, ra tôi nhờ chút việc.
- Tôi mắt nhắm mắt mở bước ra, đầu vẫn còn hơi choáng vì đêm qua ngủ muộn quá:
- Chị gọi em ạ?
  - Cô xuống nấu hộ tôi bữa sáng nhé, tôi ra bến xe lấy ít đồ bỏ tôi gửi lên. Lúc này tôi cũng xin bà rồi, bà bảo tôi lên gọi cô xuống. Còn dặn tôi rõ ràng cô nấu đồ ăn cho cô Trâm thì cho nhạt thôi, phụ nữ mang thai ăn mặn không tốt cho sức khỏe đâu...

Cùng là phận dâu con trong nhà, mà lắm lúc tôi thấy mệt mỏi quá. Cũng không biết rằng bữa ăn sáng hôm nay lại là bước ngoặt lớn trong quan hệ tình cảm của tôi và chú già.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tôi xuống nhà nấu bữa sáng theo lời nhờ vả của chị Loan, cặm cụi hơn nửa tiếng đồng hồ mới xong. Dọn sẵn đồ ăn ra bàn, lấy khẩu phần giành riêng cho Trâm. Tôi lại phải lẹ mọ lên lầu gọi từng người một. Cả bữa ăn chẳng ai nói với tôi câu gì, họ chỉ chăm chú nhìn nhau tính chuyện tương lai.

Hơn 7h tôi phóng xe đi làm, không biết vì lí do gì cứ thấp thỏm không yên. Đến công ty đi gặp khách hàng về là hơn gần 10h. Chuông điện thoại kêu không ngừng nghỉ, bắt máy tôi chưa kịp trả lời đã nghe tiếng chửi rủa xối xả của mẹ chồng:

- Con khốn nạn, mày là cái loại ác độc nhất mà tao từng gặp.

Giật mình tôi mới hỏi lại cho rõ ràng đầu đuôi câu chuyện:

- Con làm gì sai ạ?
- Loại cảm thù không có tính người. Mày ghét tao thì cứ nhằm thẳng vào tao đây này. Chứ sao mày lại hại chết cháu tao? Nó có tội tình gì mà mày làm thế? Trả lại cháu cho tao...

Nghe từ nãy đến giờ tôi vẫn chưa hiểu câu chuyện của mẹ chồng. Bà nói giọng khàn khàn, thì thoảng còn nghe thấy tiếng nấc càng làm tôi nghi ngờ. Rồi sáng lúc sáng ở nhà còn bình thường cơ mà:

- Mẹ bình tĩnh đã, mẹ chửi con thì cũng phải cho con biết rõ lí do chứ?
- Thôi mày im đi, đừng giả vờ giả vịt với tao nữa. Tao đúng là nuôi ong tay áo. Con Trâm nó hiền lành từ tẻ, có gây thù chuốc oán gì với mày? Mà mày lại nhẫn tâm hại mẹ con nó ra nông nỗi đó?
- Mẹ con Trâm bị làm sao? Con vẫn chưa hiểu.

Đầu dây bên kia mẹ chồng tôi mất hết kiểm chế không ngừng gào lên:

- Con nó chết rồi, mày vừa lòng chưa? Tao ngày đêm cầu mong mày sớm bị nghiệp quật...

Càng nghe mẹ chồng nói tôi càng mong lung, rốt cuộc chuyện Trâm bị sảy thai thì có liên quan gì đến mẹ chồng tôi? Bà ấy cứ chửi rủa không ngừng như kiểu tôi là hung thủ trong vụ này không bằng:

- Sáng nay mày bỏ cái gì trong đồ ăn của nó? Mày không cần tao nhắc lại nữa chứ? Tao sống hơn nửa đời người rồi vẫn không thể nào tin nổi trên đời lại có đứa chị đầu khốn nạn như mày?

- Con không bỏ gì vào thức ăn của Trâm cả, mẹ và Trâm đang ở viện nào giờ con tới.

- Mày đừng vác mặt tới, tao không muốn nhìn thấy mặt mày. Đồ quỷ sứ không có lương tâm, mày giết cháu tao, giết chết cháu tao rồi..

- Mẹ nghe con nói đã.

- Tao không nghe. Mày không cần lấp liếm cho sự độc ác mất hết nhân tính của mày nữa. Kết quả xét nghiệm nước tiểu bác sĩ đã ghi rất rõ ràng, trong đó có chứa 2 loại thuốc gây sảy thai tên là Mifepristone và Misoprostol. Nếu không phải mày bỏ vào thức ăn, thì chẳng lẽ con cháu tao tự uống à? Mày còn muốn chối cãi đến bao giờ? Trả lại cháu cho tao, nó chưa còn được 3 tháng mà...

Tuy tôi không biết gì trong truyện này nhưng nghe mẹ chồng nói thế thì vẫn bị nổi hết cả gai ốc:

- Giờ con sẽ vào viện hỏi rõ tình hình, nhờ đâu có gì nhầm lẫn thì sao. Con thề với trời đất, con không bao giờ làm chuyện thất đức đó đâu. Hơn nữa con cũng chẳng có lí do gì để hại mẹ con Trâm cả.

- Tao bảo mày cầm mồm lại cơ mà. Tốt nhất đừng để tao thấy mặt mày bây giờ, nếu không tao giết mày...

- Không..Mẹ nghe con...

- Tao không có gì muốn nói với mày nữa, đợi cái Trâm tỉnh lại tao sẽ xử lí mày sau. Mày cứ chờ đấy, tao có chết cũng nhất quyết không bỏ qua cho mày đâu.

Tất mảy tôi xin nghỉ, phóng xe vào viện luôn. Mẹ chồng không nói cho tôi biết họ ở viện nào nhưng tôi đoán với điều kiện của Trâm họ sẽ đến bệnh viện lớn nhất thành phố này.

Gầm một tiếng chạy xe ngoài đường, lòng tôi bức bối khó chịu vô cùng. Đang dung đang lành bị thêm cái họa từ trên trời rơi xuống lại còn là họa lớn nữa chứ...

Suy xét kĩ càng sống lưng tôi lạnh buốt, mọi việc quá trùng hợp từ chuyện chị Loan lấy có ra bến xe lấy hàng từ sớm đến việc Trâm sảy thai. Tôi không dám chắc mọi điều trong đầu tôi lúc này có chính xác không, nhưng tôi phải tìm cách giải oan cho mình.

Bệnh viện vào đúng giờ cao điểm, người người đi lại tấp nập. Gửi xe xong, tôi chạy như bay đến quầy tiếp tân của bệnh viện hỏi kĩ càng:

- Chị ơi cho em hỏi 2 tiếng trước có bệnh nhân nào nhập viện do bị sảy thai không?

- Có đấy. Cô tìm ai?

- Em tìm chị Trâm, chị ấy là chị gái em.

Chị y tá nhìn tôi dò xét một lượt rồi mới tra cứu trên máy tính:

- Bệnh nhân đó đang ở phòng chăm sóc đặc biệt 103. Người nhà của cô Tú đúng không?

Tôi nào có biết cô Tú là ai, chỉ gật đầu lấy lệ xong quay người cảm ơn đi tìm phòng 103 thôi. Ngoài cửa kính nhìn vào tôi thấy Trâm vẫn còn chưa tỉnh, mẹ chồng và Vân Anh đang ngồi nói chuyện cùng 1 vị bác sĩ trung niên:

- Em nói thật cho chị biết sau vụ này con cháu chị có bị ảnh hưởng gì không?

- Cái này thì em chưa dám khẳng định, kết quả xét nghiệm lúc này em cũng đưa cho chị xem qua rồi. Giờ em sẽ giải thích kĩ càng hơn cho chị hiểu nhé.

Mẹ chồng tôi gật đầu liên tục:

- Có gì em cứ nói thẳng cho chị biết đường giải quyết, không phải giấu giếm đâu.

- Hai loại thuốc phá thai này nếu dùng không đúng cách rất có thể để lại nhiều biến chứng. Tình trạng sức khỏe của Trâm vốn đã yếu hơn người bình thường, nên em cũng hơi lo.

Sắc mặt mẹ chồng tôi tái nhợt đi, Vân Anh ngồi cạnh phải vội vàng đỡ lấy:

- Bác ơi cứ bình tĩnh lại nghe cô Tú nói hết câu đã.

- Đến mức đường này còn nghe thêm gì nữa? Nói như vậy cái Trâm sau này chắc chắn sẽ mất đi thiên chức làm mẹ rồi. Con ơi là con, sao số con khổ thế? Đồ độc ác kia bác phải giết nó, chứ không thể nhịn nổi nữa...

Mẹ chồng tôi cứ thế chửi bới không ngừng, một điều tôi giết cháu bà hai điều tôi hại con dâu bà, mà bản thân tôi cũng chưa hiểu mình đã làm gì nên tội.

- Vân Anh nó nói đúng đó chị. Cái Trâm có mất đi khả năng sinh sản hay không thì còn phải đợi nó hồi phục, kiểm tra lại lần nữa rồi mới xác định chắc chắn kết quả và có phương án điều trị kịp thời.

- Em cố gắng giúp chị nhé, tiền bạc tốn bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

- Chị cứ yên tâm, em hứa với chị.

Chứng kiến toàn bộ câu chuyện từ nãy đến giờ tôi cũng biết bản thân mình có vào trong cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, không khéo còn làm mọi chuyện phức tạp hơn. Định quay lưng ra về thì nghe thấy tiếng Vân Anh gọi:

- Chị Hà...

Tôi giật mình đứng sững người lại, hai chân nặng như đeo chì muốn bước, muốn chạy thật nhanh về phía trước mà không được...

Mẹ chồng tôi từ trong phòng lao ra nhanh như một con gió, chẳng nói chẳng rằng túm tóc vừa khóc vừa đánh vào người tôi thật mạnh:

- Mày còn dám vác cái mặt bẩn thỉu của mày vào đây à? Kiếp trước không biết tao đã gây nên tội lỗi gì mà ông trời hành hạ tao như này? Con khốn nạn, mày nhẫn tâm thế? Trong lòng ngực mày rớt cuộc có trái tim không?

Tôi né tránh những đòn cào cấu của mẹ mẹ chồng mà không ăn thua:

- Con thực sự không biết vì sao Trâm sảy thai mà.

- Đến giờ phút này mày còn già mồm cãi láo, hôm nay một là tao sống hai là tao chết cũng phải đòi lại công bằng cho cháu tao.

- Mẹ đánh con chửi con cũng được, nhưng mẹ cho con hỏi 1 câu thôi. Sao mẹ xác định chắc chắn con là người hại Trâm, nhờ đâu đến công ty Trâm có ăn thêm món gì khác thì sao?

- Tao hỏi mấy đứa đưa nó vào viện rồi, chúng nó bảo cái Trâm vừa đến công ty được 15" là đau bụng quằn quại luôn chứ đã kịp ăn uống gì đâu? Mày có gan gây ra tội ác, mà không có gan nhận à? Cháu tao nó còn chưa phát triển toàn diện mà mày lỡ làm thế với nó? Lương tâm mày để đâu?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Trong chuyện này tôi cứ thấy có vấn đề gì đó khuất tất lắm. Từ trong phòng vọng ra tiếng gọi của bác sĩ:

- Chị ơi vào đây cái Trâm nó tỉnh lại rồi.

Ngoài này Vân Anh là người phản ứng nhanh nhất, đỡ mẹ chồng tôi ra đưa vào trong phòng. Tôi cũng cố nhìn đau theo sau...

Bác sĩ đang cẩn thận khám lại lần nữa cho Trâm. Còn mẹ chồng tôi chỉ đứng nhìn thôi, chứ không dám có bất cứ ý kiến gì:

- Chị yên tâm nhé, cái Trâm nó không sao rồi đấy đừng lo lắng nữa không huyết áp lại tăng.

Trâm chớp nhẹ mắt, đảo quanh một lượt khắp căn phòng. Cuối cùng bàn tay cô ta khẽ đặt lên bụng:

- Con của con không sao phải không mẹ?

Mắt mẹ chồng tôi đỏ hoe, hai hàng nước mắt cứ thế chảy dài trên má. Trâm càng sốt ruột hơn, hỏi lại lần nữa:

- Mẹ ơi. Con của con đâu rồi?

Vân Anh đứng bên cũng bật khóc nức nở, cúi xuống ôm chầm lấy Trâm:

- Cậu vừa tỉnh lại, sức khỏe còn yếu lắm cứ bình tĩnh đã có chuyện gì để mai chúng ta nói tiếp.

Trâm lắc đầu mạnh, đẩy tay Vân Anh ra giọng nói run rẩy yếu ớt:

- Con của tớ đâu? Nó vẫn ổn chứ?

Vân Anh không trả lời chỉ cúi đầu xuống thật sâu:

- Tớ xin lỗi cậu nhưng đứa bé không thể giữ được.

Trâm nghe xong như phát điên, cười ha hả một hồi rồi lại chuyển sang khóc:

- Không thể nào. Cậu đang đùa tớ đúng không? Chẳng vui gì cả, cậu còn nói như thể nữa tớ sẽ giận cậu thật đấy. Con tớ còn khỏe lắm, nó vẫn đang nằm trong bụng tớ đây này.

Trâm dứt lời sợ Vân Anh không tin còn tự ý kéo tay cô ta đặt lên bụng mình:

- Cậu có thấy nó đập không? Có chứ gì? Tớ đã bảo mà, cậu còn không tin tớ cơ.

Vân Anh thấy bạn mình như vậy hốt hoảng quá, ôm chặt lấy Trâm thêm một lần nữa:

- Trâm ơi cậu đừng như thế, tớ sợ lắm.

- Sợ gì? Tớ bình thường mà tại đứa bé nghịch quá tớ hơi mệt nên mới phải vào đây thôi.

- Không. Cậu tỉnh táo lại đi, đứa bé mất thật rồi. Cậu còn cứ như này, con sẽ không yên tâm về miền cực lạc đâu.

Mẹ chồng tôi chứng kiến cảnh tượng đó òa lên khóc thành tiếng:

- Ôi con dâu tôi...

Trâm cố gắng ngồi dậy dựa đầu vào tường, giọng nói khàn đặc:

- Mẹ nói cho Vân Anh nghe đi, con trai con vẫn an toàn chứ? Cậu ấy cứ bảo thằng bé mất rồi là sao?

- Con bình tĩnh, bình tĩnh lại nào đừng kích động quá ảnh hưởng đến sức khỏe.

- Vậy đây là sự thật rồi. Con trai con chết rồi, nó chết thật rồi mẹ ơi...

Tháo văng mũi kim truyền trên tay, Trâm hồi lạnh lùng:

- Tại sao con trai con lại mất? Mẹ nói đi, nói rõ ràng cho con biết đi...

- Mẹ sẽ nói cho con nghe hết mọi chuyện, nhưng con phải hứa với mẹ không được kích động quá nhé.

- Vâng. Con đang cố gắng đây.

- Thực ra trong kết quả xét nghiệm nước tiểu của con, có chứa hai loại thuốc phá thai là Mifepristone và Misoprostol. Con đến công ty không ăn uống gì khác thường chứ?

Trâm đưa tay lau nước mắt, trả lời rõ ràng:

- Không. Sáng nay con chỉ ăn cơm ở nhà rồi đi làm luôn, trên đường đi con đã thấy nhàn nhàn đau rồi nhưng tới công ty được khoảng 10 phút thì đau quặn thắt từng cơn con luôn lại còn ra máu nữa. Cuối cùng không chịu được nên các anh chị ở phòng mới đưa con vào viện rồi gọi điện cho mẹ và Vân Anh.

- Mẹ hiểu rồi...

Ánh mắt đáng sợ của Trâm đột ngột dừng lại trên người tôi:

- Là mày...Chính là mày đúng không?

Tôi theo phản xạ lùi về phía sau mấy bước:

- Cô đang nói cái gì vậy? Khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng thì đừng tự ý đổ tội lên đầu tôi.

- Không phải mày thì còn ai vào đây nữa? Mày biết tin tao mang thai bố mẹ thưởng cho tao 5% cổ phần công ty nên mày ghen ghét đố kỵ hại chết con trai tao đúng không? Tao còn lạ gì mày cái loại cáo già già nai.

- Cô ăn nói cho cẩn thận. Cô nhìn thấy tôi bỏ thuốc phá thai vào đồ ăn của cô à?

- Sáng nay tao cứ thắc mắc mãi sao mày tự dừng lại tốt với tao thế? Thì ra mày có mục đích từ trước, mày nói đi một đứa trẻ còn chưa phát triển toàn bộ nó có tội tình gì mà mày nhẫn tâm hại nó?

- Tôi rất tiếc khi cô xảy ra sự cố này, nhưng tôi nói lại lần cuối cùng tôi không hại chết con của ai cả. Bản thân tôi vốn dĩ không có hứng thú với kinh doanh, 5% hay 50% cổ phần bố mẹ cho cô tôi cũng chẳng quan tâm.

- Tao không muốn nghe mày nói nhảm, trả lại con cho tao ngay. Nếu không tao liều mạng với mày...

Dứt lời Trâm vớ hết đồ vật trên bàn ném về phía tôi. Tôi càng né cô ta càng nổi điên:

- Tao phải trả thù cho con tao...

Được khoảng 10 phút trôi qua thì Trâm lại ngất xỉu. Bác sĩ yêu cầu toàn bộ người nhà ra hết bên ngoài. Mẹ chồng lúc nào cũng trong tình trạng muốn chiến đấu sống chết cùng tôi:

- Mày cắt khỏi đây ngay, đã hại chết cháu tao rồi còn muốn làm liên lụy đến con dâu tao à?

- Con về trước, nhưng con hứa với mẹ sẽ làm sáng tỏ vụ này.

- Cút..cút ngay cho khuất mắt tao..

- -----

Ba tiếng sau Vân Anh tìm tới phòng vị bác sĩ tên là Tú, mang theo một túi hoa quả nhập khẩu cao cấp:

- Cảm ơn cô đã nhận lời giúp đỡ bọn cháu, cháu có ít hoa quả mang biếu cô ạ.

- Cháu không cần khách sáo đâu, mẹ cháu đích thân nhờ thì cô phải giúp chứ thực lòng cô thấy áy náy lắm.

- Cháu hiểu mà. Dù sao cháu cũng muốn cảm ơn cô lần nữa.

Đẩy cái phong bì dày cộp về phía đối diện, Vân Anh mỉm cười nhẹ nhàng:

- Còn đây là chút tấm lòng của bọn cháu gửi đến cô mong cô nhận cho.

- Áy không. Cháu đừng làm thế cô ngại lắm.

- Không có gì đâu ạ, cô cứ nhận đi cho bọn cháu vui. Bọn cháu còn phải nhờ vả cô nhiều mà.

Đăm chiêu suy nghĩ một lúc lâu, vị bác sĩ kia cũng gạt đầu cầm lấy cái phong bì bỏ vào ngăn kéo:

- Cháu đã nói thế cô từ chối nữa cũng chẳng được, thôi cô cảm ơn hai cháu nhé. Có chuyện gì khó khăn cần cô giúp thì cứ đến tìm cô.

- Vâng ạ.

Vân Anh vui vẻ đáp lời, cuộc nói chuyện kéo dài thêm một lúc nữa thì cô ta cũng xin phép về phòng Trâm:

- Mẹ chồng cậu đi đâu rồi?

- Hình như về nhà lấy thêm đồ cho tớ. Phía cô Tú cậu đã giải quyết êm xuôi mọi chuyện chưa?

- Xong hết rồi, cậu yên tâm. Mà công nhận lúc sáng nay cậu diễn giỏi thật đấy, đến tớ còn bất ngờ không nói thành lời cơ.

Trâm chu mỏ lên đắc ý:

- Cậu cũng có kém tớ phần nào đâu, nhìn cái mặt hoảng hốt của mẹ chồng mà tớ suýt nữa không nhịn nổi cười.

- Còn cái mặt ngơ ngác của con Hà nữa chứ, chúng mình kiên trì thêm vài ngày nữa là thành công rồi.

- Tới qua tớ nghe lão Huy nói loáng thoáng, chuyến công tác trong Sài Gòn lần này của bố chồng tớ có khả năng sẽ được về sớm hơn dự kiến 3 - 4 ngày đấy.

- Vậy mình phải nhanh lên. Đợi đến lúc bố chồng cậu và lão Duy về thì mọi chuyện đâu vào đấy hết rồi, chẳng ai thay đổi được gì nữa.

- Thực hiện phần cuối của kế hoạch nhé. Cậu đã sẵn sàng chưa?

- Tớ chỉ chờ mỗi cậu thôi

Vân Anh khẽ nhếch môi, lời điện thoại từ trong túi quần ra. Tim số của mẹ chồng Trâm, cắn răng véo một cái thật đau vào đùi trong của mình rồi mới ấn nút gọi. Chuông điện thoại vừa reo, đã nghe thấy trả lời từ đầu dây bên kia:

- Bác nghe đây..

Cô ta không nhanh không chậm gọi từng tiếng đứt quãng, kèm theo đó là những tiếng nước nở:

- Bác ơi..Bác...

- Con sao thế? Có gì nói từ từ bác nghe nào..

- Trâm vừa tự tử bác ơi...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Âm từ vài câu nữa, Vân Anh mới kéo dài từng chữ:

- Trâm vừa tự tử bác ơi..

- Con vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa bác xem nào.

- Trâm vừa tự tử nhưng cũng may các bác sĩ phát hiện và ngăn cản kịp thời.

- Giời ơi là giời, sao nó ngốc thế? Con trông nó hộ bác tí nhé bác vào luôn đây.

- Vâng ạ. Cô ấy vừa ngủ xong.

Đứt lời mẹ chồng Trâm vội vã chạy lên lầu thay quần áo rồi gọi tài xế lái xe đưa vào viện luôn.

Cùng thời điểm đó trong phòng bệnh của Trâm. Vân Anh phấn khởi cười khàn khạch:

- Xong rồi.

- Mẹ chồng tớ có tin không?

- Tin quá đi ý chứ, lại còn bảo cậu ngốc. Giờ cậu nằm xuống giả vờ ngủ đi, bác ấy sắp vào rồi.

- Okii, nhưng tớ thấy có lỗi quá.

- Cậu đã đi đến bước này rồi, có quay đầu lại cũng không kịp nữa đâu. Tớ phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa cậu mới hiểu, muốn thành công muốn đứng trên người khác thông minh thôi vẫn chưa đủ, phải học cách tàn nhẫn biết tính toán nữa. Những người để tình cảm xen lẫn vào công việc cậu thấy họ có phát triển không?

- Tớ hiểu rồi, xin lỗi cậu nhé tớ suy nghĩ nhiều quá.

- Thôi bỏ đi...

Nửa tiếng sau cửa phòng bệnh của Trâm lại được mở ra thêm lần nữa, nhìn thấy người vào Vân Anh đang ngồi xem điện thoại cũng đứng dậy chào:

- Anh mới đến à? Trâm vừa ngủ xong...

Huy nhếch mép khinh thường:

- Cô không cần diễn kịch trước mặt tôi đâu, tôi biết hết mọi góc ngách trong kế hoạch của các cô rồi. Đồng thời cũng khiến tôi có cái nhìn khác về cô đó.

- Tôi sẽ coi như đây là một lời khen.

Mẹ chồng bước vào với khuôn mặt hoảng hốt:

- Tình hình cái Trâm sao rồi?

Vân Anh chột dạ thay đổi sắc mặt luôn:

- Cô Tú vừa tiêm thuốc an thần cho cậu ấy hơn nửa tiếng trước. Bác đừng lo lắng quá lúc này cháu cũng hết lời khuyên rồi, từ giờ cậu ấy không nghĩ quần nữa đâu.

- Khổ thân con bé, càng nghĩ càng xót.

Đến gần tối Trâm mới mở màn tinh lại. Câu đầu tiên không nói gì khác, chỉ đòi xuất viện:

- Mai mẹ cho con về nhà nhé, ở đây mùi thuốc sát trùng nồng quá con không chịu nổi.

- Cứ ở lại quan sát thêm mấy ngày nữa, khi nào sức khỏe bình phục hẳn hãy về cho mẹ yên tâm.

- Con ổn rồi.

- Ổn đâu mà ổn? Nhìn mặt con vẫn còn nhợt nhạt lắm.

- Con hứa với mẹ về nhà sẽ ăn uống đầy đủ, không nghĩ ngợi lung tung nữa.

- Có thật không?

- Thật ạ.

- Con cái là lộc trời cho, nó không có duyên với mình cũng chẳng trách ai được. Vợ chồng con còn trẻ, từ từ cố gắng rồi lại có thôi, đừng suy sụp quá không lại có kẻ cười rưng rưng.

- Con hiểu. Con xin lỗi mẹ.

- Con có làm gì sai đâu mà phải xin lỗi? Tuy đứa nhỏ mất rồi, nhưng 5% cổ phần công ty mẹ vẫn sẽ bảo bố sang tên cho hai vợ chồng con.

Trâm yếu ớt đáp lời:

- Mẹ khoan hãy nói chuyện này cho bố biết nhé. Bố và anh Duy đang sắp hoàn thành giai đoạn cuối của hợp đồng, con không muốn vì con mà bố bị phân tâm.

- Ừ. Con làm tốt lắm. Đợi mẹ đi gặp cô Tú hỏi làm thủ tục xuất viện cho con nhé.

- Vâng ạ. Con cảm ơn mẹ.

Bóng dáng mẹ chồng vừa khuất sau cánh cửa, cả ba con người mưu mô thủ đoạn kia cùng lúc lộ hết mặt nạ xuống...

Trâm ngồi bật dậy cầm điều khiển bật tivi xem cười đùa không ngừng, chẳng có bất cứ dáng vẻ gì của người phụ nữ vừa mất con cả:

- Chuẩn bị kết thúc mọi chuyện thôi.

Vân Anh cũng gạt đầu hưởng ứng nhiệt tình:

- Cố gắng thêm 1 - 2 ngày nữa, thứ cậu muốn đang nằm chắc chắn trong tầm tay rồi.

Chỉ có Huy là trầm lặng nhất, khoanh tay trước ngực bĩu môi khinh thường:

- 30 vẫn chưa phải là tết đâu, hai cô đừng vui mừng quá sớm.

Trâm nghe xong bức quá gân cổ lên cãi:

- Chỉ có những người đàn ông kém cỏi mới không tự tin vào bản thân mình thôi.

- Cô ăn nói cho cẩn thận.

- Kế hoạch hoàn hảo này một tay tôi và Vân Anh dựng lên, anh không bỏ một chút sức lực nào thế mà anh lại là người hưởng lợi ích nhiều nhất. Anh nên ghi nhớ công ơn của bọn tôi, chứ không phải rung đùi ngồi đó phán xét.

Mặt Huy đỏ bừng bừng chỉ tay vào thẳng mặt Trâm:

- Còn nói thêm một câu nữa, đừng trách tôi giờ mặt.

Vân Anh thấy tình hình càng lúc càng căng thẳng, phải đứng dậy can ngăn luôn:

- Hai người đừng cãi nhau nữa, ai đúng ai sai giờ có quan trọng đâu? Kẻ địch còn đang ở trước mắt, mỗi người bớt đi một câu không được à? Chúng ta

cùng chung một thuyền phải biết đoàn kết chứ...

Không thèm đáp lại lời Vân Anh, Huy quay lưng bước ra ngoài luôn...

- -----

Chiều hôm sau vừa đi làm về tôi đã thấy Trâm đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế đu gần bụi hồng rồi. Nể tình cô ta vừa mới mất con, nên tôi cũng không thèm bèn bâng lại gần. Có điều thói đời trước nay vẫn là cây muốn lặng mà gió chẳng muốn dừng..

Trâm nghiêng răng ken két, nói từng chữ cay độc:

- Mà thấy tao còn sống chắc trong lòng bức bối lắm phải không?

Tôi tảng lờ coi như điếc, cô ta bức quá ném luôn cái cốc thủy tinh về phía tôi gào lên:

- Con chó chết, con quỷ cái trả lại con cho tao.

- Hôm qua tôi đã nói rất rõ ràng rồi. Tôi không hại chết con cô, đừng nói linh tinh tôi không nhin nữa đâu...

- Mà chỉ già mồm cái khổng thôi. Trong cái nhà này ngoài mày ra, thì chẳng có ai muốn hãm hại mẹ con tao cả.

Không cho tôi cơ hội trả lời, cô ta đã cầm ngay cái roi lao về phía tôi vụt tứ tung:

- Tao phải trả thù cho con trai tao...

- Cô điên à?

- Tao đang điên đây, điên nên mới để mày thừa cô hội hại con tao. Đồ đàn bà ác hơn rắn độc, tao nguyên rửa mày sau này có con cũng không được bình yên.

Từng lần roi quất vào người tôi ngày một nhiều, nhìn đầu tóc Trâm rũ rượi tôi biết cô ta không kiềm chế được nữa rồi. Phải nghĩ cách thoát thân thôi, chứ còn giằng co mãi e rằng người chịu thiệt vẫn là tôi:

- Cô bình tĩnh lại đi, nghe tôi nói đã.

- Tao đeo nghe gì hết. Mày chết đi.

"Vút.."

Bắp tay tôi bị vụt một đường khá dài, nổi cả lươn lên. Giọng nói tôi theo đó cũng trở nên ấp úng ngập ngừng:

- Dừng lại...Dừng lại ngay...

Mẹ chồng tôi nghe thấy tiếng động từ trong nhà lao ra nhanh như chớp. Chẳng biết đúng sai như nào, cứ chửi tôi trước đã:

- Con khốn nạn kia..Mày định làm gì con dâu tao thế?

Nực cười chưa?

Trong mắt bà ấy chỉ có Trâm là con dâu thôi, còn tôi chẳng khác nào rác rưởi cả:

- Bỏ cái Trâm ra ngay...

- Cô ta vừa đánh con đó.

- Mày đừng nói láo. Hai mắt tao chưa mù đâu, rõ ràng là mày tấn công nó trước nó chỉ phòng vệ chính đáng thôi.

Có ai tự ý cầm roi vụt người khác mà gọi là phòng vệ chính đáng không? Khoảng cách đen trắng đúng sai ở cái nhà này khác với xã hội một trời một vực.

Tôi lấy sức bất ngờ kéo Trâm về phía mình, rồi thả mạnh tay ra. Cô ta mất đà ngã ngồi bệt xuống đất, cái kéo văng sang một bên nhưng không may chỗ Trâm ngã lại trúng bụi hồng. Gai hoa hồng cào xước cả hai bắp chân. Mẹ chồng vội vã đỡ dậy, nhìn trước ngó sau:

- Con có sao không?

- Con không muốn sống nữa.

- Không được. Mẹ không cho phép con nói như vậy. Ở cái nhà này bây giờ toàn quyền quyết định thuộc về mẹ. Con cứ yên tâm mẹ không để cho con

chịu thiệt đâu.

Bước về phía tôi mặt mẹ chồng lạnh tanh, hất cằm cao giọng:

- Cô rời khỏi đây ngay, nhà tôi không thể chứa chấp đứa con dâu như cô được...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Tôi không ngờ trong lúc bực tức mẹ chồng lại thốt ra câu đó. Đuổi tôi đi, như một kẻ vô danh ở nhà họ vậy:

- Mẹ..

- Đừng gọi tao là mẹ, tao không đứa con dâu như mày. Thu dọn quần áo rồi cút khỏi nhà tao đi.

- Con không làm gì Trâm thật mà, sao mẹ không tin con?

- Tin mày tao đồ thóc giống ra mà ăn, đừng lằng nhằng nhiều lời nữa. Hay mày tưởng tao không có quyền đuổi mày đi.

- Con không có ý đó.

- Không có cũng biến.

Quay vào trong nhà mẹ chồng quát um lên:

- Chị Loan ra đây tôi bảo nhanh lên.

Lật đật bước một bước thành hai, Vân Anh chạy ra trước chị Loan hốt hải theo sau:

- Bà gọi con ạ?

- Không nói nhiều, chị lên phòng con kia thu dọn quần áo đồ đạc vứt hết ra ngoài đường cho tôi. Tôi không thể chấp nhận cái loại con dâu như nó thêm một giây một phút nào nữa.

Vân Anh vẫn diễn vai hiền lành từ tể quen thuộc:

- Ui bác ơi. Xảy ra chuyện gì thế ạ? Có gì thì từ từ nói, toàn người một nhà với nhau mà.

- Ai người một nhà với nó? Hôm nay dù có thế nào, bác cũng phải tống cổ nó ra khỏi đây.

- Chị Hà mau xin lỗi bác đi.

Ánh mắt Vân Anh liếc tôi đầy đắc thắng. Cuối cùng tôi cũng hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện. Chẳng có bất cứ một loại thuốc phá thai nào ở đây cả, thậm chí đứa bé trong bụng Trâm cũng khiến tôi nghi ngờ. Cứ tưởng bản thân đã trưởng thành sau bao nhiêu sóng gió trong quá khứ, nhưng không tôi nhầm rồi vẫn cứ ngây thơ đâm đầu vào cạm bẫy cô ta dựng lên. So với bản tính của cô ta tôi vẫn còn ngu ngơ lắm...

Giọng nói ồng ọo đáng ghét của cô ta, vẫn nhất quyết không chịu buông tha cho tôi:

- Chị làm sai thì phải có trách nhiệm với việc làm của mình chứ. Em nói thật nhé chị may mắn lắm mới gặp được người mẹ chồng biết điều thương con dâu như bác đó...

Tôi nóng máu lên trừng mắt với cô ta:

- Chuyện của tôi cô lấy quyền gì mà xen vào? Tôi có may mắn hay không, cũng chẳng liên quan đến cô đâu.

- Chị đừng hiểu nhầm ý em..

Mẹ chồng tức tối kéo tay Vân Anh về phía sau, không cho cô ta nói chuyện với tôi:

- Con không cần tốn công sức với loại người như này, nó nghe không hiểu đâu.

- Bây giờ cũng muộn rồi, trời lại sắp mưa nữa hay bác cứ để chị Hà vào trong nhà đi rồi sáng mai mình nói chuyện tiếp.

- Không. Con đừng ngăn cản nữa, bác quyết định rồi.

Đẩy người tôi ra khỏi cổng mẹ chồng đóng sầm cửa lại, lạnh lùng lên tiếng:

- Tốt nhất từ nay mày đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao nữa. Bởi vì lần nào nhìn thấy mặt mày, tao cũng ghê tởm lắm.

- Mẹ. Con về đây làm vợ anh Duy, nếu mẹ muốn đuổi con đi thì con chấp nhận nhưng ít nhất cũng phải đợi anh ấy đi công tác về chứ.

- Mày đừng mang đấm ba cái lí do rề tiền đây ra dọa tao. Lúc thằng Duy về tao sẽ nói cho nó biết cái bộ mặt thật, đây mưu mô của mày. Không khéo nó còn phải cảm ơn tao ý chứ.

Tôi cạn lời không nói được câu gì, trời bắt đầu đổ cơn mưa mẹ chồng đỡ Trâm vào nhà còn không quên ngoái cổ lại chửi tôi thêm vài câu nữa...

10 phút sau cả người tôi ướt đẫm, xe thì để trong nhà không có cách nào mở cổng vào lấy. Nước mưa chảy vào mắt tôi cay xè, cũng chẳng bằng nỗi huyệt hăng đang dâng cao trong lòng. Gần 1 năm qua tôi sống cân trọng trong từng lời ăn tiếng nói, nhưng kết cục thế thảm vẫn không thể tránh khỏi.

Sức mạnh đồng tiền nó vượt xa tưởng tượng của tôi.

Đền ngoài sân bật sáng trưng, tôi thấy chị Loan mặc áo mưa thùng thình kéo theo cái vali của tôi ra mở cổng:

- Tôi vừa xin mãi bà mới đồng ý mở cổng cho cô đấy. Cô vào lấy xe rồi đi luôn không bà lại mắng tôi. Còn đây là quần áo, đồ dùng cá nhân của cô. Vội quá nên tôi chỉ xếp qua loa thôi. Cô về bên nhà kiểm tra xem còn thiếu thứ gì thì điện cho tôi, tôi giấu bà mang sang cho.

Tôi mỉm cười, nụ cười chua xót:

- Cảm ơn chị.

Chị Loan lắc đầu:

- Có nhiều chuyện trong nhà này tôi không được phép tiết lộ với cô, nhưng hôm nay cô rời khỏi đây chưa chắc là xấu đâu.

- Ý của chị em không hiểu, chị nói rõ ra được không?

- Tôi có lòng mà không có sức giúp được cô đâu. Cô về đi mưa càng lúc càng to rồi đấy.

Gật đầu nhẹ nhàng tôi đón lấy cái vali từ tay chị Loan, bước lên xe phóng thẳng đi. Ngoài trời tiếng sấm xẹt làm tôi run rẩy, đây là thói quen từ bé của tôi. Tôi rất sợ trời mưa...

Dừng xe trước cổng một khách sạn, tôi phân vân mãi mới quyết định vào. Bây giờ trời cũng muộn rồi, người tôi còn ướt đẫm nữa nếu về nhà ngoại bố mẹ chắc chắn sẽ lo...

Nhân viên lễ tân nhìn bộ dạng lờ lờ của tôi cũng xì xào bàn tán, nhưng tôi mệt mỏi quá chẳng thèm chấp nữa. Làm thủ tục nhận phòng xong, tôi lên đó luôn.

Tám rưỡi xong xuôi cũng gần 10h. May mắn trời đã tạnh mưa, tôi định ra ngoài kiểm cái gì ăn thì điện thoại rung lên. Liếc qua màn hình, nhìn tên người gọi tôi đã thấy tủi thân kinh khủng. Là chú già gọi cho tôi đó.

Câu đầu tiên không phải những lời nói treu đùa hàng ngày, mà là:

- Nhóc đang ở đâu?

Vẽn vẹo có 4 chữ mà lòng tôi như muốn òa ra. Nước mắt không tự chủ bắt đầu rơi xuống. Đợi thêm một lúc nữa không thấy tôi trả lời, chú càng sốt ruột hơn:

- Nhóc đang ở đâu thế? Nói cho tôi nghe xem nào? Mọi chuyện ở nhà tôi biết cả rồi.

- Chú có tin không?

Câu hỏi ngang ngược, chẳng đầu chẳng cuối của tôi làm chú cứng họng trong giây lát, nhưng ngay sau đó giọng nói trầm ấm lại vang lên thêm một lần nữa:

- Tin hay không với tôi không quan trọng. Bây giờ tôi chỉ muốn biết nhóc đang ở đâu thôi.

- Vậy có nghĩa là chú tin lời bọn họ chứ gì?

Tôi biết thừa chú không ý đó, nhưng tự nhiên lúc này lại thích làm nũng. Thích nghe những lời an ủi, thí dụ của chú.

- Được rồi. Không buồn nữa, nhóc hiểu tôi đang muốn nói gì mà. Nín đi rồi cho tôi biết nhóc đang ở đâu?

- Tôi đang ở khách sạn "Rose".

- Có phải khách sạn trên đường xx không?

- Đúng rồi.

- Sao không về nhà ngoại?

- Muốn rồi tôi không muốn bố mẹ lo lắng.

Chú tiếp tục hỏi tôi không ngừng nghỉ:

- Đã ăn tối chưa?

- Chưa. Vừa định đi ăn thì chú gọi điện.

- Tôi hiểu rồi, cứ ở yên đó đừng ra ngoài tôi bảo người mang đồ ăn đến.

- Chú này...

Tôi chỉ gọi bằng quơ cho có cảm giác an toàn vậy thôi, chứ đâu có biết nói gì lúc này.

- Sao thế?

- Chú sẽ nghe lời mẹ li hôn với tôi phải không?

Đầu dây bên kia lặng thinh, tim tôi nhói lên từng hồi. Đưa tay tắt điện thoại thì lại nghe được câu trả lời kiên định:

- Đó không phải mẹ tôi. Nhóc đừng suy nghĩ nhiều, tôi có li hôn hay không chưa đến lượt bà ta lên tiếng. Giờ tôi có việc bận, nhóc nhớ kỹ lời tôi dặn chưa?

- Tôi nhớ rồi.

Tất mảy tâm trạng của tôi cũng đỡ hơn phần nào. Ít nhất vẫn còn có người tin tưởng, bảo vệ tôi trong mọi hoàn cảnh...

15" sau nhân viên khách sạn đưa đồ ăn lên. Mới đầu tôi tưởng chú gọi ship, nhưng mãi sau này mới biết ông chủ khách sạn này là bạn thân của chú. Bữa ăn của tôi bây giờ cũng là chú náo loạn, gọi đầu bếp dậy.

Ăn uống xong xuôi tôi lên giường nằm mà không sao chọn mất ngủ. Trong đầu tôi bao nhiêu suy nghĩ cứ chồng chất lên nhau, rối như tơ vò...

Sáng hôm sau tỉnh dậy đầu óc tôi quay cuồng, vệ sinh cá nhân xong lại có nhân viên mang đồ ăn lên. Tôi hỏi gì cũng không nói, chỉ bảo đây là lệnh của cấp trên. Nhắn tin xin anh Phong nghỉ một hôm, tôi cần sắp xếp lại mọi thứ trong cuộc sống của mình...

Khoảng 9 rưỡi sáng, ngoài cửa vang lên những tiếng gõ dồn dập thiếu kiên nhẫn. Tôi đang xếp quần áo vào tủ, cũng phải vội vàng chạy ra mở.

Bóng hình trước mắt làm tôi sững lại, cứ ngỡ người ra nói mãi cũng chỉ được vài tiếng:

- Chú..Chú đã về...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Mặt tôi ngơ ngác bao nhiêu, mặt chú bình thản bấy nhiêu:

- Vào trong đi.

Tôi luống cuống gạt đầu, tránh sang một bên:

- Chú vào đi. Chú về sao không gọi tôi ra đón?

Đào mắt nhìn một lượt khắp căn phòng, chú già khẽ nhếch môi:

- Nhóc đón được tôi trong tình trạng này sao?

Cũng phải thôi tôi bây giờ đang mặc cái áo choàng mỏng tanh của khách sạn, đầu óc thì rối tung rối mù. Mất đêm qua khóc nhiều quá, nay sung vù hết lên. Xấu hổ quá phải cười hề hề kiếm câu chuyện đánh trống lảng:

- Bố có về cùng chú không?

- Không. Có mình tôi thôi, chuẩn bị quần áo đi tôi đưa về nhà.

Tôi vô tư hỏi lại:

- Về nhà nào?

Tay chú cầm điện thoại nhắn tin ai cho đó, miệng vẫn tiếp tục nói chuyện với tôi:

- Còn nhà nào nữa, nhanh lên.

- Tôi không về đâu, về mẹ lại đuổi tôi đi.

- Không ai dám đuổi em hết.

Chú già đột nhiên thay đổi cách xưng hô, nhưng đang có chuyện quan trọng hơn nên tôi cũng không phản kháng:

- Thật không?

- Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nói dối em.

Miệng nói tay làm thu dọn luôn đồng đồ dùng cá nhân của tôi bỏ vào vali:

- Không thay quần áo đi, còn đứng ngơ ra đó làm gì?

- À..Chờ tôi tí.

Vơ tạm bộ quần áo để sẵn ở đầu giường, tôi chạy thật nhanh vào nhà tắm bỏ qua nụ cười "đáng ghét" của chú già...

Nửa tiếng sau chú dẫn tôi xuống trả phòng, lái xe chở tôi một mạch về thẳng nhà. Xe đỗ hiên ngang ngay giữa cổng giống hệt cái tính cách khó chiều của chú:

- Xuống đi, sợ gì chứ?

- Hay chú cứ chở tôi quay lại khách sạn, đợi khi nào bố về rồi giải quyết mọi chuyện cũng được.

- Tôi bảo em xuống thì cứ xuống, những chuyện khác đừng quan tâm.

- Nhưng mà mẹ..

Không để tôi nói hết câu chú đã chen ngang:

- Nay nhiều lời thế nhỉ? Chưa ai làm gì đã rứt đầu vào mai rồi, mọi ngày gấu lấm cơ mà?

Biết thừa chú già đang dùng kế kích tướng với mình nhưng tôi vẫn không nhịn được chu mỏ lên cãi:

- Ai rứt đầu vào mai, chẳng qua tôi sợ gây rắc rối thêm cho chú thôi..

Tiếng động cơ xe hơi đang đi chậm lại rồi dừng hẳn ở phía sau. Cửa ô tô mở ra bụi cây búi dùm hôm nọ bước xuống cúi đầu chào tôi.

- Cô đến đây làm gì?

Mụ ta mỉm cười liếc sang chú già:

- Cô yên tâm, tôi không làm gì hại cô nữa đâu. Hôm nay tôi đến đây để giúp cô thôi.

Trong suy nghĩ của tôi cũng đã hiểu ra phần nào mục đích của chuyến đi này, nhưng vẫn xác định thật kĩ càng:

- Giúp tôi? Cô có nhầm không? Tôi đâu mượn cô giúp?

- Cô cứ bình tĩnh nghe tôi nói đã, không phải tôi tự nhiên thích đến đây đâu mà do chồng cô giúp đỡ tôi nên tôi mới đồng ý nghe lời anh ta đến vạch trần bộ mặt giả dối, hèn hạ của con khốn Trâm trả lại công bằng cho cô đó.

Trợ lý của chú già đứng bên mang theo cả một tập liệu dày cộp, mà tôi cũng chẳng biết trong đó là những gì.

- Mọi người đã lên kế hoạch từ trước sao?

Chú già vẫn lẳng lặng đứng im quan sát mọi thứ xung quanh, từng câu hỏi thắc mắc của tôi chẳng làm chú bận tâm. Hiển nhiên người làm kinh doanh, đầu óc thủ đoạn nhạy bén vô cùng..

Trâm đứng trong nhà thờ đầu ra ngoài nhìn thấy tôi và chú già thì ngạc nhiên lắm. Chú già chẳng nói chẳng rằng mở cửa xe, ấn người tôi vào trong. Một thoáng sau đến lượt mẹ chồng tôi từ từ bước ra:

- Con mới về à? Sao không vào nhà lại đứng ngoài này? Bố con đâu? Tối hôm kia mẹ điện bố bảo cuối tuần hai bố con mới về cơ mà.

- Nếu con không về thì làm sao biết được mẹ ưu ái vợ con đến thế?

- Không phải đâu, chuyện gì cũng có lý do riêng của nó. Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi.

- Tốt cho con, hay tốt cho sự nghiệp của con trai mẹ?

Ngồi trong xe bản thân tôi cũng sững sốt với câu nói này của chú già. Khuôn mặt, ánh mắt chú bình thản khác thường. Hàng ngày tuy có lạnh lùng cau có nhưng chưa bao giờ tôi thấy hai mẹ con họ nói chuyện với nhau theo cách này. Là tôi không để ý hay vốn dĩ chú vẫn muốn che giấu điều.

- Chuyện của vợ con mẹ thấy mình không hề sai, con ăn nói như vậy mẹ không chấp nhận đâu. Loại phụ nữ hám tiền, không cần liêm sỉ đánh mất hết nhân cách hại cả em dâu thì có gì phải tiếc chứ?

- Xem ra có nhiều điều mẹ còn chưa biết lắm.

- Con muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, đừng vòng vo tam quốc với mẹ.

- Mẹ cứ vào nhà đã, những chuyện con chuẩn bị nói đảm bảo không làm mẹ thất vọng đâu.

Mẹ chồng tôi nhìn qua cửa kính xe với ánh mắt nghi ngờ, hừ hừ vài tiếng rồi quay lưng bước vào trong. Anh trợ lý và mụ thầy bói gạt đầu ra hiệu, chú lại một lần nữa mở cửa xe kéo tay tôi ra:

- Vào thôi.

Trong nhà Vân Anh và Trâm đã ngồi sẵn ở ghế sofa. Thấy bọn tôi xuất hiện cứ tròn tròn mắt lên nhìn. Trâm còn giả vờ kích động đứng bật dậy chỉ thẳng tay về phía tôi, quát tháo inh ỏi:

- Ai cho mày về đây? Mày cút đi ngay.

- Tôi đưa vợ tôi về nhà có liên quan gì đến cô không? Còn ai phải cút đi ngay thì chưa biết đâu.

Giọng chú trầm ổn không rõ vui buồn làm tôi cũng được an ủi phần nào. Còn Trâm thì trái ngược hoàn toàn, tay cô ta nắm chặt thành quyền:

- Anh có biết con khốn đó làm gì với mẹ con tôi không?

- Làm gì?

- Nó hại con tôi đó. Anh còn muốn bảo vệ nó à? Anh không sợ có ngày nó cắn ngược lại cả anh sao?

- Tôi có nên cảm ơn cô không nhỉ? Cô đúng là người nhìn xa trông rộng, biết suy nghĩ tính toán cho cả tương lai của tôi.

- Không nghe lời tôi anh sẽ phải hối hận.

- Tôi sẵn lòng chờ ngày đó tới.

Mụ thầy bói đứng sau lưng tôi, giờ mới tiện tay tháo cái khẩu trang y tế xuống bước lên phía trước đối diện thẳng mặt Trâm:

- Cô nhận ra tôi không? Lâu lắm rồi mình mới gặp lại nhau nhỉ?

Trâm tái mét mặt lại lấp bắp:

- Cô..đến đây làm gì?

Tiếng cười ha hả vang lên mỗi lúc một to, mẹ chồng tôi nhận ra mẹ thầy bói quen thuộc thì quay sang chào hỏi rối rít:

- Lạy cô...Cô đến nhà sao không gọi con ra đón?
- Chị đừng lạy tôi, hôm nay tôi đến đây chỉ muốn nói với chị vài câu về đứa con dâu mẫu mực của chị thôi.
- Vâng ạ. Con mời cô ngồi. Trâm rót nước cho cô đi.

Ánh mắt Trâm sắc lẹm như dao chỉ muốn lao vào tấn công mẹ thầy bói bất cứ lúc nào nhưng mẹ chồng đã mở lời nên cô ta không dám từ chối:

- Vâng ạ.

Mẹ thầy bói vẫn rất kiên quyết không cho Trâm bất cứ cơ hội rút lui nào:

- Đừng phí công rót nước mời tôi, nước cô ta rót uống vào tôi sợ mình không giữ nổi mạng sống đâu.
- Ấy. Sao cô lại nói vậy? Con dâu con tuy trẻ người non dạ nhưng biết điều lắm. Nó chưa bao giờ làm phật lòng ai cả.
- Chưa bao giờ làm phật lòng ai, nhưng cô ta giỏi nhất là ăn cháo đá bát đó. Tôi nói có sai không, cô con dâu HIẾU THẢO.

Vừa nói mẹ thầy bói vừa nhấn mạnh chữ "hiếu thảo" làm mẹ chồng tôi càng nghi ngờ:

- Hay cô và Trâm có hiểu nhầm nhau chuyện gì không?
- Tôi không hiểu nhầm cô ta, chỉ trách bản thân bằng này tuổi đầu còn để cô ta xỏ mũi dắt đi thôi. Chị không tin thì nghe cho kĩ nhé, tránh trường hợp bảo tôi đổ oan cho con dâu chị.

Lôi từ trong túi xách ra cái điện thoại cũ kĩ bất đoạn ghi âm cuộc nói chuyện với Trâm mấy tháng trước. Trâm choài người sang cướp, thì mẹ chồng tôi quát to:

- Để im đấy.

Tôi ngồi cạnh chú già mà cũng hồi hộp theo, hôm nay tôi mới được chứng kiến cách chú già trả đũa thay tôi, không có một chút sợ hãi nào. Từng lời nói, bằng chứng chắc như đinh đóng cột khiến đối phương chỉ biết câm lặng. Thì ra những chuyện trong nhà chú đều biết tất, chỉ âm thầm chờ đợi thời cơ phản đòn quyết định thôi..

(Chính thức thông báo Trâm sắp hết vai diễn □)

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Mặt mẹ chồng tôi khi nghe xong đoạn ghi âm của mẹ thầy bói chuyển từ xanh sang đỏ. Cả người cứng đờ, chân tay run run miệng lắp bắp nói mãi mới thành câu:

- Các người lừa tôi.

Mẹ thầy bói vẫn giữ nguyên nụ cười nham nhở trên môi:

- Chị đừng kích động quá chuyện hay còn ở cả phía sau cơ, đây chỉ là một phần nhỏ trong kế hoạch của cô ta thôi. Đứa con dâu này của chị xuất sắc hơn chị nghĩ nhiều.

Trâm mặt mày nhăn nhó xám xịt chẳng kém mẹ chồng tôi là bao, sừng cò lên cái tay đôi với mẹ thầy bói luôn:

- Cô đừng ăn nói linh tinh, đổ tội cho tôi.
- Tôi có đổ tội cho cô hay không, cô là người rõ nhất. Cô có dám thề độc trước trời đất giọng nói trong đoạn ghi âm vừa rồi không phải là của cô không?

Trong 3 người đàn bà đó Vân Anh là kẻ bình tĩnh nhất. Tôi không tin những chuyện Trâm làm cô ta đều vô can nhưng hiện tại cô ta lại lựa chọn ngồi im xem kịch vui, không hề rầy rức lời bên vực ai. Ánh mắt chột dạ của Trâm chuyển sang Vân Anh cầu cứu mà không nhận được bất cứ tín hiệu nào.

Tình bạn thân của hai người họ thực ra rất đơn giản, thân ai nấy lo thôi.

- Mẹ đừng nghe lời cô ta, à đàn bà này không đáng để mẹ tin tưởng đâu. Chắc chắn cô ta đã nhận tiền của vợ chồng bọn họ để chia rẽ tình cảm mẹ con mình đó.

Mẹ chồng tôi sau một hồi hoảng hốt lại chuyển sang ngồi im bất động, mặc kệ tiếng khóc lóc nỉ non của Trâm nữa.

- Con về đây làm dâu mấy năm nay rồi, tính con thế nào mẹ cũng hiểu rõ không bao giờ con dám lừa dối mẹ đâu. Mẹ phải tin con. Chính cô ta dựng lên cái bẫy này, mượn tay mẹ đuổi con đi để chiếm trọn toàn bộ tài sản nhà mình.

Mụ thầy bói nhăn mày khó chịu, có lẽ không nghe nổi những lời nói dối trắng trợn của Trâm nữa:

- Nể tình tôi và cô đã từng hợp tác, hôm nay tôi phát lòng từ bi dạy cho cô đạo lý này lười lười tuy thừa mà khó thoát. Từng việc cô làm trong quá khứ có thể che giấu được nhiều người, nhưng không qua mắt được ông trời. Rồi sẽ có ngày cô phải chịu trách nhiệm thôi, không oán trách ai được tự làm tự chịu đi.

- Không. Tôi không làm gì sai cả, các người lừa nhau lời tôi xuống bùn đen chứ gì? Tôi nói cho các biết nhé tôi không dễ dàng bị đánh bại thế đâu. Cứ kiên nhẫn chờ xem đến cuối cùng ai mới là kẻ chiến thắng.

- Tôi vẫn biết cô là loại người thích lừa lẻo, nhưng không ngờ cô dày mặt tới mức này. Tôi bỏ ra bao nhiêu công sức giúp đỡ cô, xong việc không một lời cảm ơn còn thuê người bịt miệng tôi lại. Tôi đang tự hỏi trên đời này, còn việc gì cô không dám làm nữa không?

Đôi môi chú già khẽ mỉm cười, nụ cười thâm sâu chẳng biết trong đầu chú đang suy nghĩ gì. Tay cầm điện thoại ấn ấn lướt lướt một hồi, đưa lên tai nghe rồi từ từ nhả ra ba chữ:

- Vào đây đi.

Giây phút đó tôi cũng chẳng còn bất ngờ như ban đầu nữa. Chỉ tin chắc rằng mọi việc chú làm đều có lý do riêng của chú thôi...

5 phút sau cánh cổng nhà tôi lại mở ra thêm một lần nữa, ba bốn người đàn ông nối đuôi nhau bước vào trông vẻ bề ngoài ai nấy cũng còn khá trẻ. Họ đồng loạt cúi đầu chào chú già và anh trợ lý, nhưng nhìn sang chỗ Trâm ngồi lại khinh thường chán ghét chứ tuyệt nhiên không để một chút tôn trọng nào trong mắt.

Bản thân tôi còn đang băn khoăn nghĩ ngợi, anh trợ lý đã đồng giọng lên tiếng:

- Cô Trâm. Những người này chắc cô vẫn còn nhận ra chứ?

Trâm sững sốt cau mày sợ hãi không nói được câu gì. Đứng phắt dậy cầm ngay con dao gọt hoa quả trên bàn lao về phía tôi:

- Con chó này

Cũng may chú già phản ứng nhạy bén, bốp một cái thật mạnh vào tay cô ta. Con dao sáng loáng rơi thẳng xuống sàn, kêu một tiếng "keng" kinh hoàng. Chưa dừng lại ở đó chú còn gạt chân, tiện tay đẩy Trâm về phía sau. Lực của đàn ông và đàn bà dĩ nhiên khác nhau rất lớn, nên cô ta bị mất đà ngã ngồi xuống đất. Miệng vẫn tiếp tục tru tréo:

- Chúng mày giỏi lắm, dám đồ tội cho tao. Tao sẽ không bỏ qua cho đứa nào đâu.

Bò lồm cồm đến gần chỗ mẹ chồng tôi ngồi, Trâm lại bắt đầu cầu xin thương xót:

- Mẹ phải tin con, mau đuổi bọn khốn này ra khỏi nhà đi. Chúng nó đến đây để phá hoại gia đình mình đó. Con không thể làm điều gì có lỗi với mẹ được, từng câu từng chữ bọn nó nói không có lời nào là sự thật cả.

Mẹ chồng tôi nghe xong không vội vàng bênh vực Trâm, mà một hồi quay sang mụ thầy bói gặng giọng hỏi nhẹ:

- Chị nói thật cho tôi biết có phải ngay từ đầu chị đã lên kế hoạch đánh lừa tôi không?

Phản ứng của mụ thầy bói rất bình thường, như kiểu những chuyện này chỉ là chuyện nhỏ thôi, vờn tay với cốc nước nước lọc trên bàn uống cạn một hơi rồi mới bình tĩnh trả lời:

- Tôi thừa nhận mình có lừa chị, nhưng toàn bộ kế hoạch đều do đứa con dâu yêu quý của chị dựng lên. Xét cho cùng tôi cũng chỉ là người nhận tiền làm thuê thôi. Ngay cả lần đầu tiên tôi gặp chị ở chùa, cũng do cô ta sắp xếp đó.

- Không thể nào..

Mẹ chồng choáng váng ôm chặt lấy ngực:

- Cái Trâm không phải dạng người như thế?

- À còn chuyện này tôi quên chưa kể, thời điểm đó cô ta không điên chút nào đâu chỉ là diễn kịch qua mặt chị thôi. Tuổi và mệnh con dâu cả nhà chị chẳng có vấn đề gì hết, cô ta cho tôi 20 triệu để nói năng xằng bậy đổi trắng thay đen đó.

Chỉ tay về phía mấy người đàn ông lạ mặt, cụ thầy bói khẳng định chắc nịch:

- Còn đây là những người cô ta thuê đi bịt miệng tôi.

Căn phòng rộng lớn bỗng chốc im lặng khác thường, không ai nói thêm câu gì. Chỉ nghe thấy tiếng nước nở giả tạo của Trâm. Tôi kéo áo chú già ra hiệu, chú cũng nhanh chóng phối hợp làm mặt lạnh lại, khí chất bùng bùng quát Trâm:

- Cô coi cả nhà tôi là gánh xiếc tấu hài cho cô xem à?

Trâm vẫn buống bình không chịu nhận tội:

- Không. Không phải như thế đâu, chỉ là hiểu nhầm thôi.

- Hiểu nhầm của cô cũng khác người nhì. Vậy tôi cho cô thêm vài hiểu nhầm nữa cho đủ bộ nhé.

Dứt lời anh trợ lý đẩy đến trước mặt chú già một tập tài liệu. Chú già đón lấy mở những trang đầu tiên ra:

- Bằng chứng vợ chồng cô hồi lộ cổ đông đứng về phía mình, ở cả đây không sót một vụ. Hợp đồng nào cô ăn chặn, bớt xén bao nhiêu tiền tôi cũng lưu lại. Giờ cô còn gọi là hiểu nhầm nữa không? Cô nghĩ sao nếu tập hồ sơ này bị công khai hết ra bên ngoài?

Đến mức đường này thì ngay cả mẹ chồng tôi cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa, nói lắp ba lắp bắp:

- Khoan đã...

Chú già ung dung dựa lưng ghế:

- Mẹ có cao kiến gì hay hơn à? Cứ nói ra đi, nếu được thì con nghe theo lời mẹ.

- Không phải. Mẹ chỉ mong con nể tình cho thằng Huy một cơ hội thôi. Chắc chắn nó bị cái Trâm sai khiến, nên mới hồ đồ nghe theo. Dù ai có nói gì đi nữa, các con cũng là anh em một nhà, chảy chung một dòng máu họ Giang. Con không thể tự tay phá nát tương lai của em mình được...

Đột nhiên nhắc đến tên Huy mặt chú già hiện rõ vẻ xem thường, thanh âm theo đó cũng lạnh xuống vài phần:

- Anh em một nhà, chảy chung một dòng máu thế mẹ thử hỏi nó xem thời gian con đi công tác nó đã làm nên những chuyện tốt đẹp gì?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

- Mẹ không biết giữa hai anh em con xảy ra chuyện gì nhưng chắc chắn thằng Huy không hại con đâu. Để yên đấy mẹ gọi nó về hỏi rõ ràng mọi chuyện cho.

Chú già khề lắc đầu:

- Không cần đâu. Con không có thời gian quan tâm đến chuyện đó nữa.

Thái độ của mẹ chồng tôi bây giờ khác một trời một vực so với tối hôm qua lúc đuổi tôi ra khỏi nhà:

- Nói gì thì nói trong chuyện này cái Hà sai hoàn toàn. Mẹ không thể vì một chút lỗi lầm của cái Trâm mà bỏ qua cho nó được. Con người sống phải có đạo đức.

- Mẹ nhất quyết muốn đuổi cô ấy ra khỏi nhà đúng không? Vậy nếu mẹ phát hiện ra chuyện khác quan trọng hơn thì sao?

- Đến mức này rồi có chuyện gì con cứ nói thẳng ra đi, đừng vòng vo nữa mẹ đau đầu lắm.

Quay sang cụ thầy bói và mấy người đàn ông kia, chú già từ từ cất lời:

- Mọi người về đi. Ở đây hết chuyện của mọi người rồi.

Trâm tức run người mà không làm gì được, cũng phải thôi cô ta bây giờ đang ở thế bị động mà. Chú già điềm tĩnh gọi từ phòng khách vọng vào trong bếp:

- Chị Loan ơi ra tôi nhờ tí.

Câu trước câu sau chị Loan hót hải chạy ra, trên người còn mặc nguyên cái tạp dề màu tím.

- Chú gọi tôi ạ?

- Chị còn nhớ sợi dây chuyền mẹ tôi bị mất hơn nửa năm trước không?

Chị Loan đáp rảo hoảng:

- Tôi vẫn nhớ chứ nhưng ông bảo bỏ qua chuyện đó rồi mà, chú còn nhắc lại làm gì.

- Tôi muốn biết ai là người lấy sợi dây chuyền đó? Và lí do gì chị phải bao che cho người ta.

Tai tôi nghe "đoàng" một phát, như có tiếng nổ thật mạnh bên tai. Theo như lời chú già nói, thì chị Loan biết rõ người đứng sau vụ đó là ai sao?

Nhớ lại tối hôm qua trước khi tôi lái xe rời đi, chị ấy cũng nhắc khéo tôi vài điều.

- Chú nói gì thế? Làm sao tôi biết được ai là người lấy dây chuyền của bà?

- Tôi không nhiều lời với chị nữa đâu, giờ tôi cho chị hai lựa chọn. Một là nhanh chóng khai ra người sai khiến chị hai là chị thu dọn quần áo rời khỏi nhà tôi ngay trong hôm nay. Tính tôi chị cũng biết rồi, tôi nói là tôi làm đó.

Nhắc về chuyện cũ mẹ chồng tôi cũng có hứng thú lắm. Hơn nữa đây còn là sợi dây chuyền kỉ niệm của bà nữa:

- Chị Loan. Tôi khác thằng Duy chị mà không nói rõ ràng là tôi tổng cổ chị ra ngoài luôn và ngay đấy. Chứ người làm nhà tôi không có cái thói phép ăn trộm ăn cướp đâu.

- Bà nghe con giải thích đã. Con không ăn trộm dây chuyền của bà thật mà.

- Thế ai đứng sau sai khiến chị?

Bị dồn ép vào đường cùng chị Loan không còn cách nào khác, phải đưa ánh mắt cầu cứu Trâm. Trâm đã không giúp thì thôi, còn giãy nảy lên:

- Chị nhìn sang tôi làm gì?

- Tôi xin lỗi..

Mẹ chồng đập mạnh tay xuống bàn:

- Để im cho nó nói..

Chị Loan lí nhí trong cổ họng nghe mãi mới được câu:

- Là cô Trâm sai tôi lấy dây chuyền của bà cắt đứt thành nhiều mảnh, vứt ra bụi hồng đồ tội cho cô Hà đó ạ. Chưa hết đâu, cô ấy còn gián tiếp gây rắc rối cho cả cô Mai nữa.

- Khốn khiếp. Chị biết mình đang nói gì không?

- Xin lỗi cô nhưng tôi không thể giấu diếm chuyện này mãi được.

Trâm mất hết kiên nhẫn chửi bới chị Loan loạn xạ:

- Chị nên nhớ tiền con chị ăn học gần 1 năm qua là ai bỏ ra? Còn thằng chồng nghiện ngập của chị nữa, không có tiền của tôi chị nghĩ nó sống được đến bây giờ sao?

"CHÁT..CHÁT..."

Chưa nói hết câu mẹ chồng tôi đã dơ tay tát thẳng vào má Trâm hai cái đau điếng, trong sự ngỡ ngàng của bao nhiêu người:

- Uống công tôi tin tưởng cô suốt mấy năm qua. Cô mang tôi ra làm trò đùa sung sướng lắm hả?

- Không..không..mẹ ơi..Mọi chuyện không như mẹ nghĩ đâu. Con làm thế cũng chỉ vì tương lai của anh Huy thôi.

- Im đi. Tôi không thể nghe cô nói thêm bất cứ lời nào nữa. Ban đầu tôi cứ tưởng cô thật tâm đối đãi với tôi, nhưng tôi nhầm rồi nhầm to rồi.

- Mẹ đừng nói thế..

- Đừng gọi tôi là mẹ, cút khỏi nhà tôi ngay.

Đúng lúc này thì Vân Anh tự nhiên lại sụt sùi, hai mắt đỏ hoe ôm lấy cánh tay mẹ chồng tôi:

- Bác đừng tức giận quá. Con cũng không ngờ Trâm là loại người như thế đâu. Biết người biết mặt khó biết lòng mà...

Trâm sững sờ hoang mang không tin tai mình:

- Cậu vừa nói cái gì đấy? Nói lại lần nữa tớ xem nào? Ngay cả cậu cũng muốn phản bội tớ à? Cậu đừng quên thỏa thuận giữa hai đứa mình nhé...

Vân Anh đứng đơng tỉnh bơ hỏi ngược lại Trâm:

- Thỏa thuận nào? Sao tớ không biết nhỉ? Cậu làm sai việc đầu tiên là đi xin lỗi, chứ không phải ngụy biện lấp liếm lỗi lầm của mình đi đâu.

Người ngạc nhiên trong căn phòng này ngoài Trâm ra còn có cả tôi nữa. Hai người này mới vài tiếng trước còn là chị em thân thiết của nhau đấy, giờ đã đổi hướng cào cào cắn xé nhau rồi.

- Đừng ai nói gì nữa. Cái nhà này loạn hết lên thật rồi.

Mẹ chồng tay cứ nắm liên hồi vào ngực trái:

- Giời oi là giời..Con gây nên tội lỗi gì, mà ông đây dọa con ra nông nổi này?

Vân Anh ôm mẹ chồng tôi chặt hơn:

- Bác đừng khóc nữa mình phải mạnh mẽ lên mới được. Con còn có chuyện muốn nói với bác đây, nhưng nhìn bác thế này con không dám nói đâu.

- Còn chuyện gì bác không biết nữa à?

- Vâng ạ. Chuyện này liên quan mật thiết

đến nhà họ Giang luôn.

- Con kể đi..Kể cho bác nghe ngay bây giờ.

- Nhưng bác..

Chen ngang lời Vân Anh nói, mẹ chồng tôi sột sắng gắt nhẹ:

- Không nhưng nhin gì hết. Bác bảo con kể đi cơ mà.

Vân Anh không kể luôn mà cố tình đợi thêm một lúc nữa, cho câu chuyện thêm phần hấp dẫn:

- Thực ra Trâm không có mang thai đâu bác.

- CÁI GÌ?

Mẹ chồng tôi giật mình chân tay bủn rủn ngồi phịch xuống đất:

- Con không nhầm chứ?

- Dạ không đâu ạ.

Trâm ném cái gạt tàn thuốc lá về phía Vân Anh:

- Mày..Con chó này...

Vân Anh bủi môi không thèm xia xói:

- Tớ suy nghĩ kỹ lắm rồi, tuy cậu và tớ là bạn thân thật đấy nhưng tớ không thể trơ mắt lên nhìn cậu lừa dối bác mãi được. Giờ cậu đừng nói gì hết, mau thành tâm xin lỗi mẹ chồng cậu đi.

- Mày điên rồi..Mày muốn thoát tội một mình chứ gì? Tao nói cho mày nghe nhé tao không để mày đạt được ý nguyện đâu. Cùng lắm cá chết lưới rách, tao mà có mệnh hệ gì tao sẽ lôi mày đi theo.

- Cậu tỉnh táo lại đi, đừng u mê mãi nữa. Bác là người rộng lượng nếu cậu chân thành và biết điều tớ tin bác sẽ bỏ qua cho cậu thôi.

- Cảm ơn lắm. Mà quên ai là người đưa mày về đây à?

Chú già nắm tay tôi ngồi im thường thức bộ phim đặc sắc ngay trước mặt, thỉnh thoảng môi lại cong lên đầy thú vị:

- Tôi đi công tác về sớm hơn dự kiến 3 ngày, mà thu hoạch kết quả còn vượt xa mức tưởng tượng của tôi đấy.

Mẹ chồng tôi giận tím tái cả người, thờ hờn hển rồi ngất lịm đi. Chị Loan vội vàng đỡ bà nằm xuống ghế rồi chạy đi lấy lọ dầu gió bôi vào hai bên thái dương và lòng bàn chân. Miệng gọi không ngừng nghỉ:

- Bà ơi..Bà...

Phía bên này Trâm không sợ gì nữa lao vào túm tóc, tát Vân Anh túi bụi:

- Mày lão này..Dám phản bội tao này..

Vân Anh cũng đâu phải dạng vừa cô ta vớ được cái gì là tương luôn vào người Trâm không thương tiếc, điển hình là cái túi xách to ụch của cô ta:

- Tại mày ngu thôi, giờ trách ai được?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Chị Loan và anh trợ lý của chú già đưa mẹ chồng tôi vào phòng nghỉ ngơi. Khoảng nửa tiếng sau bà mới tỉnh lại. Trâm và Vân Anh đầu tóc rối tung rối mù như hai kẻ điên chen nhau nói:

- Mẹ tỉnh rồi ạ?

- Trong người bác thấy thế nào? Có khó chịu không?

Tôi ra ngoài rót cho bà cốc nước lọc, vào trong bà uống thêm hai viên hạ huyết áp rồi mới khàn khàn cất lời:

- Vân Anh nói lại cho bác nghe, cái Trâm không mang thai thật không?

- Thật ạ. Con không nói dối bác đâu.

Giọng Vân Anh chắc nịch, tự tin khẳng định.

- Thế tại sao bây giờ con mới nói?

- Tại cậu ấy uy hiếp đe dọa con.

- Nó dám sao?

- Trâm không những uy hiếp con đâu, còn bắt con tham gia vào các kế hoạch tranh giành tài sản của cậu ấy nữa cơ. Con khuyên can nhiều lần, mà cậu ấy không nghe. Còn bảo nếu con dám tiết lộ nửa chữ ra ngoài cậu ấy sẽ tìm cách đuổi con ra khỏi nhà.

Vân Anh vừa dứt lời, Trâm đã rít lên cay cú:

- Con khôn kia...Mày nói lằng nhằng cái gì đấy? Mày có tin tao tát vỡ mồm mày ra không?

- Cậu đừng như thế nữa mau tỉnh ngộ đi. Tiền bạc chỉ là vật ngoài thân thôi, chỉ có tình cảm gia đình mới bền vững và đáng trân trọng nhất.

- Không phải đâu mẹ. Mẹ đừng nghe cô ta nói bừa, bao nhiêu chuyện con làm đều một tay cô ta bày vẽ ra cho con đó.

- Cậu nói mà không thấy ngượng mồm à? Tớ sống bên Mĩ mấy năm qua, có biết chuyện gia đình cậu thế nào đâu mà bày mới vẽ?

Mẹ chồng nhăn mày khó chịu quát to:

- Đừng ai nói nữa, để tôi yên.

Vân Anh nhónh chạy đến vuốt nhẹ mấy phát vào lưng mẹ chồng:

- Cô ta giả vờ mang thai, ép con phải giúp cô ta đến bệnh viện nhờ cô Tú làm giấy siêu âm giả. Con muốn nói với bác lâu rồi, nhưng lần nào cũng sợ bác mắg...

- Thực ra trong bữa ăn sáng chị Hà nấu hôm đó, làm gì có bất cứ một loại thuốc phá thai nào? Tất cả chỉ là kế hoạch của cô ta thôi. Ngay cả lần ở bệnh viện, cô ta cũng không dám tự tử đâu là uống thuốc ngủ để qua mặt bác đó.

- Nếu không tin con, bác có thể đến bệnh viện xem camera ở phòng bảo vệ. Cô ta khỏe mạnh đi taxi tới chứ nào có đồng nghiệp nào đưa cô ta vào. Mấy người bác hỏi chiều hôm đó đều là giả mạo thôi.

- Tôi qua sau khi bác đuổi chị Hà đi, nửa đêm Trâm còn vui mừng nhận tin cho con cơ mà.

Chứng minh lời mình nói là sự thật, Vân Anh lôi cái điện thoại iphone 11 trong túi quần mình ra mở sẵn đoạn tin nhắn của Trâm đưa cho mẹ chồng tôi xem

- Bác thấy tận mắt nhé. Con có điều toa bốc phét gì không?

Bị vạch trần toàn bộ âm mưu, Trâm đứng lặng người nhìn Vân Anh đầy sát khí:

- Mày giỏi..Giỏi lắm..Tao thua rồi, nhưng đừng vui mừng quá sớm.

Mẹ chồng tôi ném cốc nước về phía Trâm, thủy tinh rơi xuống sàn nhà bắn tung tóe:

- Cầm mồm lại. Giờ mày không có quyền lên tiếng ở đây.

- Vân Anh con còn biết chuyện gì của nó nữa không?

- Con..nhưng con không..

- Cứ nói đi, không phải sợ.

- Bác còn nhớ lần chị Hà bị đánh ghen nhầm không? Chính Trâm là người thuê bọn họ đến tận công ty chị Hà quấy phá đấy. Đoạn video quay lại cảnh đánh nhau cũng là cô ta đưa cho con, bắt con phải cho bác xem mượn tay bác xử lí chị Hà thay cô ta.

- Khốn kiếp. Tôi thật không ngờ cô vì tiền bạc mà sẵn sàng bán đứng cả tôi?

Mẹ chồng khó khăn nói từng chữ, còn ho "khụ khụ"

- Thế mà tôi cứ tưởng cô tốt đẹp lắm, định khuyên cả chồng tôi sang tên 5% cổ phần công ty cho cô. Mất tôi mà tai tôi tiếc thật rồi.

Chứng kiến sự việc từ đầu đến giờ, tôi đi hết bất ngờ này sang bất ngờ khác. Theo như lời Vân Anh nói mọi chuyện rắc rối đen đui của tôi, đều do một mình Trâm gây nên sao?

Tuy Trâm là loại người hẹp hòi ích kỉ, nhưng một mình cô ta chẳng thể làm nên điều gì cả. Tôi tò mò muốn hỏi rõ hơn:

- Còn chuyện tin nhắn nặc danh đe dọa tôi, trong hai người các cô ai đứng sau chỉ đạo?

Vân Anh không suy nghĩ nhiều chỉ thẳng tay vào người Trâm:

- Em tí nữa thì quên mất chuyện này cũng do cô ta làm

- Nói láo..Tao không biết tin nhắn nặc danh nào hết. Mày giấu diếm làm bao nhiêu chuyện bẩn thỉu đằng sau lưng tao giờ bị phát hiện lại đổ hết tội lỗi lên đầu tao à? Sao mày thất đức thế? Nhân cách của mày bị chó tha quạ mổ mất rồi đúng không?

Mẹ chồng tôi giật dưng dưng:

- Cút..Cút ngay khỏi nhà tao, đừng đứng đó làm bẩn mắt tao. Chị Loan gọi điện cho thằng Huy, giục nó về luôn cho tôi. Phải li hôn, li hôn ngay lập tức mới được. Tôi không thể chịu nổi nữa rồi.

Vừa nói hết câu mẹ chồng tôi lại lần đùng ra ngắt thêm một lần nữa. Chú giá phải gọi điện cho bác sĩ riêng đến khám. Kéo tay tôi ra phòng khách ung dung ngồi chờ, để mặc Trâm và Vân Anh đầu đá lẫn nhau:

- Em thấy thế nào?

Câu hỏi chẳng rõ mục đích làm tôi cũng khó trả lời:

- Không thể nào cả, chỉ hơi ngạc nhiên thôi. Ban đầu tôi cứ tưởng bản thân mình hôm nay toang rồi, nhưng không ngờ lại gặp đúng vị thần may mắn. Chẳng cần làm gì mọi việc cứ thế sáng tỏ hiện rõ mồn một ngay trước mắt tôi.

- Yên tâm. Khi thời cơ đến, tôi sẽ tự khắc đòi lại công bằng cho em.

Một tiếng sau khi bác sĩ đến khám cho mẹ chồng tôi:

- Bà không sao đâu, hai người đừng lo quá nhưng huyết áp bà đang lên cao lắm chú ý đừng để bà ấy kích động nhé.

Chú già gạt đầu nhẹ nhàng, đứng lên tiễn bác sĩ ra cổng. Đúng lúc Huy vừa về:

- Mẹ sao rồi? Các người làm gì mà để mẹ tôi ra nông nỗi này?

- Thắc mắc nữa thì vào mà hỏi con vợ cậu, để biết thêm thông tin chi tiết. Tôi không thích cũng không có nghĩa vụ phải trình bày với bất cứ ai..

Huy gạt tay chú già bước vào trong phòng mẹ chồng. Trâm lao đến ôm chặt tay hấn ta:

- May quá anh về rồi?

Mặt Huy khẽ cau lại:

- Cô bỏ tay ra, mẹ làm sao đang nhiên đang lành lại ngắt đi?

Chỉ về phía tôi và chú già Trâm rít lên:

- Tất cả tại bọn họ đấy, là bọn họ hùa nhau vào chọc tức mẹ.

Phía Vân Anh cũng chẳng thoát tội:

- Còn con khốn núp danh bạn thân này nữa. Nó chẳng tốt đẹp gì đâu, anh mau tổng cổ nó ra khỏi nhà mình đi. Để thêm một thời gian nữa mọi chuyện càng phức tạp hơn.

Tôi thì không tiện nói gì, chứ chú già cười tươi lắm:

- Cô có vẻ thích hợp với nghề diễn viên đấy. Học kinh doanh mà diễn xuất chẳng kém một diễn viên chuyên nghiệp nào.

- Anh đừng gấp lừa bỏ tay người nhé. Tôi có làm gì đắc tội với anh không? Mà anh cứ thích chèn ép tôi?

Đợi mẹ chồng tôi tỉnh lại, Huy vội vàng chạy đến đỡ bà ấy dậy:

- Mẹ...Mẹ thấy trong người thế nào rồi?

Mẹ chồng chẳng nói chẳng rằng chỉ nhìn Huy thôi. Cái nhìn đầy áy náy và bất lực.

Bên này Trâm vẫn kiên nhẫn cố gắng thanh minh với Huy:

- Anh nhất định phải tin lời em đấy, mau nói với mẹ là em vô tội đi.

Vân Anh chợt dạ chạy đến xô người Trâm ra:

- Cô còn chút liêm sỉ nào thì mau cầm mồm lại. Bác vừa tỉnh dậy, cô muốn bác ngắt thêm lần nữa sao?

- Đây là mẹ chồng tôi, tôi muốn nói gì với bà ấy không cần thông qua cô.

Mẹ chồng tôi hai mắt trợn ngược lên:

- Câm. Câm ngay..Nhà này bây giờ mà không có quyền lên tiếng.

Huy sững sờ trước thái độ gay gắt của mẹ:

- Vừa có chuyện gì xảy ra ạ?

- Con nghe lời mẹ mau làm đơn li hôn với con khốn nạn kia ngay.

Đợi một lúc không thấy Huy trả lời, bà ấy tiếp tục quát lên:

- Con có nghe mẹ nói không? Điếc à?

Chương 37

Hai đầu lông mày Huy nhíu chặt lại, vẫn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra trước mắt:

- Mẹ bình tĩnh nói rõ mọi chuyện con nghe được không? Đừng kích động có gì con sẽ từ từ giải quyết.
- Không từ từ gì hết. Anh không nghe lời tôi nữa phải không? Lông cánh anh mọc đủ rồi nên muốn bay đi chứ gì? Tôi nói cho anh nghe nhé hôm nay nếu anh không li hôn với nó thì tôi sẽ từ mặt anh..
- Mẹ..
- Đừng gọi tôi. Kể từ giây phút này nơi nào nó xuất hiện thì sẽ không có tôi.

- Mẹ muốn con li hôn, ít nhất cũng phải cho con một lí do thỏa đáng chứ. Công ty giờ đang trong giai đoạn quan trọng, mẹ có nghĩ con li hôn sẽ ảnh hưởng thế nào đến công việc của con không? Nhà họ Giang đâu phải gia đình bình thường, muốn li hôn vợ là li hôn luôn được? Hơn nữa quan hệ của mẹ và Trâm vẫn rất tốt mà. Sao giờ tự nhiên lại không muốn nhìn nhau nữa? Mẹ phải hết sức tỉnh táo đấy, đừng để có kẻ thừa cơ hội lợi dụng mình..

Trâm được Huy bình thì đắc ý lắm hất cằm về phía tôi ra cái vẻ "ta đây không sợ nhé". Mẹ chồng bực bội lời nói cũng trở nên gay gắt hơn:

- Nói đi nói lại anh không đồng ý nghe theo lời tôi chứ gì?

Huy chơi cái chiêu nửa cứng nửa mềm để thuyết phục mẹ:

- Mẹ vừa tỉnh dậy người còn yếu lắm. Thôi chuyện này để mai hãy bàn tiếp được không?

Mẹ chồng tôi nghe xong không những nổi điên lên, còn quát lấy sang cả Vân Anh:

- Vân Anh thu dọn quần áo vào vali cho bác, con với cái cằng lớn cằng mắt dạy. Coi lời mẹ nói chẳng ra cái đĩnh rì gì, thì bác ở lại đây cũng có ngày bị nó chọc tức chết thôi.

Khỏi phải nói bộ mặt của Vân Anh giả tạo đến mức nào, ra vẻ khuyên can Huy nhiệt tình vô cùng:

- Anh Huy đừng nói nữa, bác đang giận anh có nói cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu. Tạm thời anh cứ nghe theo lời bác để Trâm chuyển ra ngoài vài hôm đã, khi nào bác bình tĩnh lại rồi nói chuyện sau.

Trâm thấy mình sắp bị đuổi khỏi nhà càng điên cuồng hơn tháo ngay chân dép đang đi ném về phía Vân Anh:

- Con khốn..Mày không nói không ai bảo mày cầm đầu...Người phải dọn đi là mày đó. Tao mới anh Huy cưới hỏi đằng hoàng, giấy đăng kí kết hôn bọn tao vẫn còn đang giữ cẩn thận. Cho tới thời điểm này vợ hợp pháp của anh ấy, con dâu thứ hai nhà họ Giang cũng chỉ có mình tao. Mày lấy tư cách đ" gì bảo tao dọn đi? Cái loại ăn nhờ ở đậu mà thích tính toe, lên mặt với tao á?

Từ lúc Huy về mọi việc đã đổi chiều sang một hướng khác. Trâm có người bệnh vực mình thì càng ngông cuồng hơn. Lời nói của Vân Anh lúc này có giá trị, chứ bây giờ nói ra câu nào là Trâm phản bác lại câu đó luôn...

Phía bên tôi chú già nháy mắt ra hiệu cho anh trợ lí đi về trước. Tôi cũng đứng lên định quay lưng bước ra ngoài theo, nhưng bàn tay bị ai đó kéo lại rồi thì thầm:

- Kiên nhẫn thêm một chút nữa, những chuyện em biết chưa hẳn là tất cả đâu.

Mắt tôi tròn xoe khó hiểu:

- Chẳng nhẽ còn chuyện gì kinh khủng hơn sao?

- Cứ chờ xem.

Tay chú gõ từng nhịp lên cái bàn kính, rồi ung dung ngửa đầu ra sau cất lời:

- Đủ chưa?

Bao nhiêu cặp mắt trong phòng đổ dồn hết về phía hai bọn tôi. Mẹ chồng thều thào nói mãi mới được câu:

- Duy. Con cứ yên tâm, chuyện này khoan hãy nói với bố mẹ nhất định sẽ cho vợ chồng con câu trả lời hợp lý công bằng nhất.

Rõ ràng mẹ chồng tôi lúc này còn đang quát Trâm ầm ầm, thế mà giờ đã lấy lại tinh thần nói chuyện hơn thua với chú chứ không sống chết đòi dọ ra ngoài ở riêng nữa. Chẳng biết trong cái bộ não nhạy bén kia của bà đang tính toán điều gì?

- Con không cần biết trong hai người đó ai mới là kẻ nói dối, nhưng mẹ cũng thấy rồi bao nhiêu thủ đoạn âm mưu hèn hạ mục đích cuối cùng đều hướng về vợ con.

Dừng lại trầm ngâm một lúc, cân trọng đánh giá thái độ của từng người không có gì bất thường, chú già mới tiếp tục cất lời nói thú vị:

- Tính con xưa nay thích đơn giản, lại chẳng hay nghĩ ngợi gì nhiều ☺ nhưng để lộ ra ngoài, người hiểu chuyện thì không sao. Chứ người không hiểu chuyện lại tưởng mẹ con mình bất hòa. Mẹ xúi giục người khác hãm hại con riêng của chồng, tranh đoạt tài sản đấy. Dù sao đi nữa nhìn từ góc độ nào xuống mẹ cũng chẳng thoát khỏi liên quan. Một người là cháu gái yêu quý, còn người kia lại là con dâu hiểu thảo của mẹ.

Tôi ngồi im nghe không bỏ sót một câu một từ nào, càng nghe đến đâu càng khâm phục ngưỡng mộ chú già đến đó. Không cần lời nói sắc bén, cũng chẳng to tiếng mất sức cứ đều đều chậm rãi mà khiến đối phương câm bặt, không đáp lại được câu gì. Nhiều khi tôi cũng chẳng rõ chú học ngành kinh tế, hay sinh viên giỏi trường luật nữa. Còn cái gia đình phức tạp, rối như tơ vò này tôi càng nhân nhượng thì họ càng lấn tới. Đúng là nhà càng lắm tiền thì càng nhiều chuyện....

Mặt mũi mẹ chồng tôi xanh xao tái nhợt mà vẫn không quên rao giảng đạo đức với chú già:

- Mẹ biết sau vụ này con không còn tin tưởng mẹ, nhưng ngay từ khi 10 tuổi mẹ đã tận mắt nhìn con lớn lên, nuôi nấng chăm sóc con từng ngày chẳng khác gì con đẻ. Con nể tình mẹ bỏ qua cho em một lần cuối cùng, bố con ghét nhất là nhìn thấy cảnh anh em đầu đá nhau. Nếu con nhất quyết đưa tập tài liệu vừa rồi cho bố, thì tương lai của thằng Huy sẽ chấm dứt.

- Mẹ hiểu con đang nói gì không?

- Hiểu chứ nhưng vẫn muốn con nương tay với thằng Huy. Tất nhiên những chuyện thất đức con Trâm làm với vợ chồng con, mẹ sẽ cương quyết không bỏ qua khiến nó phải trả một cái giá thật đắt. Chỉ cần con đồng ý với mẹ thôi...

Huy chứng kiến cảnh mẹ mình phải ăn nói nhỏ nhẹ khép nép với chú già thì không chịu nép về, hiên ngang đến đứng trước mặt mẹ chồng tôi đồng dục hùng hổ tuyên bố:

- Mẹ sao phải sợ anh ta? Con có ngày hôm nay đều dựa vào sự cố gắng nỗ lực của con mà, anh ta chưa giúp con được chuyện gì đâu. Không khéo sau này còn là hòn đá cản đường con trai mẹ đó.

Chú già bật cười làm tôi giật mình:

- Thế cơ à?

Kéo mạnh áo Huy, mẹ chồng lườm hắn ta không cho phép nói tiếp:

- Mày im đi. Không biết gì thì đừng xen vào. Tao còn chưa tính sổ với mày đâu, khôn hồn thì ngậm cái miệng lại li hôn với con khốn nạn kia ngay.

- Mẹ.. Con trai mẹ là con chứ không phải anh ta...

"Chát.."

Tiếng kêu đánh thép vang lên, mẹ chồng tôi loạng quạng đứng dậy tát vào mặt Huy:

- Ngủ thì đừng mở mồm ra nói nữa. Mày có biết con vợ mày xỏ mũi định dắt cả nhà mày theo nó không? Cái thai trong bụng nó là giả.. là giả.. đó thằng đàn độn ẹ.

Hai từ "là giả" kéo dài ra muốn ngằm cảnh cáo Huy, mà anh ta không hiểu đáp tình bơ:

- Con biết chuyện này từ lâu rồi, chẳng phải tại mẹ luôn thúc giục bọn con phải mau chóng có con sao? Cả ngày ở công ty với đồng giấy tờ đã mệt rồi, về còn nghe mẹ câu nhàu nữa thì ai chịu được? Trâm làm thế cũng chỉ là bắt đắc dĩ thôi...

- Thì ta mày và nó cùng chung một giuộc với nhau...

- Bọn con giả mang thai đợi đến khi vợ chồng thằng Hùng chắc chắn có kết quả rồi sẽ nhận lỗi với mẹ. Chuyện có mỗi thế chứ liên quan gì đến anh ta, mà mẹ phải xin xỏ?

- Thế sao con vợ mày còn đổ tội cho cái Hà bỏ thuốc phá thai vào đồ ăn của nó? Chúng mày bị điên hết à?

Ngoài cửa xuất hiện thêm một bóng dáng quen thuộc, khi cất giọng nói lên ai nấy đều sững sờ im bặt kể cả tôi và chú già:

- Ai bỏ thuốc phá thai vào đồ ăn của cái Trâm?

Không ai khác chủ nhân giọng nói khàn khàn đó chính là bố chồng tôi..

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Huy thấy bố về thì sợ sệt, lùi lại phía sau không dám to tiếng với mẹ nữa ngoan ngoãn như một đứa trẻ. Bố chồng tôi đảo ánh mắt nghiêm khắc nhìn một lượt khắp căn phòng:

- Các người vừa nói gì? Ai bỏ thuốc phá thai vào thức ăn của cái Trâm?

Mẹ chồng cũng hoảng hốt không kén:

- Làm gì có ai bỏ thuốc phá thai vào đồ ăn của con Trâm. Ông nghe nhầm rồi...

- Tôi già chứ chưa có điếc. Tối qua thấy thằng Duy mua vé máy bay về gấp là tôi biết thế nào nhà cũng có chuyện...

- Chuyện nhỏ thôi, ông không cần lo tôi giải quyết được mà.

- Bà đừng có bao che, để tôi điên lên thì bà biết hậu quả rồi đấy.

Quay sang Trâm bố chồng lạnh giọng quát:

- Con có chuyện gì giấu bố không?

Trâm lắc đầu nhẹ nhàng:

- Không có đâu bố.

- Đây là cơ hội cuối cùng bố cho con, cứ suy nghĩ thật kĩ rồi hãy trả lời. Cái giá của việc lừa dối bố không rẻ như con nghĩ đâu.

Thần thái ngút trời của bố chồng làm Trâm sợ quá, định lên tiếng thú nhận thì mẹ chồng chen ngang nói trước:

- Ông bình tĩnh nghe tôi nói đây này, thực ra con Trâm không mang thai đâu. Nó âm mưu để ông sang tên cổ phần công ty cho nó đấy. Nó là cái loại đàn bà háms tiền, vì tiền có thể làm tất cả...

Mẹ chồng nói hơi dài định nghỉ ngơi nhưng bố chồng không đồng ý:

- Bà nói hết cho tôi, đừng có cái kiểu úp mở treu người tôi đang điên tiết đấy.

- Tôi biết rồi, ông cứ từ từ chuyện này còn dài lắm. Ngay cả thằng Huy cũng bị nó lừa, hôm trước nó giả vờ sảy thai, đổ tội cho con Hà nên thằng Duy mới phải đặt vé máy bay về gấp.

- Có thật không?

- 100% là thật luôn, chưa hết đâu nó còn đe dọa cái Vân Anh bắt con bé phải tham gia vào kế hoạch bán thiu của nó. Nếu không nó đuổi con bé ra khỏi nhà. Cũng may tôi phát hiện kịp thời, nên mọi chuyện còn có thể cứu vãn được.

Bao nhiêu mũi nhọn dồn hết về phía Trâm, cô ta tất nhiên không chịu để yên rồi:

- Không phải đâu bố. Mẹ đổ oan cho con đấy.

Mẹ chồng quát mắt chặn họng Trâm

- Im ngay đến giờ phút này mày còn to mồm cãi láo à? Tao đổ oan gì cho mày?

- Mẹ thấy con không còn giá trị lợi dụng, nên muốn loại bỏ con đúng không? Mẹ đừng quên ngày con mới về đây làm dâu, mẹ đã hứa với con những gì?

- Tao chẳng hứa hẹn gì với mày hết. Không có cái loại con dâu mất dạy nào thuê cả thầy bói về lừa dối mẹ chồng cả? Còn vụ sợi dây chuyền ông tặng tôi gần một năm trước, cũng chính là nó ra tay đấy. Nó muốn gây xích mích giữa các thành viên trong nhà để thừa cơ hội hưởng lợi nhiều nhất. Bắt ép

con Loan phải làm việc cho nó, nãy con Loan cũng đã thừa nhận hết rồi. Chuyện chưa dừng lại ở đó đâu, nó còn gửi tin nhắn nặc danh đe dọa cái Hà trong suốt khoảng thời gian dài.

Ánh mắt sắc bén như dao của mẹ chồng tôi không rời khỏi người Trâm một giây một phút nào:

- Tôi vốn không có ý định nói cho ông biết hết mọi chuyện đâu, chừa cho nó một con đường lui mà nó không biết điều cứ thích khiêu khích tôi thì tôi chấp nó một mắt.

- Bà có chắc những chuyện đều do cái Trâm làm không?

- Ông không tin thì đi hỏi cái Vân Anh với con Loan xem. Tôi nói sai lời nào tôi là con ông..

Vân Anh lại có cơ hội khoe tài diễn xuất, đến trước mặt bố chồng tôi ra sức níu nơn:

- Bác gái nói hoàn toàn đúng sự thật đó ạ. Vì chuyện này mà từ sáng đến giờ bác ấy ngất lên ngất xuống hai lần rồi. Lỗi cũng tại con một phần sợ hãi giấu diếm bao che cho Trâm, nên giờ mọi việc mới ra nông nỗi này. Con xin lỗi hai bác...

Mẹ chồng tôi xua xua tay:

- Con đừng tự trách bản thân mình, ai mà ngờ nó lại là loại người đó chứ? Đồ vô ơn..

Trâm tuy không cãi lại được hai người họ nhưng vẫn giãy nảy lên phản kháng:

- Con không gửi tin nhắn nặc danh đe dọa chị Hà đâu. Bố mẹ đừng nghe con điên đấy nói bừa.

Câu nói của Trâm vừa kết thúc, bố chồng tôi đập tay thật mạnh xuống bàn gặm gù:

- Im đi. Cô về đây làm dâu mấy năm rồi, chắc cũng biết tôi ghét nhất là loại người gì? Cô muốn gia tài nhà tôi đúng không? Tôi nói nhanh cho vương nhé, đời này cô đừng hòng mơ tưởng được một xu nào từ tôi.

- Không...Không phải đâu bố..Họ cấu kết hãm hại con đó.

- Không có lửa thì làm sao có khói? Đừng lằng nhằng nhiều lời nữa thu dọn quần áo biến khỏi tầm mắt của tôi ngay

- Con về đây cưới hỏi đăng hoàng, cũng giúp công ty của bố giành được bao nhiêu hợp đồng béo bở. Giờ bố lại nhẫn tâm đuổi con đi như kiểu vứt cái gì bẩn thỉu lắm. Con không can tâm cũng không dọn đi đâu hết.

- Cô không can tâm cũng phải chấp nhận. Thăng Huy mày nói cho bố biết những chuyện nó làm mày có biết không?

Tự nhiên bố nhắc đến tên mình, Huy chợt dạ lắc đầu liên tục:

- Con có biết chuyện gì đâu.

- Vợ chồng chung sống với nhau mấy năm rồi, vợ làm gì chồng cũng không biết là sao? Có phải mày cũng muốn nhòm ngó cái ghế giám đốc của tao không?

- Không..Không..Mọi chuyện không liên quan đến con một chút nào đâu. Nếu bố không tin con sẽ làm thủ tục li hôn với cô ta ngay bây giờ...

Trâm sốc, cảm giác bị từng người quen thuộc phản bội đang vượt xa sức chịu đựng của cô ta. Ngửa mặt lên trời Trâm cười ha hả, mà hai hàng nước mắt cứ rơi:

- Được lắm..Các người hòa nhau chống lại một mình tôi mà không thấy nhục nhã à?

Chỉ tay vào thẳng mặt Huy, Trâm càng cười to hơn:

- Cả anh cũng phản bội tôi đúng không?

Huy phớt lờ lời nói ngông cuồng ngu ngốc của Trâm, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình thản:

- Tôi chưa từng nhúng tay vào bất cứ kế hoạch bẩn thỉu nào của cô nên sao gọi là phản bội được?

- Đồ khốn..Anh cũng giống những người kia thôi. Thế thì đừng trách tôi ác nhé, hôm nay tôi mất hết tất cả rồi nên tôi chẳng sợ gì nữa đâu.

- Thủ tục li hôn tôi sẽ nhờ luật sư gửi đến cô trong thời gian ngắn nhất. Chúng ta sau này đường ai nấy đi, không liên quan gì nhau...

Tôi nghe đoạn đối thoại của mấy người họ mà choáng váng quá, ai cũng tham lam, ai cũng mưu mẹo. Bản thân tôi không phải dạng người yếu đuối hiền lành gì nhưng bước chân vào nhà họ Giang, sống cùng những con người này tôi mới biết mình thật nhỏ bé. Chỉ có chú già mới thật lòng quan tâm đến tôi thôi...

Bố chồng chắc cũng mệt mỏi rồi, không nói nhiều nữa lẳng lẳng kêu Huy lòi Trâm ra chỗ khác nhưng Trâm nhất quyết không nghe. Còn lên mặt thách thức:

- Tôi thấy thương hại ông bà thật đấy, người làm bố mẹ như ông bà thất bại quá. Trước khi rời khỏi cái nhà này, tôi có món quà nhỏ giành cho ông bà đây. Lẳng tai nghe cho thật kĩ nhé, đừng làm tôi thất vọng.

Câu nói cuối cùng được Trâm nhấn mạnh và kéo dài ra:

- Chẳng lẽ ông bà không hề hay biết đứa con trai ngoan ngoãn của ông bà, người chồng mẫu mực của tôi là một thằng gay chính hiệu sao?

"Bóp...Bóp..."

Chưa cả nói hết câu, Trâm đã bị mẹ chồng tôi tặng thêm cho hai cái tát trời giáng nữa:

- Mày đang nói tiếng người à? Sao mày dám bảo con trai tao gay chứ? Tao phải tát cho mày tỉnh người ra mới được.

Máu từ khóe miệng Trâm bắt đầu chảy ra, cô ta đưa tay lau đầy cảm phẫn nhưng miệng vẫn nhếch lên cười đều:

- Bất ngờ chưa? Món quà cuối cùng tôi tặng các người đó. Không tin lời tôi nói đúng không? Vậy xem ảnh cho thêm tính chân thực nhé.

Màn hình điện thoại của Trâm bỗng dưng sáng lên, từng bức ảnh chụp Huy đang ngồi thân mật cùng một người đàn ông xa lạ đập vào mắt cả nhà. Chỉ có Trâm là khoái chí nhất, hất cằm về phía Huy cao giọng:

- Anh chơi hai mạng khiến tôi mất tất cả thì tôi cũng khiến anh phải khổ sở giống như tôi. Người ta gọi đó là công bằng, chứ chẳng trách tôi được?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Huy điên tiết khi sự thật mình cố gắng che giấu bao nhiêu năm qua, nay lại bị Trâm phơi bày ra trước bao nhiêu người. Miệng hắn ta rít lên, nghiêng răng ken két chỉ hận lúc này không thể lao ngay đến và cho Trâm vài cái bạt tai:

- Con khốn này. Mày cầm ngay mồm lại, nói câu nữa đừng trách tao ác...

Trâm xác định hôm nay mất hết tất cả rồi, nên chẳng sợ hãi gì nữa vẫn gân cổ lên lòi Huy "xuống vực" cùng cô ta:

- Tôi việc gì phải cảm? Tôi cứ gào lên cho cả thiên hạ biết chuyện đây, anh là cái loại ăn cháo đá bát. Bao nhiêu việc xấu xa tôi làm vì ai chứ? Chẳng lẽ vì bản thân tôi sao? Thế mà giờ anh nhẫn tâm đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi còn ung dung xem mình là người vô tội?

Quay qua phía Vân Anh đang đứng, Trâm đưa ngón tay trỏ chỉ thẳng mặt:

- Còn mày nữa? Tao có đối xử tệ bạc với mày không? Mày không coi tao là bạn thì thôi đi đằng này còn giả vờ giả vịt tiếp cận lợi dụng tao, làm bao nhiêu chuyện rồi cuối cùng lại phui lưng như kiểu mày trong trắng ngây thơ lắm không bằng ý...

Vân Anh khinh khỉnh không thèm trả lời, nhưng lại lùi về mấy bước nép sau lưng mẹ chồng tôi.

- Mày cứ tận hưởng cái thành quả hèn hạ của mày đi. Tao sẽ chống mắt lên coi mày đắc ý được đến bao giờ?

Bố chồng tôi ngồi im ở ghế sofa ngậy người ra, chắc ông vẫn còn chưa tiếp nhận nổi sự thật Huy là gay. Chỉ có mẹ chồng trước sau như một, nằng nặc đuổi Trâm ra khỏi nhà giống hệt lúc đuổi tôi tới qua:

- Đừng nói nữa...Biến đi...Nhà tôi không chứa nổi cô đâu. Thứ phụ nữ tâm địa độc ác hèn hạ hơn cả rắn độc...

Tay Trâm nắm thành quyền, định nói thêm câu gì nhưng bị Vân Anh và chị Loan hớp sức lại lòi ra cổng. Trong nhà không gian yên tĩnh lạ thường, Huy cúi gầm mặt xuống không dám đối diện với ai.

Mẹ chồng cười cười lấy lòng:

- Ông đừng nghe con điên đó nói năng nhăng cuội. Con trai mình sao có thể là gay được chứ? Hồi nó học cấp 3, đã có bao nhiêu đứa con gái cùng lớp chết mê chết mệt nó rồi.

Bố chồng lặng thinh nhìn chăm chăm vào người mẹ chồng một lúc thật lâu, rồi mới cất tiếng trả lời:

- Tôi tin bà được không?

- Tin. Ông phải tin tôi chứ.

Mặt Huy trắng bệch càng làm mọi người trong nhà thêm nghi ngờ. Tôi ngón người lên khẽ thì thầm vào tai chú già:

- Theo chú Huy có phải là gay thật không?

- Chuyện rõ như ban ngày thế này mà em còn phải hỏi tôi à?

- Tôi không biết thì mới phải hỏi chứ. Chú nghĩ ai cũng thông minh giống chú sao?

Chú già cong môi đầy thú vị xem thường câu hỏi. Bàn tay trái còn ngang nhiên nghịch mấy lọn tóc xoăn đang xoa xuống vai tôi:

- Có tật thì mới giật mình, nếu cậu ta không phải gay ngày mai chắc chắn mặt trời mọc đằng Tây.

Sau một hồi hoang mang bố chồng cũng dần trấn tĩnh lại tinh thần giọng nói run rẩy đưa cái nhìn đầy nghiêm túc về phía Huy:

- Mày nói thật cho tao biết, có phải mày là gay không?

Huy vẫn giữ mình trong trạng thái ngồi im không nhúc nhích. Phát hiện ra điều bất thường bố chồng nóng nảy hơn bao giờ hết:

- Nói...

Người lo lắng trong căn phòng này không chỉ có mình Huy mà còn cả mẹ chồng tôi nữa:

- Ông đừng nổi nóng, mọi chuyện cứ từ từ để con nó nói đằng hoàng xem nào.

Chưa kịp nói hết câu bố chồng tôi đã phồng mang trợn má lên quát mẹ chồng:

- Bà im đi. Tôi không hỏi bà...

Tôi len lén quan sát từng cử chỉ thái độ lâm lét của Huy, như muốn khẳng định rõ ràng hơn suy nghĩ trong đầu mình là hoàn toàn chính xác...

"Choang..."

Âm thanh đổ vỡ vang lên làm tôi giật mình, bố chồng đã không còn giữ nổi bình tĩnh ném thẳng chén nước về phía chân Huy:

- Tao đang hỏi mày đấy, sao mày cứ ngồi im như thóc ngâm thối? Mày bị câm hay bị điếc mà không trả lời tao?

Huy khẽ ngẩng cao đầu trên mặt còn nổi lo, nhưng ánh mắt đã sáng hơn phần nào:

- Con xin lỗi bố.

- Tao không cần mày xin lỗi.

- Con sai rồi.

Căn phòng rộng lớn sau câu trả lời không xác định của Huy bỗng dưng im ắng. Ai nấy đều ngẫm hiểu ra sự thật rồi.

Huy chính là gay...

Mẹ chồng bất động không thốt lên lời, chỉ có bố chồng vẫn tiếp tục hỏi:

- Nói vậy có nghĩa bao nhiêu năm qua mày đều lừa dối bọn tao sao?

- Con không làm thế thì bố có coi con là một người bình thường không? Bao nhiêu năm qua chuyện gì con cũng phải gồng mình chịu đựng nhưng có khi nào bố chịu công nhận sự cố gắng của con?

Tay Huy với cốc nước lọc trên bàn, uống một ngụm rồi mới tiếp tục đáp lời:

- Trong mắt bố con luôn tầm thường kém cỏi, làm việc gì thành công cũng chỉ gọi là ăn may nhưng còn hấn ta thì sao?

Huy cười khẩy bất cần hất cằm về phía tôi và chú già đang ngồi:

- Một dự án nhỏ thành công bố cũng coi hấn là niềm tự hào, là đứa con xuất sắc của gia tộc. Con tự hỏi bố đã bao giờ suy nghĩ cho con một lần nào

chưa?

Càng nói Huy càng cay cú, không thèm để ý đến bất cứ phép tắc gì nữa. Mẹ chồng ngồi bên vôi vãi khuyên can:

- Huy sao con dám ăn nói với bố như thế? Mau xin lỗi bố ngay. Mẹ còn chưa tính sổ chuyện con giấu diếm mẹ bao nhiêu năm qua đâu, giờ còn giờ chứng ương bướng cái lão à? Mẹ có dạy con như thế không?

- Còn cả mẹ nữa...

- Ở cái thằng này, tự xưng cháu với mẹ là thế nào?

- Mẹ đừng nói gì hết, để con yên tĩnh đi. Không phải lúc nào mẹ cũng mong muốn có cháu bé sao? Giờ con ra nông nổi này mẹ đã hài lòng chưa?

Khác hẳn với những gia đình bình thường khi biết sự thật con trai mình là gay, mẹ chồng tôi chỉ lo lắng quyền sở hữu tài sản của Huy bị giảm sút chứ không có động tĩnh gì muốn an ủi hay động viên Huy cả, những việc làm sai trái của Huy bà không hề ngăn cản còn cố tình tìm mọi cách che giấu. Tiền bạc làm con người ta trở nên nhẫn tâm quá.

Bố chồng thờ dài thườn thượt, nói một thôi một hỏi:

- Mày luôn cho rằng tao thiên vị thằng Duy phải không? Thế tao hỏi mày nhé năm ngoái hợp đồng của JK, mày đã bỏ túi riêng bao nhiêu tiền? Nhận hối lộ của bao nhiêu bên đối tác? Những cổ đông quan trọng khác nữa một tháng mày gửi quà biếu họ bao nhiêu lần? Chưa hết đâu, còn rất nhiều chuyện khác hay ho hơn mày có muốn tao kể hết ra một thể không? Chuyện không muốn người khác biết thì tốt nhất mày đừng làm. Mấy chục năm qua tao lăn lộn sứt đầu mẻ chán trên thương trường, mày tưởng dăm ba cái trò vặt vãnh của mày có thể qua mặt được tao sao? Chẳng qua tao chưa muốn vạch trần mày thôi. Chứ tao mà thẳng tay mày nghĩ mày còn ngồi được ở vị trí phó giám đốc này đến hôm nay sao? Tỉnh táo lại đi ảo tưởng vừa thôi...

Huy vẫn cố chấp không chịu nhận sai:

- Trong kinh doanh có ai không dùng thủ đoạn chứ, con chuẩn bị sẵn cho mình đường lui thì có gì sai?

Bố chồng bực quá hóa cười:

- Cuối cùng mày cũng chịu thừa nhận, thế mà mày còn mở miệng nói tao thiên vị đứa này đứa kia.

Tình hình càng lúc càng hỗn loạn, mẹ chồng kéo Huy về phía sau giả vờ nghiêm ngặt khó chịu:

- Xin lỗi bố ngay...

- Con không sai nên không xin lỗi đâu...

Tôi không biết vì lý do gì, nhưng chú già đột nhiên đứng dậy can ngăn hai người họ:

- Bố bình tĩnh đã, còn Huy cũng đừng nói nữa...

- Anh không phải tỏ vẻ thương hại tôi, khéo trong lòng anh bây giờ còn đang cười thầm ý chứ. Tôi lạ gì cái nhân cách rẻ rách của anh...

"Bụp..."

Tiếng động lần này vang vọng to hơn, mặt bố chồng đỏ bừng bừng đâm một quyền vào má Huy:

- Thằng mất dạy....

Huy nhếch mép khiêu khích:

- Con sinh ra trong cái hình hài quái dị này là con muốn sao? Bố có thời gian trách mắng con, sao không nhìn lại bản thân mình đi? Suy cho cùng bố cũng có gì tốt đẹp hơn con đâu?

"Hự..."

Bố chồng tôi nghe xong không hiểu lý do gì mà hai tay cứ ôm chặt lấy ngực thờ dốc, rồi tím lịm người đi gọi thế nào cũng không có phản ứng...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Chú già không nói không rằng nhưng lại là người phản ứng nhanh nhạy nhất, chạy ra móc trong túi quần bố chồng tôi một lọ thuốc nhỏ màu trắng rồi nhét vội vào miệng ông hai viên, xong xuôi mọi việc gọi xe cấp cứu đưa vào bệnh viện gấp. Huy và mẹ chồng cứ đứng đực người ra, so với những việc làm của Trâm thì đây còn là chuyện bất ngờ hơn.

Trên xe cứu thương tôi thấy hai bà vai chú già khẽ run, điều trước nay tôi chưa từng chứng kiến. Chú thông minh lanh lợi phá vỡ tất cả kế hoạch của những kẻ muốn hại tôi. Trên thương trường chú là đứa con ưu tú của giới kinh tế, thủ đoạn dứt khoát khiến đối thủ trở tay không kịp. Anh trợ lý của chú từng nói, bất cứ hợp đồng nào nếu chỉ có 50% cơ hội thành công rơi vào tay chú sẽ nâng lên 80%.

Trong mắt tôi chú chính là hình mẫu chuẩn của một người đàn ông thành công, khôn khéo không có bất cứ điều gì ngăn cản được chú cả. Nhưng giờ đây tận mắt nhìn thấy cảnh này, tôi biết ẩn sâu trong nội tâm chú là những mảng trống mà người ngoài không thể cảm nhận được.

Quãng thời gian tôi ở nhà họ Giang, việc lớn việc nhỏ đều là chú lo cho tôi nhưng bản thân tôi lại vô tâm quá. Chỉ biết tiếp nhận sự quan tâm của chú như một điều hiển nhiên mà không mấy may suy nghĩ gì nhiều. Tôi biết mình sai rồi, cũng phát hiện ra tình cảm của mình đối với chú đã vượt qua mức bình thường. Tờ giấy giao dịch hai năm của tôi và chú, ngay lúc này tôi thấy nó thật dư thừa. Tôi không cần tự do nữa, cầu khẩn ông trời ở trên cao cho tôi một đời bình yên bên người đàn ông này...

Tôi cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, cầm lấy bàn tay to lớn của chú già khẽ thì thầm:

- Bố sẽ không sao đâu, chú đừng lo lắng quá.

- Thực ra bố bị bệnh tim mạch vành gần một năm nay rồi, nhưng ông cố giấu giếm gia đình và mọi người xung quanh đó. Tôi cũng mới phát hiện ra khoảng 1 tháng nay thôi. Có lẽ tôi là đứa con bất hiếu nhất trên đời này, ngay cả bệnh tình nguy hiểm của bố cũng không hề hay biết.

- Không phải đâu, chuyện này sao có thể trách chú được? Tôi tin bố làm như vậy là có lý do riêng, ông không muốn chú và mọi người lo lắng quá đấy...

Đôi mắt chú già đỏ hoe, giọng khàn đặc trả lời lại tôi:

- Thật không?

Tôi gật đầu chắc nịch động viên:

- Chắc chắn rồi. Tôi tin vào định mệnh, người tốt như bố sẽ được báo đáp thôi.

Đôi mắt to của chú già đỏ hoe, trên xe ngoài bố chồng tôi và mấy nhân viên y tế ra thì chỉ có mỗi tôi và chú già thôi. Còn mẹ con Huy tự lái xe riêng vào sau...

Đến cổng bệnh viện đã có một vị bác sĩ trung niên chạy ra đón chúng tôi. Chú già gật đầu chào hỏi lễ phép:

- Chú ạ.

Vị bác sĩ đó không đáp lại lời chú già mà hỏi thẳng vào tình hình:

- Trước khi ngắt bỏ cháu có chịu phải đã kích gì không?

Chú già thành thật trả lời:

- Có ạ.

Quay sang mấy nhân viên y tế bên cạnh, bác sĩ hắng giọng quát to:

- Chuẩn bị đưa vào phòng cấp cứu ngay, chậm chạp là không kịp đâu. Bệnh nhân có tiền sử mắc tim mạch vành gần một năm nay rồi đó...

Cửa phòng cấp cứu mở toang ra, ánh đèn trong đó sáng trưng. Bố chồng tôi được đẩy thẳng vào trong đó. Chưa bao giờ tôi sợ bệnh viện như ngày hôm nay. Vị bác sĩ trung niên lúc nãy tên là Tài, trưởng khoa tim mạch của bệnh viện này cũng là em họ của bố chồng tôi.

Tôi và chú già ngồi ngoài hàng ghế chờ được một lúc thì chú Tài bước ra, với bộ quần áo đặc trưng trong phòng phẫu thuật:

- Bố cháu sao rồi ạ?

- Chú mới kiểm tra qua tình hình thôi, nói chung là không khả quan lắm. Bệnh của bố cháu đột trước chú đã nói rõ ràng với cháu rồi, không chắc chắn được điều gì đâu. Hôm nay cũng vậy sự lưu thông máu qua động mạch trở nên khó khăn. Cơ tim không thể nhận đủ lượng máu và oxy cần thiết, dẫn đến tình trạng đau thắt ngực hoặc nhồi máu cơ tim. Bây giờ chú phải vào trong đây, cháu và vợ cứ ngồi ở đây chờ thêm lúc nữa có gì chú ra thông báo luôn cho.

- Vâng ạ...

Bóng lưng chú Tài vừa khuất sau cánh cửa phòng cấp cứu, chú già nhà tôi bắt lực ngồi thụp xuống hai tay ôm chặt lấy mặt tự trách móc bản thân:

- Lẽ ra lúc này tôi không nên để bố nói chuyện với Huy, không nên để cậu ta có cơ hội chộc tức bố. Tập tài liệu tôi mang đến dọa cậu ta là đích thân bố đưa cho tôi đấy. Kết quả cuối cùng hóa thành công cốc, chắc trong mơ bố cũng không ngờ rằng cậu ta lại là gay. Còn bắt tay với Trâm để lộ thông tin tuyệt mật của công ty ra ngoài...

Tôi im lặng lắng nghe không bỏ sót câu từ nào. Vậy là bố chồng tôi đã có tính toán từ trước. Lúc này chú già hết sức ngăn cản ông không phải muốn bênh vực Huy mà sợ ông sẽ bị sốc....

- Chú đừng nói thế, chú cũng đã làm hết sức mình rồi. Hơn nữa chuyện này nằm ngoài dự đoán của chúng ta, Trâm cảm hận Huy muốn trả thù hấn ta chú cũng đâu biết trước mà tránh né.

Sờ dĩ tôi nói vậy cũng không có ý bênh vực ai, xét cho cùng trong chuyện này chú già đâu có lỗi gì? Bố chồng bay về đột xuất, tập tài liệu trong tay chú già cũng là ông đưa cho. Vậy có nghĩa là ông không sốc bởi những chuyện Huy làm, mà ông sốc khi biết sự thật Huy là gay...

Ngồi an ủi động viên chú thêm một lúc nữa, hơn hai tiếng sau mẹ chồng tôi và Huy mới lò dò bước vào. Tôi chưa thấy một người phụ nữ nào, chồng đi cấp cứu trong bệnh viện mà vợ có thể bình tĩnh như mẹ chồng tôi:

- Ông ấy sao rồi?

Chú già quay người đi, không thèm đáp lời. Mẹ chồng hừ hừ vài tiếng gất lên:

- Tôi đang hỏi hai người đấy, có nghe thấy không?

Tôi thở dài chán nản định trả lời cho rõ ràng thì cửa phòng cấp cứu lại một lần nữa mở toang ra. Nhìn thấy sự xuất hiện của mẹ chồng, chú Tài đã cau mày khó chịu nhưng vẫn chào hỏi dè dặt giữ phép lịch sự tối thiểu:

- Chị mới đến à?

Hai người họ có vẻ không ưa nhau từ trước rồi, mọi ngày mẹ chồng tôi trọng sãi diện lắm có ai chào mình là hớn hờ đáp lại ngay nhưng hôm nay chú Tài chào bà mà mặt bà cứ tỉnh bơ trả lời cộc lốc có mỗi từ "ừ".

Huy đứng lên phía trước vắn ra về đưa con trai hiếu thảo hiền lành, mặc dù chính anh ta là nguyên nhân khiến bố chồng tôi ra nông nỗi này.

Cúi đầu thật sâu, Huy lễ phép hỏi han chú Tài:

- Chú ơi tình hình bố cháu thế nào rồi? sao tự đứng lại ngất xỉu?

Chú Tài vờ tay ra hiệu gọi vợ chồng tôi đến. Từng cử chỉ trên khuôn mặt chú cứ làm tôi có dự cảm không lành:

- Mọi người chuẩn bị tinh thần nghe tôi nói nhé. Bác trai bị tim mạch vành gần 1 năm qua rồi, nay lại chịu kích động lớn về thần kinh nữa nên dẫn đến tình trạng nhồi máu cơ tim. Cũng may đưa vào bệnh viện kịp thời, con nguy kịch có lẽ qua rồi nhưng trái tim vẫn bị tổn thương khá nặng tôi e rằng ngày một, ngày hai chưa thể tỉnh lại ngay được đâu...

Dứt lời mẹ chồng tôi đã giãy nảy lên, bù lu bù loa khắp hành lang:

- Chú nói thế là có ý gì? Ông nhà tôi đang yên đang lành chú lại bảo bị nhồi máu cơ tim, rồi còn vừa thoát khỏi cơn nguy kịch, không rõ bao giờ mới tỉnh lại. Chú có chuẩn đoán nhầm không thế? Không thể nào một người đang khỏe mạnh bình thường lại ra nông nỗi đó được.

Chú Tài cũng bực bội không kém:

- Chị mang tiếng là vợ anh ấy mà không biết chồng mình bị tim mạch vành gần một năm nay sao? Còn đứng đây nghi ngờ trình độ của tôi à? Chị giỏi thì vào đó chữa cho anh ấy luôn đi.

- Chú vừa phải thôi nhé, đừng có xúc phạm tôi quá đáng.

- Tôi xúc phạm chị hay tại chị không biết điều. Nói thẳng ra nếu hôm nay thằng Duy đưa bố nó vào đây chậm hơn nửa tiếng nữa, thì có là "Hoa Đà tái thế" cũng không cứu nổi mạng sống của anh ấy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Biết mình không cãi nổi chú Tài, thì mẹ chồng lại bắt đầu quay sang chỉ trích tôi và chú già:

- Có phải các người đã biết rõ bệnh tật của ông ấy nhưng cố tình giấu diếm mấy mẹ con tôi không?

Chú già nhếch mép cười khẩy:

- Mẹ nghĩ thế à?

- Chẳng lẽ lại sai sao? Tôi nói cho các người biết nhé, trên danh nghĩa tôi vẫn là vợ hợp pháp của ông ấy đấy.

Chú Tài không nghe lọt tai, bực quá quát um lên:

- Chị đừng nói nữa, đây là bệnh viện chứ không phải cái công viên nhà chị đâu mà cứ sồn sồn hết lên. Chị có tin tôi gọi bảo vệ vào, tổng cổ chị ra ngoài đường không?

Huy kéo tay mẹ mình lại, vội vàng cúi đầu xin lỗi chú Tài:

- Cháu xin lỗi chú, tại mẹ cháu lo lắng cho bố quá nên mới vậy thôi chứ không có ác ý gì đâu, chú đừng để bụng nhé.

Chú Tài liếc mắt lườm mẹ chồng tôi nhưng vẫn tiếp tục cất lời:

- Giờ tôi sẽ làm thủ tục chuyển bác trai sang phòng chăm sóc đặc biệt. Còn bao giờ ông ấy tỉnh lại thì tôi không nói trước được. Nhiều bệnh nhân chỉ một vài ngày sau là tỉnh nhưng cũng có những trường hợp cứ nằm như thế cả mấy năm trời. Tóm lại còn dựa vào tình thần của bác trai nữa. Tôi nói thế không có ý dọa dẫm ai, nhưng mọi người cứ nên chuẩn bị trước thì hơn.

- Vâng ạ. Cháu cảm ơn chú nhé.

- -----

Cùng thời điểm đó tại nhà họ Giang, Vân Anh vẫn điềm nhiên đi lại trong phòng mình thi thoảng đầu còn lắc lư theo điệu nhạc. Nghĩ ra điều quan trọng hơn, cô ta lại lúi độn thoại ra gọi cho ai đó.

Chuông reo vài hồi, đầu dây bên kia mới có tín hiệu:

- Alo...

Vân Anh cau mày:

- Sao bây giờ anh mới chịu nghe máy?

Giọng nói ồm ồm quen thuộc, pha chút giễu cợt vang lên:

- Lâu nay không thấy cô em gọi điện, tưởng cô em quên luôn ông anh này rồi.

Vân Anh bĩu môi bực bội:

- Xùy...Đừng nói linh tinh, tôi lại có việc quan trọng muốn giao cho các anh đây.

- Thật sao? Anh luôn sẵn sàng phục vụ cô em vô điều kiện.

- Im đi, tôi không có thời gian đùa cợt với anh đâu. Lần này phải tuyệt đối cẩn thận hơn những lần trước, có sai sót gì xảy ra tôi và anh cùng vào bóc lịch như chơi đấy.

- Ở kia em lại nghỉ ngơi năng lực làm việc của anh rồi. Nói cụ thể đối tượng xem nào để anh biết đường báo giá chứ?

Tay nắm chặt lại, Vân Anh nghiêng răng ken két:

- Anh có nhớ người phụ nữ hay đi cùng tôi đến gặp anh để trao đổi công việc không?

Người đàn ông bên kia nghe Vân Anh nói thế có vẻ bất ngờ lắm, cười khà khà đều cẳng:

- Nhớ chứ. Quên làm sao được, tên gì ấy nhỉ? hình như là Trâm phải không? Công nhận em có mấy người bạn chất lượng thật, toàn xếp vào hàng mỹ nữ thời

Nghe lời khen ngợi Trâm, Vân Anh tức tối gắt um lên:

- Tôi muốn anh dạy cho cô ta một bài học nhớ đời, càng đau càng tốt miễn sao phải cẩn thận không để lại bất cứ dấu vết gì.
- Ôi sao thế? Nhìn hai đứa em có vẻ thân nhau lắm mà.
- Anh đừng hỏi nhiều, đó không phải là việc của anh. Phi vụ này thành công tôi trả anh gấp đôi các phi vụ khác. Anh chỉ cần trả lời một từ thôi, có đồng ý làm việc cho tôi hay không?
- Ấy...Sao lại nổi nóng rồi, có việc gì em nhờ mà anh không hoàn thành giúp em chứ?
- Quyết định thế nhé. Tôi tắt máy đây, nhớ lời tôi dặn đấy.
- Đừng quên chuyển khoản trước cho anh một nửa, anh lấy tiền động viên tinh thần mấy đứa em làm việc hiệu quả hơn. Số tài khoản của anh, em còn giữ không? Nếu mất rồi tí nữa anh gửi qua cho.

Vân Anh cay cú chen ngang lời anh ta đang nói dở dang:

- Tôi chỉ chuyển cho các anh 1/3 số tiền coi như đặt cọc thôi. Chứ lỡ việc không thành thì tôi biết kêu ai. Anh làm việc cùng tôi bao nhiêu lâu rồi? Tôi đâu có ngu mà để các anh lừa lọc dễ dàng thế?

Người đàn ông lạ mặt bất mãn qua điện thoại:

- Em là đàn bà tính toán kĩ quá cũng không hay đâu, phải nghĩ thoáng lên một chút mọi việc mới suôn sẻ được...

Tắt ngúm máy, không nghe nói lảng nhảng nữa Vân Anh điên cuồng chửi thề:

- Thằng khốn. Sẽ có ngày tao tận tay xử lí mày.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Quay trở lại bệnh viện, ngoài hành lang vắng người Huy mới dám nói chuyện to nhỏ cùng mẹ chồng:

- Mẹ đã hỏi thăm được chưa? Có đúng bố con bị tim mạch vành gần 1 năm nay không?

Mẹ chồng gật đầu:

- Đúng đấy. Mẹ vừa nhờ bạn thân của mẹ đi dò hỏi rồi.
- Vậy giờ con phải tính sao? Cổ phần của con vẫn ít hơn tên Duy. Bố không biết bao giờ mới tỉnh lại, chắc chắn nhân cơ hội này hắn sẽ tìm cách hạ gục con thôi.
- Con cứ bình tĩnh để mẹ suy nghĩ chút đã, đừng hoảng hốt mà lộ ra sở hờ.
- Giờ này mẹ bảo con bình tĩnh sao được? Không ra tay nhanh con mất trắng đấy, hối hận cũng không kịp đâu.
- Hay mẹ có cách này, con xem ổn thỏa không?

Nói rồi mẹ chồng ngón người lên thì thâm vào tai Huy điều gì đó, chỉ thấy khuôn mặt Huy cứ thế giãn ra đầy thỏa mãn...

Lấp ló đằng sau cánh cửa phòng bệnh, tôi cố gắng căng tai hết cỡ nghe cuộc nói chuyện của hai bọn họ mà không tài nào nghe thấy câu gì. Chỉ có thể nhìn thấy biểu hiện lên lét, thái độ gian dối của bọn họ thôi...

Bất lực bỏ về phòng chăm sóc đặc biệt, tôi thấy chú già vẫn ngồi im bên cạnh bố thì thoảng còn sót ruột nhìn vào mấy cái máy to đùng trong phòng.

Bước vào nhẹ nhàng, tôi khẽ hỏi:

- Bố sao rồi?
- Vẫn thế thôi.

- Chú đi ăn gì đi, để bố ở đây tôi trông cho suốt từ sáng đến giờ chú đã có cái gì bỏ vào bụng đâu?
- Tôi không đói.
- Không đói cũng phải ăn, ăn cho có sức mà chăm sóc bố. Chứ chú ốm ra đấy còn có một mình tôi thì mọi việc biết phải làm thế nào?
- Em yên tâm, tôi không để mình ốm dễ dàng vậy đâu. Em về nghỉ ngơi trước đi, chiều hãy vào.
- Tôi không về đâu, hay chú cứ ngồi yên đây tôi xuống dưới mua cho chú cái gì ăn nhé.

Do tôi cố chấp quá chú già không nói lại được đành phải gật đầu:

- Ừm, nhớ đi đứng cẩn thận.

Tôi chưa nghe nói hết câu đã cắm đầu quay lưng chạy ra ngoài luôn. Đây là lần đầu tiên tôi có thể quan tâm giúp đỡ chú...

15 phút sau tôi xách lên một cái cặp lồng phở còn đang bốc hơi nghi ngút, đổ ra cái bát để ngay gần bàn:

- Bây giờ cũng muộn rồi, không còn cơm nữa đâu. Chú chịu khó ăn tạm bát phở này nhé, có gì tối tôi về nấu cơm mang vào cho.

Chú già đưa tay ra đón lấy bát phở từ tay tôi:

- Cảm ơn em

Tôi giật mình đứng sững người lên, trong lòng cứ thấy vui vui, cuối cùng cũng nghe được câu cảm ơn từ chú già...

Vừa mới ăn xong thì cũng là lúc mẹ con Huy bước vào. Huy thì không tỏ rõ thái độ gì, chứ mẹ chồng tôi thì trái ngược hoàn toàn:

- Mẹ vừa thuê thêm hộ lí chăm sóc bố, con đừng lo lắng quá cứ về nhà đi.
- Chiều con về.
- Từ sáng đến giờ mẹ thấy con cũng mệt lắm rồi, đừng gắng sức quá.

Chú già nhìn hai mẹ con họ một hồi lâu, rồi bỗng nhiên gật đầu đồng ý:

- Vậy mẹ và Huy ở lại đây nhé, con đưa vợ con về tiện thể sang phòng chú Tài hỏi rõ hơn về tình hình của bố.
- Ừm đi đi..

Chú già đi trước, tôi theo sau đến phòng chú Tài gõ cửa hai phát đã có tiếng nói bên trong vọng ra:

- Vào đi..
- Cháu chào chú.
- Hai đứa ngồi xuống đợi chú một lúc nhé, chú kí nốt vài chữ nữa là xong. Rót nước ra mà uống, không phải ngại đâu.
- Vâng ạ.

Lát sau xong việc chú Tài cũng đến ngồi đối diện bọn tôi:

- Sáng có mặt mẹ con nhà kia ở đấy nên chú không dám nói, chứ tình trạng của bố cháu còn nghiêm trọng hơn nhiều đấy. Chuyện công ty nhà cháu trước giờ chú không xen vào, nhưng vẫn muốn nhắc nhở cháu cẩn thận hơn chút. Có những loại người không biết điều đâu, mình càng nhân nhượng nó càng lấn tới..
- Cháu cảm ơn chú. Mà có chuyện này cháu muốn nhờ chú được không?
- Ôn huê gì? Cứ nói đi..
- Cháu muốn lắp thêm cái camera mini siêu nhỏ ở phòng bệnh của bố cháu.

Chú Tài mỉm cười gật đầu:

- Tưởng chuyện gì to tát lắm, cứ để đây chú sắp xếp cho...

Ra cổng bệnh viện xe của anh trợ lí đã đứng chờ sẵn. Ngồi trên xe chú già mệt mỏi tựa lưng ra sau, tôi cũng không dám làm phiền chỉ nói qua thôi:

- Lúc này tôi thấy mẹ và Huy bí mật bàn chuyện gì quan trọng lắm hay sao ý?

- Sao em biết?

- Tôi vô tình gặp bọn họ ngoài hành lang, tò mò nấp sau cánh cửa nghe ngóng mà tiếc là chẳng nghe thấy gì.

- Lần sau không được làm thế nữa, kệ bọn họ. Qua bao nhiêu chuyện rồi mà em vẫn chưa biết rõ tính mẹ chồng em à? Để bà ấy phát hiện ra, xem em có còn nguyên vẹn không?

Mặt tôi ngấn tủn lại:

- Chú yên tâm, tôi cẩn thận lắm. Trời có sụp xuống tôi cũng thoát được mà.

Chú già khẽ nhếch môi:

- Thôi thôi tôi biết cái bản lĩnh của em rồi, đừng khoe khoang ra bên ngoài nữa người ta cười rưng rưng đấy.

- Ai muốn cười cứ cười, tôi sợ gì họ? À chú này sao chú phải lắp thêm một cái camera mini trong phòng bố làm gì? Rõ ràng tôi thấy có rồi mà.

- Bảo em ngây thơ thì lại tự ái cơ...

Ý nghĩa sâu xa trong lời nói của chú không phải tôi không hiểu, mà tôi luôn mong muốn nó đừng bao giờ xảy ra:

- Chẳng lẽ chú đề phòng người nào sao?

- Em đoán là ai?

- Tôi không biết nữa.

- Không biết hay không dám đoán?

Nhìn thẳng vào mắt tôi chú già kiên định hỏi:

- Nếu tôi nói tôi thích em thì em có tin không?

Tại tôi ừ ừ cả đi, như kiểu vừa nghe thấy tiếng động mạnh lắm. Miệng ừ ừ chẳng biết trả lời sao cho phải nữa, nói dối không thích dưới con mắt tinh tường của chú thế nào cũng bị phát hiện ra nhưng giờ mà thừa nhận thì xấu hổ lắm. Không biết tìm cái lý nào mà chui xuống:

- Em không nói tôi tự hiểu là em thích tôi đấy.

Theo phản xạ, tôi giãy nảy lên:

- Ai bảo chứ? Chú đừng nói bừa...

Chú già mỉm cười không trả lời tôi, mà nói về vấn đề cũ:

- Một năm sau tôi không muốn trả em tự do nữa thì sao nhỉ?

- Hôm nay chú làm sao thế?

- Không sao, giống như em tôi chỉ tò mò thôi.

- Tôi không thể trả lời câu hỏi ngay được nhưng chú này nếu một ngày nào đó chú không còn gì hết, thì cũng đừng lo lắng nhé.

Chưa kịp nói hết câu chú già đã nhảy vào chặn đứng cổ họng tôi:

- Em sẽ nuôi tôi đúng không?

Tôi lờm chú, lúc này còn nghiễm tức lắm mà giờ đã nham nhở luôn được. Bản thân tôi tuy sinh ra trong một gia đình có điều kiện, nhưng tôi lại là con một. Bố mẹ hết lòng yêu thương làm gì phải trải qua cuộc sống khắc nghiệt giống chú? Tôi biết bề ngoài quan hệ của chú và mẹ chồng khá hòa hợp, nhưng giờ tôi nhận ra mọi chuyện không hề đơn giản như thế. Nói gì đi nữa chú cũng đâu phải con ruột của bà? Huy tranh giành tài sản, chẳng lẽ bà lại không biết chút gì? Tôi tin khi phải lựa chọn giữa con ruột và con riêng của chồng, bà ấy tự khắc sẽ đứng về phía Huy. Chú già của tôi đến cuối cùng vẫn đơn phương độc mã trong cuộc chiến này.

Nửa tháng sau mọi việc trôi qua cực kỳ êm ả, chú già thuê người bí mật lắp camera mini ở phòng bệnh của bố chồng tôi rồi. Tất nhiên vẫn chưa phát hiện ra điều gì khác thường. Ngoài thời gian đến công ty làm việc, khi nào rảnh chú sẽ dạo qua bệnh viện thăm bố nhưng tuyệt nhiên không ngủ lại đó.

Mẹ chồng tôi càng ngày càng thay đổi tính nết, lúc trước tuy không vừa mắt tôi nhưng vẫn có chút tôn trọng. Còn giờ thì chửi xa xả vào thẳng mặt luôn.

Nguyên nhân cũng bởi vì ở công ty khi bỏ phiếu tín nhiệm bầu ra lãnh đạo tạm thời thay chân bố chồng tôi Huy không được chọn...

Phòng riêng của Vân Anh, cô ta đang nói chuyện qua điện thoại với một người phụ nữ nào đó. Nhìn qua thì thấy bình thường, nhưng thực chất cô ta sắp phát điên lên rồi...

Vì người phụ nữ kia, không ai khác chính là Trâm:

- Cái loại rắn độc, mày không ngờ tao còn khỏe mạnh ngồi nói chuyện điện thoại với mày đúng không?

Vân Anh nắm chặt tay lại, móng tay dài sơn đỏ chót khăm vào da thịt mà cô ta không có phản ứng gì:

- Mày đừng đắc ý, tao không dễ dàng bỏ qua cho mày như vậy đâu.

Trâm bật cười khanh khách:

- Đứa nào bỏ qua cho đứa nào? Tao có nghe nhầm không? Mày bị ảo tưởng nặng quá rồi đấy Vân Anh ạ. Mày nên nhớ tao đưa mày vào cái nhà đó được, thì cũng sẽ có cách kéo được mày ra nhé.

- Trước khi nói người khác, mày nhìn lại bản thân mày đã. Mày vẫn nghĩ rằng mày là con dâu nhà họ Giang à? Đơn li hôn anh Huy gửi cho mày một tuần trước mày đã nhận chưa? Mày nói tao ảo tưởng nặng, nhưng mày cũng có kém gì tao đâu?

- Tao ngu nên tao chấp nhận thua mày một lần. Có điều tao sẽ đòi lại những gì mày nợ tao, cứ chuẩn bị tinh thần cho tốt vào.

Cúp máy Trâm vút mạnh điện thoại xuống giường nguyên rủa Vân Anh:

- Mở to mắt ra mà xem ai mới là kẻ chiến thắng.

Lái xe đến thẳng công ty, Trâm đeo cái kính đen bản to che mắt gần nửa khuôn mặt kiêu ngạo đi tìm phòng Duy.

"Cốc...cốc..."

Hai ba tiếng gõ cửa dồn dập Trâm không thấy ai trả lời càng sốt ruột hơn. Đúng lúc anh trợ lý của chủ già đi qua:

- Cô đến đây làm gì?

- Tôi muốn gặp anh Duy.

- Giám đốc không có chuyện gì phải nói với cô cả. Mời cô về cho.

- Anh cứ vào trong thông báo hộ tôi một tiếng, bảo tôi có việc cực kì quan trọng muốn trao đổi với anh ta.

Nói qua nói lại bao nhiêu lâu, anh trợ lý vẫn phải vào trong thông báo thay cô ta...

5 phút sau cửa phòng vừa mở ra Trâm sợ Duy đổi ý vội vã chạy vào thật nhanh:

- Cô tìm tôi có chuyện gì?

- Anh đừng nóng, tôi đến với mục đích tốt chứ tuyệt đối không có ý gì khác.

Duy phớt lờ lời Trâm nói, đưa tay đẩy cao gọng kính lên:

- Vòng vo nhiều chuyện tôi gọi bảo vệ lên tiễn cô về đấy.

Trâm bực lắm mà không làm gì được:

- Anh có muốn hạ gục mẹ con Huy không? Tôi giúp cho..

- Dựa vào cô bây giờ sao?

- Tất nhiên là không rồi. Tôi biết trong tay anh có tập tài liệu tổng hợp toàn bộ việc làm phi pháp của Huy, nhưng như thế vẫn chưa đủ đâu. Tôi có thể cung cấp cho anh một thứ đáng giá hơn.

- Tại sao tôi phải tin cô?

Trâm tự tin lên mặt:

- Vì chỉ có tôi mới giúp được anh thôi.

Duy nhếch mép xem thường, búng tay một cái trợ lý hiểu ý tới gần chỗ Trâm từ tốn nói:

- Mời cô về cho, giám đốc không muốn nói chuyện với cô nữa..

Trâm tròn mắt ngạc nhiên:

- Ngay cả việc tôi có thể giúp anh ta sao?

Duy hờ hững xoay xoay cái bút trong tay:

- Trước giờ tôi làm việc, chưa bao giờ phải dựa vào phụ nữ cả nhất là những loại người như cô.

- Được lắm. Anh sẽ phải hối hận về quyết định ngu ngốc của ngày hôm nay.

Dậm dạp đứng dậy xách túi ra khỏi phòng Duy, Trâm bực bội cau gắt:

- Có tí quyền mà tưởng mình oai lắm không bằng?

Xuống lấy xe cô ta lái về nhà trong tâm trạng hỗn loạn bực bội, mà không để ý phía sau còn có một chiếc xe bán tải khác đã bám theo từ bao giờ...

Đoạn cua vắng vẻ ngoằn ngoèo giờ lại vào giữa trưa mà Trâm vẫn không hề giảm ga. Chiếc xe ô tô màu trắng lao vun vút trên đường như kiêu xé gió mà đi. Ngược chiều mới nó là chiếc bán tải. Mọi chuyện sẽ bình thường nếu như chiếc bán tải đó không tự dưng lảng ra giữa đường..

"Rầm.."

Một tiếng động đinh tai nhức óc vang lên, Trâm không tránh kịp đâm ngay vào phần đầu chiếc xe bán tải đó. Cảnh tượng hỗn loạn, mùi xăng dầu bắt đầu xộc lên chẳng ai biết những người trong xe tình hình thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Thêm một tuần nữa trôi qua nhanh chóng, sau khi cả nhà tôi nghe tin Trâm bị tai nạn giao thông, thì mẹ chồng tôi là người dừng dừng nhất:

- Đúng là ông Trời có mắt, nghiệp quật không chừa một ai. Ác cho lắm vào giờ đáng đời chưa?

Về mặt thánh thiện giả tạo của Vân Anh làm tôi phát ón:

- Khổ thân ghê, đi đứng kiêu gì mà bị như thế? Không biết có nặng không nữa?

Mẹ chồng cau mày không đồng tình:

- Khổ gì cái loại đấy? Người ta gọi là đúng người đúng tội. Con hiền lành đại độ vừa thôi, con quên đạo trước nó từng đe dọa, uy hiếp bắt con làm theo lời nó à? Làm người lương thiện ai cũng quý, nhưng cũng phải biết vô tâm một chút mới không thiệt hại vào thân.

- Vâng ạ. Lần sau con sẽ chú ý.

- Ừm. Bác nói hơi khó nghe một chút, nhưng chỉ muốn tốt cho con thôi. Xã hội bây giờ trắng đen đảo lộn, người như con mà không tinh táo dễ bị bọ nó lừa lắm. Thôi lên phòng nghỉ sớm đi, mai còn dậy đi làm..

Vân Anh gật đầu chào hỏi vài câu nữa, rồi mới miễn cưỡng bước lên phòng. Cửa phòng vừa đóng lại cũng là lúc, điện thoại của cô ta rung lên:

- Alo...Tôi dặn anh thế nào? Không có việc gì quan trọng, thì đừng làm phiền đến tôi cơ mà. Anh nghe không hiểu lời tôi nói hay cô tình muốn chống đối lại tôi?

- Ồ kia. Em buồn cười nhì? Anh đã nói gì đâu?

- Đừng giỡn mặt với tôi, anh cần gì thì nói luôn ra. Tôi cũng tuyên bố thẳng thừng với anh luôn nhé, đây là lần cuối cùng tôi nghe điện thoại của anh đấy.

- Tốt thôi. Nếu em đã thích vậy, thì anh cũng chẳng phí công vòng vo nữa. Anh cần thêm 50 triệu, để tạm lánh đi đâu đó một thời gian. Vụ vừa rồi làm cho em hơi quá tay, em là người thông minh anh nói thế chắc em cũng hiểu vấn đề nhì.

Vân Anh đập "bụp" phát vào tường, nghiêng răng ken két:

- Tôi đã thanh toán sòng phẳng cho các anh rồi mà, 50 triệu chứ 50 nghìn tôi cũng không đưa thêm cho các anh đâu.
- Hôm nọ anh cũng nói với em rồi là phận đàn bà phụ nữ thì đừng cứng nhắc quá, chỉ thiệt thân thôi. Anh công nhận tiền quan trọng thật đấy, nhưng chuyện gì dùng tiền giải quyết được thì đều là chuyện nhỏ. Em tiếc 50 triệu sao em không nghĩ xa hơn một chút. Nếu bọn anh xảy ra chuyện, em có được yên ổn không? Chưa kể em còn phải lo lắng thêm rất nhiều vấn đề khác nữa.
- Anh đang uy hiếp tôi à? Nhìn mặt tôi có phải cái dạng dễ bị bắt nạt không?
- Em đừng nói nặng lời thế, anh chỉ muốn phân tích cho em hiểu tầm quan trọng của vấn đề thôi.

Vân Anh càng nói càng lộ ra sơ hở, tức điên người lên quát tháo ầm ĩ:

- Đồ khốn, anh dám chơi đùa tôi sao?

Giọng người đàn ông ở đầu dây bên kia cũng mất dần kiên nhẫn:

- Không lắng nghe nữa, giờ cô có đưa thêm tiền cho bọn tôi không?
- Tôi hết tiền rồi anh vùi vỉnh cũng vô dụng.
- Vậy sáng mai anh em tôi đến công ty cô xin cốc nước chè.

Vân Anh hừ hừ, đe dọa:

- Anh dám sao?

Tiếng cười ha hả vang lên không ngừng:

- Đừng dọa bọn này, cô còn non lắm. Lúc chúng tôi lăn lộn ngược xuôi ngoài xã hội, cô chỉ là một con nhóc chưa hiểu chuyện. Giờ tình huống vênh vác lên mặt với ai? Tôi cho cô hạn hết ngày mai nếu tôi vẫn không nhận được số tiền đã thỏa thuận, thì cô đừng trách tôi giờ mặt không báo trước.
- Khốn khiếp..

Tiếng "tút...tút..." kéo dài, đầu dây bên kia đã tắt máy từ khi nào. Vân Anh hụt hẫng định chửi rửa thêm vài câu nữa mà không kịp...

Bên phòng tôi và chú già, tôi cứ nghĩ ngợi mãi về vụ tai nạn giao thông của Trâm. Lúc này chính tai tôi nghe thấy, mẹ chồng và Vân Anh nói chuyện với nhau tuy tính mạng Trâm không bị ảnh hưởng nhưng cả mặt trái bị bóng rất nặng, khả năng hồi phục như lúc đầu là hoàn toàn không có. Lại còn bị gãy thêm 4 cái xương sườn nữa, ghét thế nào thì ghét chứ Trâm còn trẻ quá. Cuộc sống sau này của cô ta với khuôn mặt đó cũng chẳng dễ dàng gì. Cùng là con người với nhau, hà hề trên nỗi thống khổ của người khác là điều tôi không thể làm được, lương tâm tôi không cho phép.

Hazi...

Chú già vừa từ phòng tắm đi ra, trên người khoác mỗi cái áo choàng màu đen dài qua đầu gối, để lộ một phần cơ thể rắn rỏi phía trên. Tôi liếc mắt vô tình nhìn trúng, mặt mũi đỏ ửng lên vội quay sang hướng khác. Giọng chú khàn khàn, chắc tại vừa tắm xong nhưng không hề khó nghe chút nào:

- Sao thế?
- Không có gì đâu, chú đừng để ý.

Khóe môi chú khẽ cong lên:

- Thật không?

Bản thân tôi như kiểu vừa làm chuyện xấu mà bị người ta phát hiện, lấp ba lấp bắp mãi mới được câu:

- Thật...Thật mà...
- Quay mặt ra đây tôi xem nào, trong đó có cái gì hấp dẫn em thế?

Cả người tôi càng hồi hộp hơn, phải đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Tôi buồn ngủ rồi, chú cũng đi ngủ sớm đi...

Dứt lời tôi nhắm mắt giả vờ ngủ nhưng thực chất là đang nghe ngóng mọi động tĩnh xung quanh. Chú già bật cười thành tiếng, tiến đến gõ nhẹ vào chán tôi một cái. Tuy không đau nhưng tôi vẫn nhắm mắt lại kháng nghị:

- Uiii...

- Không phải giả vờ giả vẹt nữa có phải em đã bị tôi quyến rũ rồi không?

- Chú đừng vào rừng mơ bắt con tưởng bở nhé, ra chỗ khác cho tôi ngủ.

- Em tính xem dù gì chúng ta cũng là vợ chồng danh chính ngôn thuận cả gần năm nay, mà cứ mỗi người một nơi như này thì có thiệt thòi cho tôi quá không?

Nói gì thì nói chứ tôi vẫn là đàn ông chân chính đây.

Nghe chú già nói đến đoạn này thì tôi không tài nào giả vờ thêm được nữa, mắt mở trừng to chu môi cãi lại:

- Nay tự dưng chú bị sao thế? Có ra không thì bảo, tôi biết võ đay cần thận tôi lại đánh cho không trượt phát nào giờ.

Ai ngờ chú già chẳng thêm mấy may để ý đến lời cảnh cáo, còn ngang nhiên chống hai tay xuống giường đối diện thẳng mặt tôi:

- Có mỗi câu đay em nói đi nói lại cả năm nay rồi mà không chán à? Em cho tôi hỏi em đã đánh được ai phát nào chưa? Nhắc lại chuyện cũ cho em nhớ nhé, chủ nhân cái phòng này là tôi chứ khônh phải em, ngay cả cái giường em đang nằm cũng là tôi tự đi mua. Tôi rộng lượng, không chấp trẻ con chưa em đuổi em ra khỏi phòng đã là may lắm rồi giờ em còn muốn oán ngời tôi à?

Tôi giật mình hoảng hốt tìm đập thành thịch trong lồng ngực:

- Chú nói lằng nhằng cái gì đay?

Chú già vẫn nhất quyết không chịu buông tha cho tôi:

- Hay chúng ta đừng giao dịch nữa làm thật đi...

- Thật cái gì?

- Thì làm vợ chồng thật đó.

Cả người tôi cứng đờ, chưa kịp tiêu hóa hết câu nói vừa rồi, thì chú đã tiếp tục bồi thêm cho câu "khùng bố" hơn:

- Tôi thích em..

Cảm giác lúc này của tôi hỗn loạn vô cùng, không biết trả lời sao cho phải nữa. Bình thường thấy chú ít nói, khó chịu quen rồi nay tự dưng lại bất ngờ "thốt" ra câu đó làm tôi cuống cuồng không chống đỡ nổi. Công nhận tôi cũng thích chú thật đó, nhưng giờ nói ra liệu phải là thích điểm thích hợp không?

Ở công ty chú mới được bổ nhiệm lên vị trí giám đốc, chỗ ngồi còn chưa vững mẹ chồng và Huy đã trăm nghìn kế sách muốn kéo chú xuống cho bằng được. Bố chồng lại đang nằm viện, không biết khi nào mới tỉnh? Sức ép từ phía dồn hết lên người chú, một mối bất lực cũng chẳng dám kêu ai. Tôi thực tình không muốn chú còn phải lo lắng thêm cho cả tôi nữa. Vì thương trường cũng giống như chiến trường, một khi đối thủ không tìm được sơ hở từ phía chú bọn chúng dĩ nhiên sẽ chuyển hướng sang tôi. Nói cách khác nếu chúng tôi càng thân mật thì chú càng gặp nhiều rắc rối.

Tôi muốn cùng người mình yêu sánh bước vai nhau đi hết một đời bình yên, chứ không phải là gánh nặng, là hòn đá cản đường chú...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Nói qua nói lại một hồi, chú già lật người nằm xuống choàng tay ôm lấy tôi khẽ thì thầm:

- Yên nào, một chút thôi. Tôi mệt mỏi quá.

Trong đầu tôi bao nhiêu suy nghĩ chạy qua chạy lại không ngừng nghỉ, nhưng bản thân lại bất giác nằm yên như khúc gỗ trong vòng tay ấm áp chắc chắn của chú. Cứ thế mất tôi nhủ lại rồi thiếp đi lúc nào không hay, chỉ biết đêm đó tôi ngủ rất ngon...

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng chú già đâu. Kể từ ngày bố chồng tôi ngã bệnh nằm viện, thì bữa ăn sáng ở nhà cũng không bắt buộc nữa. Tôi có thể thoải mái dậy muộn hơn một chút. Đến công ty gặp ngay bản mặt vui mừng hơn hờ của cái Yên:

- Gì đấy cua được trai đẹp rồi à?

Yến hết sức ngạc nhiên, tròn xoe mắt ra nhìn tôi:

- Sao mày biết?
- Thế là thật rồi, chán mày ghi rõ ba từ "người đang yêu" kia.

Tay phải Yến vươn ra, đập vào vai tôi trêu đùa:

- Quỷ sứ, chỉ bốc phét là nhanh thôi.

Tôi cười chúc mừng nó:

- Nhớ lúc giận nhau đừng lôi người yêu ra đánh nhé, tao nhìn mặt mày gian lắm.
- Gớm nữa. Mày khỏi lo xa, tao chưa đủ trình đánh ông ấy đâu mà mày chưa nghe câu núi này cao còn có núi khác cao hơn à. Tuy tao đai đồ thật đấy, nhưng ông ấy còn đai đen cơ. Nhọ lắm.
- Ô thế ông ấy cũng là người trong giới à? Đúng như ước nguyện của mày bao năm của mày rồi nhé.

Giới ở đây tôi đang muốn nói đến giới võ thuật đó ạ. Yến nghe tôi nói xong cười toe toét:

- Trên cơ tao luôn mới ác chứ. Mà thôi đừng nói chuyện tào lao của tao nữa, quay về chuyện chính của mày đi. Mày với chú già dạo này tiến triển hơn chút nào không?

Nghĩ tới vụ việc tối hôm qua, tôi có chút chột dạ nhưng bề ngoài vẫn cố gắng giữ vững vẻ bình tĩnh:

- Vẫn bình thường đậm chân tại chỗ thôi. Bố chồng tao đang nằm viện, công ty bao nhiêu việc cần phải giải quyết. Giả dụ chú già có muốn nói yêu thương với tao cũng khó.

Yến thờ dài thườn thượt, nhìn tôi một hồi lâu rồi mới tiếp tục câu chuyện còn dang dở:

- Tao nói thật nhé, ngay từ cái ngày tao với mày say rượu bí tỉ ở quán bar thì tao đã có cảm giác ông ấy thích mày rồi. Tao không khuyên mày suy nghĩ cân trọng đâu, vì có những việc nằm ngoài tầm kiểm soát của mày ví như duyên phận.
- Khiếp. Nay nói chuyện như nhà tâm lý học thế? Mới có người yêu cái là biết liền...

Trên cái bàn làm việc chật chội của tôi chiếc điện thoại rung lên liên hồi. Nhìn tên người gọi là chú già, tôi không suy nghĩ nhiều mà bắt máy luôn:

- Tôi nghe đây...

Đầu dây bên kia không có bất cứ phản ứng gì, linh cảm có chuyện không hay sắp xảy ra làm tôi càng sốt ruột hơn:

- Chú sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi à?
- Em đến bệnh viện luôn đi...

Giọng nói run rẩy của chú già vang lên, bản thân tôi còn không tin vào tai mình cơ mà:

- Chú bình tĩnh đã, đừng nóng vội. Chẳng lẽ bố..

Tôi chỉ dám nói nửa vời nhưng không ngờ đó lại là sự thật:

- Tình hình của bố xấu lắm rồi. Chú Tài lúc nãy vừa gọi anh vào gấp.

Thì ra đây chính là nguyên nhân lúc sáng sớm tôi không thấy chú có mặt ở phòng.

- Tôi biết rồi, giờ tôi vào luôn đây.

Tắt máy chân tay tôi cuống cuống hét lên thu dọn ít đồ đạc bỏ vội vào túi xách, quay sang cái Yến hốt hải dạn dò:

- Xin anh Phong cho tao nghỉ hôm nay nhé, bố chồng tao có chuyện rồi...
- Giờ mày chuẩn bị đi đâu đấy?
- Tao vào viện luôn, chú già vừa điện.
- Để tao lái xe đưa mày vào, nhìn bộ dạng của mày bây giờ tao không yên tâm.

- Không cần đâu. Tao đi được mà.

- Đừng cãi bướng nữa xuống lấy xe đi.

10 phút sau chiếc xe ô tô của tôi lao vun vút trên đường phố. Cũng may giờ này không bị kẹt xe, công ty lại gần bệnh viện nên chỉ loáng sau là tới nơi. Tôi mở cửa xe bước xuống, không quên dặn dò cái Yên:

- Máy về đi, không phải lo cho tao đâu. Có chuyện gì tao nhắn tin cho.

- Nhớ đấy.

- Ừm

Bóng xe của Yên mỗi lúc một xa hơn, rồi khuất dần trong ánh mắt tôi. Tôi quay lưng chạy thật nhanh lên phòng bố chồng nhưng không thấy ai cả. Đúng lúc bắt gặp chị y tá vào thay chân gối, tôi quên luôn cả phép tắc cầm thật chặt tay chị ấy hỏi dồn dập:

- Chị ơi cho em hỏi bệnh nhân ở phòng này được chuyển đi đâu rồi ạ?

Ánh mắt dò xét, đánh giá của chị y tá nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới:

- Cô có quan hệ gì với bệnh nhân đó?

- Ông ấy là bố chồng em. Em vừa nghe chồng gọi điện báo tình hình của bố không được khả quan cho lắm, vội vàng bắt xe vào đây luôn. Nếu chị biết bố chồng em được chuyển đi đâu, thì cho em biết với.

Lúc này chị y tá mới tin tưởng tôi, gật đầu nói nhỏ nhẹ:

- Vậy cô đi về phía trước, đến thẳng phòng cấp cứu nhé. Máy người nhà cô đang đứng đó chờ sẵn rồi.

- Vâng ạ. Em cảm ơn chị...

Cửa phòng cấp cứu vẫn đóng im lìm, chú già ngồi dựa đầu tường đầy mệt mỏi. Mẹ chồng ra vẻ đau lòng lắm, khóc nức nở phải nhờ Vân Anh đỡ nhưng tôi biết chắc chắn rằng đằng sau gương mặt giả tạo đó mọi chuyện trái ngược hoàn toàn cho mà xem. Huy không có phản ứng gì đặc biệt, đứng dửng dưng xem như người đang nằm trong phòng kia không phải là bố anh ta vậy. Tôi cảm hận, ghét cay ghét đắng không gian nơi đây mọi chuyện đen đủi, xui xẻo cứ liên tục kéo nhau đến. Người đàn ông tôi yêu tưởng chừng có tất cả, thực chất lại chẳng có gì. Mẹ mất sớm, bố lấy thêm vợ hai lại còn có con riêng bên ngoài. Gồng mình chịu đựng đến năm 16 tuổi tiếp tục bị tống ra nước ngoài du học. Đắt khách quê người chỉ lui thủ 1 mình. Bộ dáng tiêu tụy ấy làm tim tôi nhói lên từng hồi. Tôi quyết định từ hôm nay trở đi, bất cứ người nào muốn làm tổn thương chú tôi đều sẽ thẳng tay loại bỏ. Không để ý xung quanh mọi chuyện thế nào, tôi chạy một mạch đến gần chú nắm chặt tay:

- Bố sẽ không sao đâu, chú đừng lo.

Mắt chú già đỏ hoe hằn lên vài tia bất lực:

- Tôi đứng trơ mắt nhìn bố bị đẩy vào trong đó mà không làm gì được. Chưa bao giờ tôi thấy bản thân lại vô dụng như ngày hôm nay. Lẽ ra tôi phải cẩn thận hơn, không nên cho bố biết tôi mua vé máy bay về đây gấp. Tất cả đều tại tôi quá nông nổi. Tôi sai rồi. Sai thật rồi...

- Không. Chú không sai gì hết, bố chỉ vào đó một chút rồi tí nữa sẽ ra ngay thôi...

Thời gian cứ như ngừng trôi, từng giây từng phút cứ vào lòng tôi. Nhìn bộ mặt giả tạo đáng ghét của mấy mẹ con Huy, tôi càng ghê tởm hơn. Khoảng nửa tiếng sau có một vị bác sĩ còn khá trẻ hốt hải chạy ra. Tôi không suy nghĩ gì nhiều mà lao vào hỏi luôn:

- Tình hình của bố tôi thế nào rồi bác sĩ ơi.

Anh bác sĩ đó vẫn bước những bước đi vội vã:

- Không khả quan lắm, chúng tôi đang cố gắng hết sức mình. Gia đình cứ nên chuẩn bị tâm lý trước thì hơn.

- Anh không nhầm chứ, sao có thể như vậy được?

Không trả lời tôi, anh bác sĩ kia càng chạy nhanh hơn...

- Cô im đi, giờ phút này còn hỏi gì mà hỏi làm thế?

Tiếng mẹ chồng oang oang cũng làm tôi giật mình:

- Con xin lỗi...

- Lỗi với phải, người gì đâu mà chẳng có chút ý tứ nào.

Vân Anh hót miệng chen ngang:

- Thôi bác ơi, đừng trách chị Hà nữa. Việc quan trọng nhất bây giờ, là chờ đợi kết quả của bác trai.

Mẹ chồng nghe xong liếc xéo mắt về phía tôi:

- Dạy mãi không khôn, chán ơi là chán..

Chú già trợn ngược mắt, giọng nói tuy có chút mệt mỏi nhưng vô cùng kiên định:

- Đừng ai nói gì nữa, giờ không phải thời gian trách móc nhau đâu.

- Mẹ chỉ muốn cái Hà hiểu chuyện hơn chút thôi, con xem nó ăn nói như thế người ngoài thấy được lại chê cười nhà họ Giang mình không biết đường dạy dỗ con đâu.

- Vợ con thế nào con tự biết rõ, còn người ngoài có chê cười hay không con chẳng quan tâm. Dù sao đi nữa cô ấy còn tốt hơn khỏi người bên ngoài lúc cũng tỏ cái vẻ ngây thơ thánh thiện, nhưng bên trong lại chứa đầy bụng độc...

Chú vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Vân Anh như muốn ngấm cảnh cáo điều gì đó. Mẹ chồng tức tối lắm nghiêng răng nghiêng lợi quát lại:

- Con bị nó bỏ bùa mê thuốc lú thật rồi, mẹ không nói được con nữa. Coi chừng đấy, không có ngày con hối hận cũng không kịp đâu...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Tiếp tục 1 tiếng nữa trời qua trong lo lắng hồi hộp...

"Cạch..Cạch.."

Cánh cửa phòng cấp cứu lần thứ 2 được mở toang ra, lần này chú Tài là người dẫn đầu. Cả nhà tôi không dám chậm chễ, ai nấy đều bước thật nhanh đến trước mặt chứ:

- Bố cháu sao rồi...?

Mẹ chồng cũng hớn hờ hỏi theo:

- Anh ổn chứ? Tôi biết mà, ông ấy không phải dạng người dễ dàng bỏ cuộc thế đâu.

Chú Tài không vội trả lời, đảo ánh mắt một lượt nhìn mọi người xung quanh. Từ từ đưa tay kéo cái khẩu trang y tế xuống, lắc đầu nhẹ nhàng:

- Xin lỗi..Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi..

Tại tôi ông ông nghe kiểu gì lạ lắm. Sao phải cố gắng hết sức chứ, có nhầm lẫn gì ở đây không?

- Chú nói gì ạ? Cháu không nghe rõ..

- Bác trai không qua khỏi đâu, mọi người vào gặp mặt bác lần cuối đi..

Tôi như bị ai đó đánh một quyền thật mạnh vào người:

- Sao có thể như thế được?

Chú Tài thờ dãi một hơi, rồi nhàn nhạt nói tiếp:

- Bệnh của bác trai tháng trước tôi đã giải thích rất rõ ràng rồi, không có điều gì là chắc chắn cả..

Mẹ chồng tôi chưa nghe nói hết câu, đã nhảy bổ lên quát ầm ầm vào mặt chú Tài:

- Chắc chắn các chú có nhầm lẫn gì ở đây rồi. Ông nhà tôi làm gì có chuyện ra đi dễ dàng như thế? Chính mồm chú lần trước cũng khẳng định ông ấy

qua con nguy kịch rồi cơ mà. Sao nay lại thành ra như này? Chú giải thích rõ ràng cho tôi. Hay các người nghe lời xúi giục của ai, giờ trò với ông ấy?

- Chị im đi. Anh tôi mất người buồn bã không phải chỉ mình chị đâu. Già rồi ăn nói có suy nghĩ tí. Tiện đây tôi cũng thông báo rõ nguyên nhân dẫn đến tình trạng tử vong của anh tôi cho chị khỏi thắc mắc nhé. Nói nhiều về chuyên môn chị cũng chẳng hiểu gì đâu, nhưng mà chị cứ hình dung đơn giản thế này dòng máu mang oxy và chất dinh dưỡng đến các tế bào cơ tim của anh tôi đột ngột bị chặn lại hoàn toàn. Vùng cơ tim không còn được cung cấp đủ máu, nên chúng tôi cũng không còn cách nào khác.

- Tôi già chứ tôi đâu có ngu? Các người đừng tưởng tôi không biết các người làm những chuyện xấu xa gì đằng sau lưng tôi nhé.

Mẹ chồng bất ngờ túm lấy cổ áo chú Tài day nghiêng:

- Con nào cũng là con, cháu nào cũng là cháu chú có cần phải bên trọng bên khinh thế không? Tôi có hai đứa con trai, thằng Huy hiền lành đờ đẫn, chẳng bao giờ để tâm đến chuyện tiền bạc, gia sản nhà họ Giang. Thằng Hùng lại càng không phải nhắc tới, nó sống chết theo con đường nghề thuật còn đang muốn ở luôn trong Nam không về nữa...

...(Chú Tài vẫn im lặng lắng nghe xem mẹ chồng tôi muốn nói gì tiếp theo.)

- Tôi nói để cho chú hiểu, mẹ con tôi cần gì phải tranh giành với ai? Mà chú phải câu kết thông đồng với nó hại ông ấy ra nông nỗi này. Chú ác vừa thôi..

- Nếu chị không có bằng chứng thì đừng ăn nói lằng nhằng trước mặt tôi. Ai câu kết thông đồng với ai? Chị có tin tôi kiện chị về tội vu khống không?

- Chú dám sao?

- Thử thì biết, chị đừng đại thách thức tôi.

- Được lắm. Chú cứ chờ đấy, tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.

Khuôn mặt chú Tài giờ đã chuyển sang coi thường:

- Tùy chị..

Nghe toàn bộ câu chuyện từ đầu đến giờ, câu nào mẹ chồng tôi nói ra cũng đều mang hàm ý kết tội chú già. Nhưng chú vẫn đứng im bất động, thi thoảng lại liếc mắt sang tôi. Hình như chú vẫn chưa chấp nhận nỗi sự thật kinh hoàng này.

Riêng Huy lại bình tĩnh lạ thường tiến lên hai bước, kéo tay mẹ chồng tôi khỏi người chú Tài:

- Mẹ đừng nói nữa. Có gì để sau mình tính tiếp. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là lo tang lễ cho bố kia.

Hai từ "tang lễ" vừa thoát khỏi miệng Huy, thì mẹ chồng lại bắt đầu khóc ré lên:

- Mẹ không thể để bố con chịu một nỗi oan ức lớn như này. Mẹ phải thay ông ấy đòi lại công bằng, cũng giúp ông ấy mở to mắt ra mà nhìn cho kĩ bộ mặt thật đứa con trai ông ấy luôn yêu quý, khổ tâm nuôi dưỡng...

Dứt lời cũng là lúc bố chồng tôi được các nhân viên y tế đẩy ra ngoài. Tầm vài trắng tinh, che phủ lên cả khuôn mặt ông:

- Bố.

Một tiếng gọi bình thường như hàng ngày của chú già, mà tôi có cảm giác nó còn nặng hơn cả đeo chì. Mẹ chồng đứng bên nức nở phải nhờ Vân Anh đỡ:

- Ông ơi..Ông có nghe tôi gọi không đấy. Trả lời tôi đi, bọn họ đang bảo tôi làm tang lễ cho ông đây này. Con với cái càng lớn càng mất dạy, chúng nó coi tôi như không khí rồi. Ông về mà dạy lại chúng nó đi..

Mẹ chồng cứ khóc lóc không ngừng nghỉ, còn lay mạnh người bố chồng tôi nữa. Chú Tài thấy thế bực quá phải gất lên:

- Chị thôi đi, để anh tôi được yên.

- Chú mới là người phải thôi ý, chồng tôi mất chẳng lẽ tôi không được khóc à.

Phía bên này chú già lẳng lặng đến kéo tay mẹ chồng tôi ra, gạt đầu ra hiệu cho mấy nhân viên y tế đưa ông ra ngoài. Sau đó lại làm đủ mọi thủ tục thuê xe đưa ông về nhà...

Trên đường về chẳng ai nói với ai câu gì, tôi thì thoáng quay sang hỏi chú vài câu thì chú cũng chỉ gạt hoặc lắc đầu cho qua...

Tang lễ của bố chồng tôi diễn ra ngay chiều hôm đó. Hùng đến gần tới mới về, Mai thì không về được vì đang mang thai ở những tháng cuối đi lại khó khăn. Nhà họ Giang quyền cao chức trọng, nên không thể làm đơn giản sơ xài được. Người người ra vào tấp nập, trên mặt ai cũng có nỗi buồn phảng phất nhưng tôi biết những thứ này chỉ là chiếc mặt nạ hoàn hảo mà bọn họ cất công dựng lên thôi.

Tiếng khóc ai oán, thâm của mẹ chồng tôi cũng nằm trong số đó:

- Ông ơi ông...Sao ông lại bỏ tôi mà đi sớm thế?
- Ngày tháng sau này không có ông tôi biết phải sống thế nào?
- Ông ơi..Ông có nghe tôi nói gì không?

Chú già hai mắt đỏ hoe đầy mệt mỏi, người bố - người thân ruột thịt duy nhất cũng bỏ chú mà đi rồi. Chưa bao giờ tôi thấy chú đáng thương cô độc như lúc này...

Bốn ngày sau khi tang lễ của bố chồng hoàn tất. Chú thư kí của bố chồng dẫn một vị luật sư trung niên đến tận nhà tôi. Mất mẹ chồng sáng rực lên như sao, đông đặc gọi mọi người ra họp gia đình. Lúc này tôi cũng nghe chú già nói qua, mục đích hôm nay họ đến đây chủ yếu là để công bố di chúc. Thông báo với toàn bộ thành viên trong gia đình, ai mới là người có quyền điều hành cao nhất trong công ty nhà họ Giang.

Phòng khách chẳng mấy chốc đã chật kín người. Mẹ chồng sai Vân Anh rót nước mời vị luật sư kia, ông ta gật đầu nhẹ nhàng rồi bắt đầu câu chuyện:

- Xin chào cả nhà. Tôi tên Nguyễn Quốc X, là luật sư nhận sự ủy quyền trực tiếp từ ông Giang Đức M (tên bố chồng tôi) đến đây để công bố nội dung bản di chúc theo yêu cầu của M khi còn sống. Gia đình có yêu cầu gì đặc biệt không ạ?

Mẹ chồng lắng đầu liên tục:

- Tôi mời luật sư cứ tiếp tục công việc của mình, gia đình tôi không có thêm bất cứ yêu cầu gì đặc biệt cả.

Cuối cùng chuyện gì đến cũng sẽ phải đến, vị luật sư lôi từ trong cặp tài liệu ra một bản di chúc còn nguyên những dấu đỏ chói chặm rãi đọc từng câu, nhưng chỉ có câu cuối cùng làm tôi giật mình bàng hoàng nhất:

- Tôi là Giang Đức M khi tôi viết bản di chúc này, bản thân tôi hoàn toàn tỉnh táo và không chịu bất cứ sự uy hiếp nào từ ai. Sau này nếu tôi có bất cứ chuyện gì xảy ra, tôi xin quyết định để lại toàn bộ quyền sở hữu bất động sản bao gồm cả căn nhà đang ở hiện tại cho vợ của tôi.

Thấy thái độ của mọi người xung quanh không có gì khác thường, ông ta hắng giọng:

- Tiếp theo là số cổ phần ở công ty nhà họ Giang tôi chia cho con trai thứ hai của mình là Giang Đ Huy 20%, con trai út Giang Đ Hùng 5%, con trai cả Giang Đ Duy 5%. Kèm theo đó là quyền điều hành cao nhất ở Giang gia sẽ thuộc về con trai thứ hai Giang Đ Huy. Bản di chúc này sẽ chính thức có hiệu lực ngay sau khi tôi mất, dưới sự tuyên bố của luật sư Nguyễn Quốc X và nhân chứng Vũ V Đông thư kí của tôi. Yêu cầu tất cả thành viên trong gia đình tuân thủ làm theo vô điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Không gian im lặng lạ thường, dựa theo những gì trong bản di chúc viết thì số cổ phần bây giờ lần lượt là chú già 20%, Huy 30%, Hùng 10%. Đúng y hệt ý mẹ chồng nếm nùi cười mỉm của bà càng lúc càng đậm:

- Cảm ơn luật sư. Mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi, tôi không ngờ ông ấy lại ra đi đột ngột như vậy càng không ngờ tới quyết định bất ngờ này. Xét về phương diện kinh doanh, tôi vẫn thấy thằng Huy chưa bằng thằng Duy.

Ngồi quan sát từ đầu đến giờ chú thư kí của bố chồng mới lên tiếng phân bua. Mà nghe cái giọng điệu đó tôi chắc chắn 9 phần là nịnh bợ rồi:

- Ấy chị đừng nói khiêm tốn thế, cháu Huy ở công ty cũng có những biểu hiện và thành tích rất xuất sắc đó.
- Chú cứ an ủi tôi chứ nó còn phải cúi đầu học hỏi mọi người nhiều. Ngày trước còn sống ông ấy cũng kì vọng vào mấy đứa này lắm..

Tôi không tin vào những gì mình vừa nghe được. Rõ ràng lúc bố chồng còn sống, ông ấy đã có ý định giao lại quyền quản lí công ty cho chú già cơ mà. Thậm chí còn cho chú già quyền hành cao hơn Huy. Sao vào giờ phút này lại đột ngột thay đổi? Điều đáng nghi nhất ở đây là nụ cười đắc thắng của mẹ chồng tôi ngay từ lúc ông luật sư kia bước vào.

Tôi không muốn phức tạp hóa suy nghĩ của mình nhưng quãng thời gian sống ở nhà họ Giang đã giúp tôi hiểu ra rất nhiều điều. Trên đời này tiền bạc danh vọng không phải là tất cả, nhưng lại có rất nhiều người vì nó can tâm tình nguyện đánh mất cả nhân cách liêm sỉ. Tình thân hay gì đó họ cũng chẳng mấy mảy may để mất đến đâu:

- Chú có đọc nhầm tên ai không ạ? Bố chồng cháu không thể nào làm như thế đâu.

Mẹ chồng mắt long sòng sọc, đứng phắt dậy chỉ tay thẳng mặt tôi:

- Chị nói như vậy là có ý gì?

Tôi chẳng chút sợ hãi, ngẩng cao đầu sẵn sàng đối đáp lại bà. Một khi tôi đã xác định rõ ràng tình yêu của mình đối với chú già, thì bản thân tôi tự nhiên trưởng thành lên rất nhiều:

- Con không có ý gì cả, chẳng qua hơi bất ngờ với quyết định của bố thôi.

- Người thừa kế công ty nhà họ Giang không phải chồng chị nên chị bất ngờ cũng phải thôi. Tôi nói thẳng cho đỡ tốn thời gian nhé, chồng tôi đã sớm nhìn ra bộ mặt thâm hiểm lươn lẹo của chị rồi nên mới không để cho thằng Duy thừa kế đây. Ông ấy sợ Giang gia sẽ phải đổi chủ, loại người như chị thì chẳng ai nói trước được điều gì. Còn bố mẹ chị nữa, đừng tưởng tôi không biết hai người họ đứng sau giật dây sai khiến chị nhé.

- Con không ám toán, tính kế hãm hại ai. Gia sản nhà họ Giang con cũng chưa tiêu vào 1 đồng. Khi chưa tìm hiểu rõ mọi chuyện, mong mẹ đừng lôi bố mẹ con vào những chuyện vớ vẩn này.

- Mày đừng có láo, có tin tao tát gãy răng mày không?

Thư kí của bố chồng và luật sư thấy tình hình căng thẳng, đặt bản di chúc lên bàn giọng điệu không rõ vui buồn:

- Mọi người không tin có thể tự mình đọc. Đây là một văn bản hợp pháp, có đầy đủ chứng từ không ai dám làm giả đâu.

- Hai chú không cần thừa hơi giải thích với nó. Chuyện hôm nay đến đây là ổn thỏa hết rồi. Bây giờ hai chú cứ về trước đi, khi khác tôi sẽ cảm ơn hai chú sau.

- Vâng. Vậy chúng em xin phép.

Hùng đứng dậy tiễn hai người họ ra cổng. Mắt tôi vẫn nhìn chăm chăm về phía mẹ chồng, chứ không thèm liếc sang bản di chúc một giây phút nào. Vì tôi biết nếu ai đó đã kì công dựng chuyện, thì tôi không dễ dàng gì tìm ra sơ hở đâu.

- Mày nhìn cái gì? Không phục đúng không? Nhưng biết làm sao được, cuối cùng người thừa kế công ty lại là con trai tao. Đúng là ông Trời có mắt, không phụ sự cố gắng của nó bao nhiêu năm qua.

Ngồi cô lên mẹ chồng tôi cười ha hả một lúc lâu, không ngừng nghỉ:

- Ngay cả căn nhà này và bất động sản đều thuộc quyền sở hữu của tao. Chúng mày muốn tiếp tục sống ở đây thì biết điều một chút. Làm tao ngứa mắt bực bội, tao không ngại tổng cổ chúng mày đi đâu.

Tôi ghét cay ghét đắng thái độ của mẹ chồng lúc này, trông chanh chua chẳng khác nào mấy người vô văn hóa cả. Hình tượng người phụ nữ lịch sự nhã nhặn hàng ngày đã bị bà xé toang ra hết rồi. Còn định lao vào tát tôi, may mà chú già phản ứng nhanh nhạy kéo tay tôi ra phía sau, trùng mắt lên quát:

- Mẹ đừng quá đáng.

- Tao quá đáng chỗ nào? Mày không dạy được vợ mày thì để tao dạy hộ cho. Bố mày mất rồi, trong cái nhà này bây giờ tao là người có quyền nhất. Tao không cho phép cái loại hỗn láo đó ở lại đây, thì mày cũng chẳng làm gì được tao? Mày nên nhớ bố mày để lại ngôi nhà này cho tao chứ không phải mày.

Nghe tới đây tôi bực quá ruột gan muốn lộn tung phèo hết lên. Quay sang quan sát khuôn mặt chú già, còn chuẩn bị tinh thần chiến đấu mà chú vẫn bình tĩnh như không chỉ có đôi môi hơi nhếch lên khinh thường:

- "Chặc..Chặc..."

- Bà không chịu được nữa, quyết định lật mặt rồi à? Thế mà tôi lại đánh giá bà cao quá. Cứ tưởng bà sẽ tiếp tục diễn vai hiền lành thực đức đến cùng chứ? Con trai bà vừa mới lên chức thôi, chuyện khôi hài trong tương lai còn nhiều lắm đừng vui mừng quá sớm có gì bất trắc xảy ra lại không chống đỡ kịp.

- Mày cứ ở đấy mà bênh nó, tao cảnh cáo mày bao nhiêu lần rồi? Mày không nghe thì tự gánh lấy hậu quả. Nể tình mày gọi tao một tiếng "mẹ" hơn chục năm qua, giờ tao cho mày cơ hội cuối cùng. Một là li hôn với nó hai là chúng mày lên lầu tự thu dọn quần áo, đồ đạc vứt khỏi đây ngay. Tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao nữa.

- Ra là thế cơ đấy. Vậy bà cũng cố gắng mà nghe cho rõ nhé. Tôi tôn trọng gọi bà là "mẹ" hơn chục năm nay thì bà tự cho mình cái quyền can thiệp định đoạt cuộc sống của tôi à? Hay bà coi rằng bà là mẹ tôi thật. Bố mới mất nên tôi sẽ không làm gì động tới bà đâu, bà cứ kê cao gối mà ngủ cho thoải mái. Con trai bà thích điều hành công ty, tôi cũng sẽ nhường lại vị trí đó cho nó. Nhưng sau này tôi có làm thêm chuyện khác hay không? Thì tôi chưa thể khẳng định trước được.

- Tao thách chúng mày đấy.

Tôi phùng phùng tiến lên vài bước, nhưng bị chú già cản lại:

- Bỏ đi. Đừng chấp bà ta..

Hùng sau khi tiễn mấy người kia ra về, bước vào nhà thấy không khí ngột ngạt mới nhỏ nhẹ khuyên can mẹ mình:

- Bố mới mất, chuyện gì cũng có cách giải quyết. Mẹ đừng làm toán loạn hết lên, người ta cười vào mặt cho đấy.

- Tao sợ đ" gì đứ'a nào? Chúng nó có giỏi thì đến tận mặt tao mà cười này, xem cười được bao nhiêu lâu? Toàn cái loại mồm loa mép giải đấy thì tao chấp làm gì? Cả mầy nữa tao mới là mẹ đẻ của mầy, mầy rảnh dỗi thì học hỏi thêm về kinh doanh đi ở đó mà lo chuyện thiên hạ. Suốt ngày chup choẹt, về vôi vớ vẫn chưa đủ làm tao đau đầu à?

- Chuyện nào là chuyện thiên hạ? Mẹ là mẹ con, nhưng anh Duy cũng là anh trai con. Mẹ xem mẹ làm như vậy, bố dưới kia có chấp nhận được không?

- Đừng mang bố mầy ra mà dọa tao, tao đã quyết định rồi thì cứ thế mà làm theo. Đây là lựa chọn của nó, tao cho nó cơ hội rồi mà nó không biết nắm bắt thì mặc xác nó. Con ai chứ con ông giỏi tao cũng không sợ.

- Nói đi nói lại, mẹ vẫn muốn đuổi vợ chồng anh Duy ra khỏi nhà mình đúng không?

Mẹ chồng gật đầu chắc nịch:

- ĐÚNG RỒI ĐÂY. Nếu mầy bỏ láo tao nói không nghe, thì mầy cũng cuốn xéo theo bọn nó luôn.

Hùng tự dưng nở nụ cười châm biếm

- Mẹ không phải đuổi, con cũng tự đi. Mẹ cứ ở lại đây ôm mấy cái danh vọng hão huyền này đi.

"CHÁT..."

Mẹ chồng tức tối nổi máu điên lên, lao đến tát thẳng vào mặt Hùng một cái đau điếng:

- Mày..Thằng mất dạy..Tao có hai đứ'a con trai, mà bao nhiêu giỏi giang thông minh rơi hết vào thằng Huy rồi chỉ có cái đầu cục gạch, não bả đậu của mày mới nói những câu như thế với tao thôi. Mày không để hai tay lên chán mà suy nghĩ xem, tao làm nhiều như thế là vì ai?

- Tại tham vọng của mẹ quá lớn thôi, mẹ đừng mang bọn con ra làm cái cớ.

Hùng thẳng thắn nói trúng tim đen, mẹ chồng tôi không phản bác được câu gì giận run người. Hai má đỏ phừng, gân cổ nổi hết lên:

- CÚT...CÚT HẾT CHO TAO..

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Vân Anh sợ mọi chuyện còn chưa đủ loạn, nên cô ta chen miệng vào khiêu khích:

- Anh Hùng ơi, anh nói chuyện với bác như thế là hỗn láo đấy. Mau xin lỗi bác đi, trên đời này làm gì có ai thương con hơn mẹ chứ?

Hùng nghe chối tai, trợn mắt quát ngược lại cô ta:

- Cô im đi, chỗ này không đến phiên cô lên tiếng.

Mặt Vân Anh ngấn tưng lại, phụng phịu bỏ ra ngoài. Hùng chẳng thêm liếc mắt chạy vào phòng kéo cái vali bỏ đi thẳng. Mặc kệ sau lưng tiếng chửi bới không ngớt của mẹ chồng tôi:

- Các người đã vừa lòng chưa? Giờ thì đến lượt các người rồi đấy.

Chú già gật đầu đồng ý luôn:

- Được thôi. Coi như đây là lần cuối cùng tôi nghe theo lời bà.

Tôi không biết trong đầu chú già có những tính toán gì, mà thái độ mấy hôm nay của chú khác lạ lắm. Kéo tay tôi lên phòng thu dọn quần áo của hai vợ

chồng bỏ vào hai cái vali rất to:

- Chúng ta dọn ra ngoài ở thật sao? Chú tin vào bản di chúc đó à?

- Có nhiều chuyện bây giờ tôi chưa thể nói rõ ràng cho e hiểu được, nhưng mong rằng e sẽ tin tưởng tôi.

- Thực ra tôi chẳng luyến tiếc gì căn nhà này đâu. Chỉ hơi tò mò một chút về quyết định của chú thôi. Nhưng giờ chú đã nói thế rồi, tôi sẽ chọn tin tưởng chú đến cùng.

Chú già bất ngờ vươn tay kéo tôi vào lòng, vỗ vỗ lên lưng tôi thì thầm:

- Cảm ơn em.

Nửa tiếng sau chúng tôi xuống nhà mang theo đồng đồ dùng cá nhân. Mẹ chồng cười đến sáng lạn:

- Đây chính là kết cục của bọn mày khi đối đầu với tao.

Tôi bấu môi cãi lại vài câu cho đỡ tức:

- Bà cứ chờ đấy. Lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó thoát, tất cả những việc xấu xa bà làm sớm hay muộn cũng bị bại lộ thôi.

- Lúc đấy hãy hay. Tao chỉ biết bây giờ chúng mày phải rút khỏi đây.

Chúng tôi vừa bước lên xe thì bà ta lại sai chị Diệu mang muối ra giải khắp cổng, như xua đuổi thứ gì bẩn thỉu ghê tởm lắm. Trên đường đi tôi nhìn trộm chú già vài cái, góc nghiêng thần thánh tôi càng bị nhan sắc của chú mê hoặc. Khi bị phát hiện thì lại quay mặt đi trốn:

- Em nhìn đủ chưa?

Tôi tăng lò giả vờ giả vịt, chú hỏi một đằng tôi trả lời một nẻo:

- Trời mùa thu mà nắng thế chú nhỉ?

Chú già bật cười thành tiếng, đưa tay cốc nhẹ vào đầu tôi:

- Ở kia, lại còn học ở đâu cái thói già nai thế?

- Học trên tivi đấy. Chú cũng biết tôi thông minh lắm mà.

- Tôi phát hiện ra điều này kì lạ lắm nhé, khi biết tôi không được thừa kế công ty em có vẻ dửng dưng nhỉ? Không thích làm phu nhân tổng giám đốc à?

Tôi ngồi thẳng người quay sang chú già nói rất nghiêm túc:

- Không. Tôi chẳng cần phu nhân, đại nhân gì hết. Quan điểm hạnh phúc của mọi người như thế nào tôi không biết, nhưng đối với bản thân tôi chỉ cần sống đơn giản bên cạnh người mình yêu là được rồi. Tiền bạc tất nhiên phải có nhưng không cần quá nhiều. Danh phận địa vị hào huyền tôi càng không mơ đến.

- Giỏi lắm. Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao mình bị e quyến rũ rồi.

- Chú đừng điều nhé, ai quyến rũ ai chứ? Chú đừng quên tôi kém chú 9 tuổi đấy.

Mặt chú cau lại, hiển nhiên quan tâm tới vấn đề này:

- Em nói vậy là có ý gì? Chê tôi già phải không?

Tôi tự nhiên lại nổi chút hứng thú muốn trêu chọc:

- Đâu có. Đây là chú tự thừa nhận mà sao lại đổ lên đầu tôi? Mặc dù chuyện đó cũng không sai sự thật □

- Tôi chịu thua em luôn, không cãi lại nổi. Con gái con đưa gì chẳng có chút nữ tính nào. Tôi già nhưng tôi mặn mà được chưa? □

Bản thân khi nghe xong câu này, tôi cười như nắc nẻ. Bình thường tôi biết chú rất giỏi trong giới kinh doanh, nhưng nay nghe chú đối đáp ngược lại tôi cũng đầy thú vị:

- Thế mà nãy bảo không cãi lại được tôi cơ. Hai chữ "nói xạo" hiện rõ lên mặt chú rồi kìa.

Chú cực kì phối hợp đưa tay sờ nhẹ lên mặt, hỏi một câu ngây ngô vô số tội:

- Chỗ nào?

Tôi vỗ nhẹ vào tay chú một cái, tự nhận bại trận đầu hàng trước con cáo già này thôi:

- Không đùa giai nữa, giờ chúng ta đi đâu đây?
- Bỏ tay với em luôn, đi cả gần tiếng trời mới nhớ ra hỏi giờ mình đi đâu.
- Trước lúc cưới bố mẹ có cho tôi một căn nhà, giờ vẫn đang để trống hay mình dọn tạm đến đó được không?
- Không

Câu trả lời dứt khoát của chú già, làm tôi có chút nghĩ ngợi:

- Sao thế? Chú ngại chuyện gì à?
- Không phải tôi ngại, mà mọi chuyện tôi đã chuẩn bị xong hết rồi. Tôi muốn chúng ta đến ở nhà của mình. Em hiểu ý tôi nói không? Là nhà của em và tôi đó, chứ không phải tạm bợ ở đâu hết.

Tôi nghe chú nói vẫn mông lung mơ hồ lắm:

- Nhà nào?
- Giờ tôi có nói e cũng không hiểu đâu. Thôi ngồi im đây sắp đến nơi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Tại nhà họ Giang sau khi mục đích của mình thành công, mẹ Huy và Vân Anh đang ngồi khen ngợi ca tụng lẫn nhau (từ đoạn này em sẽ đổi cách xưng hô cho hợp bối cảnh nhé. Mẹ Huy cũng là mẹ chồng chị Hà đó, chị em lưu ý nha.)

- Công nhận con giỏi thật, nhờ con mà thằng Huy mới thuận lợi giành được cái ghế tổng giám đốc đó. Bác vừa nói chuyện với mẹ con xong, đề được đưa con gái ưu tú như con mất lòng mát dạ thật.
- Ấy bác đừng nói thế, con ngại lắm
- Cái con bé này khiêm tốn thế nhỉ, không phải con mách bác sửa di chúc thì bác và thằng Duy làm gì có ngày hôm nay?
- Con chỉ góp một chút công sức giúp bác và anh Huy thôi mà. Còn lại là do anh Huy quá xuất sắc đó chứ.
- Thôi được rồi giờ con thích gì nào, bác sẽ thưởng cho.

Vân Anh vui như mở cờ trong bụng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ bên lên ngại ngùng:

- Không cần đâu bác ơi, giúp được bác là con vui lắm rồi nhưng còn chuyện của anh Hùng làm con thấy áy náy quá.
- Chuyện đó con cứ bỏ sang 1 bên cho bác, đừng nghĩ ngợi gì nhiều tổn hại sức khỏe. Cái thằng ngu đấy sướng không muốn cứ thích lao đầu vào bể khổ thì bác để cho nó sáng mắt ra. Chắc ở trong Nam nó lại nghe con vợ xúi giục lung tung rồi. Nhà bác vô phúc vợ được mấy đứa con đầu đứa nào cũng quái thai. Chúng nó mà được một phần của con thì có phải bác an nhàn hơn không?
- Con chỉ sợ vợ chồng anh Duy sẽ tìm cách phá hoại anh Huy ở công ty thôi.

Mẹ chồng gật đầu "rụp" một cái hết sức đồng tình:

- Bác cũng bắn khoản chuyện này mãi. Thằng Duy không phải dạng người đơn giản đâu. Con xem có cách nào giúp được bác không? Giờ bác chẳng dám tin tưởng ai chỉ có mỗi mình con thôi.
- Hay để con xin nghỉ ở chỗ làm hiện tại về công ty nhà mình hỗ trợ anh Duy nhé. Có gì hai anh em còn giúp đỡ lẫn nhau.
- Con không đùa bác chứ? Được như vậy thì quá tốt còn gì.
- Con nói thật mà bác. Bố mẹ con dặn dò kỹ lắm rồi, phải toàn tâm toàn ý giúp đỡ bác và anh Huy.

Mục đích của Vân Anh đang từng bước tiếp cận vào công ty nhà họ Giang cô ta sẽ không dễ dàng buông xuôi miếng mồi béo bở đó đâu. Chỉ có những người bị cái lợi trước mắt làm lu mờ giống mẹ con Huy mới bị cô ta lừa như vậy..

Chiều tối hôm đó trong quán cafe "Phuong Dong" mẹ Huy đang ngồi nói chuyện cùng hai người đàn ông xa lạ. Không ai khác hai người đó một là thư kí cũ của chồng bà ta, một là tay luật sư sáng nay vừa đọc bản di chúc:

- Cảm ơn hai chú đã giúp đỡ chị hết mình, chị và cháu Huy không bao giờ quên ơn hai chú đâu.

Tay luật sư nở nụ cười sáng khoái:

- Chị đừng khách sáo, đó là việc bọn e nên làm.

Lão thư kí kia hớn hờ hùa theo:

- Đúng đấy chị. Em và anh Xuân giúp chị cũng chính là giúp bọn em thôi. Chị là một người phụ nữ bản lĩnh, cháu Huy lại thông minh xuất sắc em tin công ty nhà họ Giang trong tay hai người sẽ phát triển rất nhanh.

Kê tung người hứng khen mẹ Huy lên tận trời cao:

- Thăng Duy năng lực kinh doanh cũng được, nhưng làm việc cứng nhắc quá bọn em nghĩ đi nghĩ lại mới đưa ra quyết định đó. Mong chị chiều cố bọn em nhiều hơn nha. Chứ tội biển thủ công quỹ và sửa di chúc không nhỏ đâu ạ.

- Được rồi. Các chú cứ yên tâm.

Dứt lời mẹ Huy đẩy về phía bọn họ hai tập hồ sơ khá dày:

- Còn đây là chút thành ý của tôi giành tặng hai chú. Giấy tờ đầy đủ của hai mảnh đất này tôi làm xong từ lâu lắm rồi, nay mới có cơ hội sử dụng đến. Tôi biết so với công sức hai chú bỏ ra, từng này chưa là gì cả nhưng hai chú cũng đừng từ chối tôi áy náy lắm.

Mặt lão thư kí cứ trơ ra, không có bất cứ dấu hiệu nào của sự ngạc nhiên cả nhưng còn tên luật sư thì bất ngờ đến nỗi xuyết nửa thì đánh rơi cái điện thoại trên tay xuống đất:

- Ôi không chị ơi, chị đừng làm thế. Em không dám nhận đâu.

Mẹ Huy tươi tỉnh giọng nói không chút áp lực:

- Có gì mà không dám chứ, quà của chị thì chú cứ thoải mái nhận đi đừng ngại ngần làm gì. Lần đầu tiên chú làm việc với chị còn hơi bỡ ngỡ, chứ cứ nhìn sang chú Đông đây này. Quen chị bao nhiêu lâu nay rồi, chị có bao giờ để chú ấy chịu thiệt đâu? Đừng không chú Đông?

Lão Đông gật đầu hưởng ứng liên tục:

- Chị ấy nói phải đó, em cứ nhận đi toàn người nhà với nhau có gì phải khách sáo?

Nghe lão Đông nói vậy lòng tham của tay luật sư trỗi dậy, cũng chẳng thèm từ chối nữa. Rón rén cầm tập hồ sơ đó kéo gần về phía mình:

- Vậy e cảm ơn chị ạ. Sau này chị có việc gì chị cứ gọi điện cho e nhé, e không dám trái lời đâu.

Giọng điệu hưng phấn của mẹ Huy vang lên rõ to, đủ biết bà ta đang vui mừng cỡ nào:

- Tất nhiên rồi. Phải thế chứ, chị thích tính chú lắm đấy. Hy vọng trong tương lai chúng ta sẽ có nhiều vụ hợp tác vui vẻ như này.

- Vâng ạ.

Ba người họ cứ thế mãi mê nói chuyện, mà không hề biết rằng ở gần đó có một cậu thanh niên còn khá trẻ, đeo kính đen che đi nửa khuôn mặt đang chăm chú chụp từng bức ảnh không bỏ sót bất cứ cử chỉ hành động nào của bọn họ dù là nhỏ nhất..

Tại nhà riêng của Trâm, cô ta cúi kính đập vỡ hết mọi đồ đạc xung quanh mình, miệng còn không ngừng chửi rủa:

- Khốn kiếp. Con chó chết, mày khiến tao ra nông nổi này mà mày vẫn sống từ tể đàn hoàng quá nhỉ?

Bức ảnh Trâm và Vân Anh chụp cùng nhau bên Mi bị cô ta xé nát ra từng mảnh nhỏ vứt văng vãi khắp nơi trong phòng:

- Đồ đàn bà bản thủ tao thề với trời đất sẽ khiến mày phải trả giá đắt, gấp trăm nghìn lần những gì mày đã gây ra cho tao.

Nửa khuôn mặt bóng nặng của Trâm, mỗi khi cô ta cười điên dại, lại càng khủng khiếp hơn. Ngay cả bản thân cô ta nhìn vào gương cũng không chấp nhận nổi...

"CHOANG...CHOANG..."

Số phận chiếc điện thoại vừa mới mua của Trâm bị ném thẳng vào tường, cũng giống hệt những mảnh vụn vỡ dưới sàn:

- Chúng mày cứ chờ đấy cho tao, tao sẽ tính sổ từng đứa từng đứa một.

Nghe tiếng động mạnh phát ra từ phòng con gái, mẹ Trâm hoảng hốt chạy vào chứng kiến bãi chiến trường ngay trước mặt mà không khỏi xót xa:

- Trâm ơi bình tĩnh lại đi con. Bác sĩ cũng bảo rồi con còn cứ kích động thế này thì bao giờ mới hồi phục được?

Trâm tỉnh bơ đáp lại mẹ mình:

- Hồi phục làm gì?

Mẹ Trâm càng hoảng hốt hơn:

- Sao con có thể ăn nói thiếu suy nghĩ như vậy? Con có biết bố mẹ lo cho con lắm không?

Sờ nhẹ lên gương mặt mình, Trâm hết cười chua chát rồi lại mếu máo:

- Dù sao gương mặt này cũng đâu thể lành lặn như lúc ban đầu? Mỗi khi ra đường người ta sẽ coi con là kẻ xấu xí, là quái vật. Cả xã hội này sẽ dè bịu, khinh miệt con. Con sống cũng chẳng có ý nghĩa. Ngay từ lúc ban đầu sao bố mẹ không để con chết luôn đi? Mẹ còn cố gắng cứu con làm gì nữa, để con phải khổ sở như thế này?

Hai hàng nước mắt mặn chát chảy dài trên gò má của mẹ Trâm. Có nằm mơ bà cũng không bao giờ ngờ rằng, đứa con gái xuất sắc xinh đẹp ngày nào luôn làm bà nở mày nở mặt trước thiên hạ giờ lại khốn khổ đến mức này. Nuốt nỗi phẫn hận vào trong, bà đành phải cố tỏ ra bình tĩnh để an ủi Trâm:

- Con đừng lo, bố con đang lên kế hoạch bắt những kẻ khiến con ra nông nỗi này phải chịu nhục nhã cay đắng giống con.

- Con lớn rồi, mẹ đừng thí dỡ con theo kiểu này nữa không có tác dụng đâu.

Ánh mắt mẹ Trâm rất kiên định, nhưng một khi nhắc đến kẻ thù của con gái liền chuyển sang sắc bén hơn dao:

- Mẹ không lừa con. Mẹ mới vừa nghe tin bố chồng cũ của con vừa mất tuần trước.

Dứt lời Trâm đang nổi điên cũng phải dừng lại hỏi cho kĩ càng:

- Mất hả mẹ? Thông tin của mẹ có chính xác không? Trước lúc con bị tai nạn sức khỏe của ông ấy vẫn bình thường mà.

- Không nhầm đâu con, mấy bà bạn của mẹ còn đến tận nơi dự tang lễ cơ mà. Nhưng điều kì lạ nhất ở đây là ông ta để lại toàn bộ số bất động sản bao gồm cả căn biệt thự đang ở cho vợ mình.

Trâm sốt sáng chen ngang lời mẹ đang nói:

- Còn cổ phần công ty thì sao? Mẹ có nghe ngóng thêm được chuyện gì không? Ai là người thừa kế Giang gia? Không phải thằng khốn Huy chứ?

Mẹ Trâm rót cho con gái nước lọc:

- Con cứ bình tĩnh, nghe mẹ nói hết câu đã đừng vội vàng chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết.

- Mẹ cứ nói đi đừng làm con sốt ruột thêm nữa.

- Theo bản di chúc ông Minh (tên bố chồng Trâm) để lại số cổ phần của ông ấy chia cho thằng Huy 20%, thằng Duy và thằng Hùng mỗi thằng 5%. Còn chỉ đích danh thằng Huy sẽ là người điều hành cao nhất của Giang gia.

Tay Trâm run lên cầm cập, cầm cốc nước lọc nãy mẹ vừa đưa còn không vững tí nữa thì đổ hết xuống giường:

- Không thể nào. Chắc chắn mẹ nghe nhầm rồi ông Minh không bao giờ để Giang gia cho thằng chó Huy đâu. Lúc ông ấy còn sống, nhiều lần ám chỉ lão Duy mới là chủ nhân của chiếc ghế tổng giám đốc.

- Thế mẹ mới bảo con chuyện này có điểm kì lạ, tính ông Minh trước giờ luôn rạch ròi rõ ràng làm gì có chuyện vào phút chót mới thay đổi người thừa kế chứ? Chắc chắn có người giấu trò quỷ sau lưng ông ấy rồi. Nhưng con đừng lo, bố con cũng đang lần theo chuyện này để trả thù cho con.

- Mẹ bảo bố bằng mọi giá, phải hạ bệ được mẹ con thằng Huy. Con muốn cuộc sống của hai bọn họ, phải khổ sở giống con.

- Ừm. Con cứ yên tâm mẹ sẽ nói với bố chuyện này, đảm bảo không để con phải chịu uất ức đâu. Việc quan trọng nhất bây giờ là con phải cố ăn uống nhiều vào cho lại sức khỏe khi chúng nó thất thế rơi vào hoàn cảnh nhục nhã rồi, con mới có cơ hội cười nhạo lại bọn nó.

- Lần này con sẽ nghe theo lời mẹ.

Mẹ Trâm xúc động vuốt tóc con gái:

- Ngoan lắm. Phải thế chứ. Con gái mẹ không gục ngã dễ dàng đâu.

Trong phòng làm việc của bố Trâm, ngồi đối diện với ông ta là một tên thanh niên còn khá trẻ tên Thành cũng chính là người chụp lại từng hành động, cử chỉ của mẹ Huy hơn 2 tiếng trước.

Đẩy xấp ảnh dày cộp về phía trước, hắn ta nhếch môi điệu bộ cười kèn kiệu đắc thắng:

- Tất cả những gì ông cần đều ở hết đây, tôi không làm ông thất vọng chứ?

Bố Trâm bình tĩnh cầm tập ảnh lên quan sát kĩ càng rồi mới cất lời:

- Tốt lắm. Tôi sẽ thưởng cậu thêm 5 triệu nữa, nhưng trước khi cậu rời đi tôi cần cậu đảm bảo không bao giờ được phép tiết lộ chuyện này ra ngoài. Cậu có đồng ý không?

- Tôi đồng ý với ông.

Thành chẳng thèm may mắn suy nghĩ mà chấp nhận lời đề nghị của bố Trâm luôn. Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông ta, bắt đầu nở những nụ cười đều đặn.

- Tôi thích cậu rời đây.

Nói xong đứng phắt dậy, tiến về chỗ bàn làm việc lôi từ ngăn kéo ra một cọc tiền 500k còn mới cứng cựa:

- Công của cậu đây, nhận tiền rồi thì nhớ cho kĩ cam kết của cậu với tôi.

- Tôi tuy có chút lỗ mẫn, nhưng cũng có nguyên tắc của riêng mình, tuyệt đối không tiết lộ thông tin cá nhân của khách hàng ra ngoài. Ông cứ yên tâm tin tưởng tôi đi.

10 phút sau Thành cầm tiền ra về trong niềm hân hoan thích thú của bản thân. Bố Trâm cũng lôi điện thoại từ trong túi quần ra ấn lướt một lúc, hình như đang muốn gọi cho ai đó?

Chuông reo mấy hồi liên mà không có ai trả lời làm người ta càng bức bối hơn. Tất đi gọi lại gần hai chục cuộc, mới có người miễn cưỡng trả lời. Giọng nói lười biếng quen thuộc mang theo chút cường ngạnh đặc trưng riêng biệt, không ai khác đây chính là chú già.

- Alo.

- Tôi vào thẳng vấn đề nhé, cậu có muốn giành lại Giang gia không? Tôi sẽ giúp cậu đạt được điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Chú già đang trong phòng làm việc nhận được cuộc điện thoại của bố Trâm, chậm rãi đưa tay tháo cái kính bỏ xuống bàn tựa lưng ra sau môi hơi cong lên:

- Lấy lý do gì để tôi phải tin tưởng ông?

Bố Trâm cũng là con cáo già trong giới thương trường, nên tất nhiên sẽ không để mình bị yếu thế trước đứa nhóc kém hơn mình gần 2 chục tuổi:

- Cậu không còn lựa chọn nào khác đâu. Thời điểm này chỉ có tôi mới đủ khả năng giúp đỡ được cậu thôi.

- Tiếc là tôi lại không muốn hợp tác với ông.

- Cậu điên rồi. Mở to mắt ra nhìn mọi mũi nhọn xung quanh cậu xem liệu bọn họ có để cho cậu yên không?

Chú già vẫn chẳng may mắn để ý, coi lời ông ta nói chỉ như gió thoảng qua tai thôi:

- Ông chỉ cần lo tốt chuyện của ông, đừng quan tâm đến tôi làm gì.

- Cậu sẽ phải hối hận về quyết định ngu xuẩn ngày hôm nay.

Tất máy bố Trâm đập "bang" một phát xuống bàn rít lên:

- Thằng ngu, để xem không có tao mày làm ăn được gì?

Trong khi đó phòng làm việc của chú già, anh trợ lý vừa bước vào mang theo tập tài liệu có vẻ quan trọng lắm:

- Mấy thứ anh cần đều có kết quả hết rồi đây. Ngay cả camera siêu nhỏ lắp ở phòng bệnh của bác trai cũng không thấy mẹ con Huy có bất cứ điểm khác thường nào. Hay là chúng ta đoán sai hướng rồi.

Chỉ tay vào cái ghế sofa ra hiệu cho trợ lý ngồi xuống vị trí đó. Chú già đưa tay tiếp nhận tập tài liệu anh ta vừa mang vào, cẩn thận tỉ mỉ xem xét từng chút một. Mãi lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên tiếp chuyện:

- Chưa chắc đã sai hướng đâu, chú nhớ kĩ việc anh dặn riêng chú đó.

- Em vừa nhận được thông báo, buổi họp hội đồng quản trị đầu tháng sau sẽ diễn ra. Chúng ta phải chớp lấy cơ hội này, nếu để tay Huy ngồi chắc chắn trên vị trí tổng giám đốc mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn.

Chú già cúi xuống nhìn đồng hồ rồi thản nhiên đáp ngược lại:

- Chú nghĩ nó có thể thuận lợi giữ được vị trí đó sao?

Trợ lý nghiêm túc nói:

- Anh có kế hoạch gì khác ạ?

- Cái này tôi chưa thể khẳng định chắc chắn, nhưng chú cứ yên tâm trên đời này có quả báo thật đó chỉ là nó đến hơi muộn nên nhiều người tưởng là không có.

- Anh nói vậy e cũng đỡ lo, thôi e ra ngoài trước đây.

- Ừm. Nhớ những việc tôi dặn chú phải ưu tiên đấy.

- Vâng ạ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Kể từ ngày tôi và chú già dọn ra ở riêng tính đến nay đã được hơn nửa tháng rồi, mọi việc đơn giản hơn tôi nghĩ nhiều, không phải nơm nớp lo sợ người này người kia. Tiếng quát tháo chửi bới của mẹ chồng cũng không còn nữa. Cuộc sống của tôi cứ thế lạc quan vui vẻ hơn. Còn phần tình cảm với chú già cũng tiến triển rất nhanh, căn bản tôi và chú hơn 1 năm nay ở chung 1 phòng trải qua bao nhiêu khó khăn vất vả cũng hiểu mong muốn của đối phương rồi. Sáng nào công ty không có việc quan trọng, chú sẽ đưa tôi đi làm. Chiều tối tôi lại về nấu nướng dọn dẹp. Hạnh phúc nhiều khi đơn giản lắm, nó không phải đích đến mà là một hành trình.

Tôi đang lúi húi trong căn bếp tràn ngập hương vị đồ ăn, eo tự nhiên bị bàn tay to lớn của ai đó ôm chặt lấy:

- Thơm quá...

Không cần nói thì mọi người cũng đoán ra chủ nhân giọng nói đó chính là chú già phải không?

Tôi chu mỏ tay vẫn bỏ rau vào nồi nước đang sôi sùng sục trên bếp chứ không quay đầu lại:

- Chú rửa tay đi còn chuẩn bị ăn cơm, sắp muộn rồi đấy.

- Không. Tay tôi sạch lắm cần gì phải rửa?

- Ở kia hồi bé chú đi học cô giáo không dạy chú phải rửa tay trước khi ăn à?

- Cô giáo nào cũng không bằng em.

Tôi phát hiện ra từ lúc chú già bắt đầu công khai tình cảm với tôi thì trở nên rất "nhây" nhé. Thi thoảng còn bú rống bình hơn cả trẻ con. Về mặt khó chịu cau có cả ngày trốn đi chỗ nào không hay. Chỉ rình rình tôi sợ hờ để trêu chọc tôi thôi.

Bữa tối hôm nay cũng không có gì đặc biệt lắm, tôi đang trong thời gian ăn kiêng các món ăn đa phần là luộc với hấp. Nhớ lại mấy ngày đầu chú già còn phụng phịu kêu khó ăn, chứ giờ quen rồi còn ăn nhiều hơn cả tôi:

- Em thích gì nhất?

Tôi đang ăn uống hăng say phải ngẩng đầu trả lời:

- Em thích biển nhất.

Tất nhiên đây là câu nói thật lòng của tôi. Không biết vì sao ngay từ khi còn nhỏ tôi đã có một thứ tình cảm rất đặc biệt giành riêng cho biển, một thứ tình yêu không nói thành lời. Trước lúc lấy chồng, mỗi khi bế tắc mệt mỏi hay stress tôi toàn bỏ chút thời gian ra biển vài ngày nghỉ ngơi. Gió biển và cát trắng như hiểu sâu nỗi lòng của tôi.

Chú già đêm chiều không biết đang nghĩ ngợi điều gì, lúc tôi định gấp vào bát chú miếng thịt thì chú lại đột nhiên mở lời:

- Nếu anh không còn gì nữa chúng ta sẽ ra sao?

- Chẳng ra sao cả.

- Vậy ước mơ lớn nhất của em sau này là gì?

Tôi ngồi nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt chú:

- Chú thật sự muốn biết sao?

- Ừm.

- Em muốn một đời bình yên bên người em yêu. Còn những thứ khác có hay không đều chẳng quan trọng.

Chú già nghe xong kéo cái ghế ngồi gần lại, lẳng lặng choàng tay qua vai tôi vỗ nhẹ mấy cái liền:

- Chúng ta cùng sống đời này bình yên.

Tối hôm đó tự nhiên tôi lại bị mất ngủ, lăn qua lăn lại vài lần mà hai mắt cứ mở to ra. Cảm giác động tác đã nhẹ nhàng lắm rồi mà chú già vẫn bị tỉnh giấc, giọng nói khàn khàn ảm áp lạ thường:

- Sao thế? Không ngủ được à?

Tôi gật đầu liên tục, chú duỗi thẳng tay ra đặt đầu tôi lên đó:

- Giờ thì ngủ được chưa?

Ánh sáng màu vàng yếu ớt từ cái đèn ngủ để trên bàn tuy không thấy rõ được thứ gì, nhưng mặt tôi nóng ran xấu hổ quá. Nằm im như khúc gỗ không dám nhúc nhích. Mùi hương bạc hà thoang thoang phát ra từ người chú giống hệt liều thuốc an thần:

- Yên tâm mà ngủ đi. Tôi không ăn em đâu mà sợ.

Nghe xong câu đó người tôi như có một dòng điện mạnh thật mạnh chạy qua, giây nẩy lên. Miệng cũng lắp bắp theo:

- Ặn..Chú ăn cái gì?

Tiếng cười khúc khích càng làm tôi chột dạ, một hai lần nhanh vào mép giường. Chiếc chăn cũng bị tôi quấn theo, chú cười cười nhưng vẫn nằm im đó như kiểu đang thưởng thức đang một tiểu phẩm hài đặc sắc:

- Ra đây. Em quấn hết chăn của tôi rồi.

Lúc này tôi mới miễn cưỡng đẩy cho chú nửa cái chăn, chứ không lăn ra ngoài. Khổ nỗi cái giường to quá, khoảng cách của tôi và chú bây giờ có thể chèn thêm một người béo nữa vào. Đẩy được nửa cái chăn, thì lưng tôi lại bị hờ ra ngoài. Ngày mai nhất định sẽ đi mua cái khác to hơn, mặc dù cái đang đắp bây giờ cũng thuộc hàng ngoại cỡ rồi.

- Anh hỏi lần cuối em có ra đây không?

- Không. Em không ra đâu.

Tuồng chú già sẽ bỏ cuộc, không thêm chấp nhặt với tôi nữa nhưng sự thật lại làm tôi thất vọng vô cùng. Chú dùng sức kéo mạnh cái chân ra, sức tôi có khỏe hơn nữa cũng không phải là đối thủ của chú. Chẳng mấy chốc, tôi bị thất thế chỉ có thể luyến tiếc nhìn chiến lợi phẩm rơi vào tay con "sói già" kia. Tiếp theo chú lại đột ngột kéo cả người tôi lại gần, tôi bị bất ngờ không phản ứng kịp rơi thẳng vào lòng ngực ấm áp đó. Lúc này còn sợ hãi e dè, chứ giờ lại thấy hay hay ☐.

Chú xoay mặt tôi đối diện thẳng mặt chú đặt lên môi tôi một nụ hôn cuồng nhiệt. Tôi tròn xoe trợn ngược mắt lên nhìn, còn chú thì chẳng thêm bận tâm. Khi tôi cảm thấy hơi thở dần có chút khó khăn, tay đầm đẫm vào lưng chú ra vài phát nhẹ thì chú mới miễn cưỡng thả tôi ra. Còn nham nhở phê phán:

- Chẳng biết e có phải là con gái không nữa, người ta hôn mà mắt cứ trợn ngược mắt lên là thế nào?

Tôi nghe rõ đấy mà vẫn tảng lờ coi như điếc, chứ cũng chẳng biết trả lời chú thế nào cho thích hợp. Mặt chú phụng phịu cầu nhàu tôi:

- Lại còn nín thở nữa chứ, ngầy ngỗ ghê.

Mặt tôi khi nãy đã đỏ lấm rồi, sau nụ hôn này lại càng đỏ hơn gợn dỗi chùng trăn kín đầu cho đỡ xấu hổ:

- Này. Giận thật à? Anh đùa thôi, kéo chân xuống không lại khó chịu.

Mà công nhận chùng trăn kín đầu khó thở thật, nghe ngóng một lúc không thấy động tĩnh gì tưởng chú ngủ rồi. Tôi mới tí hí thò đầu ra ngoài.

1..2...3..Tôi sững người..

Chú lại tóm lấy tay tôi, chồm qua người cúi đầu xuống hôn thêm một cái nữa. Tôi bị động nhưng lần này rút kinh nghiệm không trợn ngược mắt lên nhìn nữa. Cứ để chú muốn làm gì thì làm. Nụ hôn này không cuồng nhiệt như ban nãy, nhưng lại kéo dài hơn làm tôi cảm nhận được tư vị niềm hạnh phúc đang dâng trào.

(Tiếp đoạn này là H+, e xin phép không post công khai ra ngoài để tránh trường hợp mọi người bàn tán hehe ☐)

Cả căn phòng tràn ngập trong hương vị tình yêu, chú ra vào mỗi lúc một nhanh hơn tôi không biết cuộc chiến đó đến bao giờ mới kết thúc, cũng chẳng biết bản thân thiếp đi từ lúc nào. Chỉ nghe văng vẳng bên tai, câu nói cuối cùng:

- Anh yêu em..

- -----

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy đã hơn 7h, toàn thân nhức mỏi nhất là phần eo. Nhìn sang bên cạnh trống không tôi biết chú già đã đi rồi. Lầm nhảm vài câu trách mắng, vươn tay với cái điện thoại nhắn tin xin nghỉ làm rồi mới cố gắng lết mình vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. 10 phút sau tôi bước ra, cánh cửa phòng cũng vô tình kêu "cạch" một cái. Khuôn mặt đáng ghét của ai kia nham nhở cười nhe răng:

- E tỉnh rồi à?

Tôi bấu môi không thêm trả lời, vì ai mà tôi ra nông nổi này chứ? Giờ lại có giờ giọng khiêu khích với tôi à, tôi cho ăn kem bơ luôn.

- Ô sao thế?

Ánh mắt chú nhìn chăm chăm vào người tôi:

- Hay vẫn còn khó chịu?

Tôi liếc chú một cái sắc lẹm, tiện tay cầm cái gối ném về phía chú rống lên:

- Chú là đồ lừa đảo.

Nụ cười trên môi chú càng nở rộ, sắc mặt giãn ra chẳng có chút thành ý nào:

- Anh lừa gì em đâu?

Nhớ về khoảnh khắc hạnh phúc tối qua, hai má tôi lại bắt đầu ửng hồng nhưng vẫn cứng họng đe dọa:

- Chú lại còn nói à? Tối nay mỗi người một phòng, không chung đụng với ai hết.

- Không được. Anh không đồng ý.

Tôi hà hê bước qua mặt chú đi thẳng xuống dưới phòng bếp. Nhìn trên chiếc bàn đã bày biện sẵn mấy món ăn, tôi mới tiện miệng nói:

- Không ngờ chú cũng biết nấu nhiều món như này.

- E lại coi thường tôi quá rồi, 12 tuổi mẹ tôi mất, 16 tuổi tôi một thân một mình ở nước Mỹ xa xôi. Nếu ngay cả việc đơn giản nhất là nấu ăn mà tôi cũng

không biết, thì làm sao tôi tồn tại được đến ngày hôm nay?

Nghe chú trả lời xong tôi thấy mình hỏi câu đại quá. Người đàn ông tôi yêu dù sao cũng đâu phải là người tầm thường kém cỏi?

Tôi gật đầu ngồi xuống, kéo ghế chậm rãi thưởng thức từng món ăn. Tuy không đến nỗi ngon lắm nhưng công nhận cũng rất vừa miệng. Dơ ngón tay cái về phía chú tán thưởng, chú mỉm cười gấp thêm ít đồ ăn vào trong bát tôi.

- Nay chú không phải đến công ty à?

Định nói thêm câu gì nữa thì điện thoại của tôi lại vang lên. Một dãy số lạ trên màn hình cứ nhấp nháy liên tục. Tôi có một thói quen rất ít khi tiếp nhận cuộc gọi từ người xa lạ nhất là sau những tin nhắn nặc danh đe dọa hơn 1 năm trước. Nhưng không hiểu sao hôm nay sau một hồi phân vân lạ đưa tay lướt nút nghe:

- Alo...

Đầu dây bên không vội vã đáp lại tôi, mà đợi 1...2...giây sau mới cất lời:

- Cô còn nhận ra giọng tôi không?

Não tôi truyền đến một tín hiệu bất thường, hai đầu lông mày cũng bất giác cau lại. Tôi đã đoán ra chủ nhân của cuộc gọi này không ai khác chính là:

- Trâm. Có phải cô không?

- Không sai. Chính là tôi đây.

Chú già ngồi bên nhìn thấy những biểu hiện kì lạ của tôi, cũng khá sốt ruột tôi sợ chú lo nên đặt điện thoại xuống bàn đồng thời mở loa to:

- Cô muốn gì? Sao lại gọi cho tôi giờ này?

Trâm bình tĩnh nói từ từ:

- Cô đừng lo, tôi không làm gì cô nữa đâu. Mà bây giờ có muốn cũng chẳng làm được. Tôi tin cô biết rõ tình trạng của tôi hiện tại.

Tôi không phải dạng người "đuối cùng giết tận" nhưng những việc trong quá khứ cô ta đã làm với tôi thì tôi vẫn chưa thể quên hết được.

- Cô còn vòng vo nữa là tôi tắt máy đấy.

- Hahahaha...

Trâm cười một tràng dài:

- Đừng nóng vội, tôi muốn thông báo cho cô 1 tin tức rất quan trọng. Tôi nghe nói vợ chồng cô đã bị đuổi ra khỏi biệt thự nhà họ Giang rồi, người thừa kế công ty Giang gia cũng phải chồng cô. Vậy cô có muốn biết sự thật ẩn sâu trong bản di chúc đó không? Bản thân cô cũng nghi ngờ điều này bấy lâu nay mà. Tất nhiên tôi biết cô cũng chẳng ham hố gì tài sản nhà họ Giang, nhưng nếu để tên Huy thuận lợi ngồi vững chắc trên cái ghế tổng giám đốc thì những ngày tháng sau này của chồng cô ở công ty cũng khó sống đấy. Cô cứ cân nhắc kĩ đi, có muốn nghe hay không?

Tôi không vội vã trả lời Trâm mà quay sang xin ý kiến của chú già, nhận được cái gật đầu đồng tình tôi mới đáp lại lời cô ta:

- Cô nói đi. Tôi đang nghe đây.

- Vậy thì cố gắng mà nghe cho kĩ nhé, bản di chúc cô và mọi người được nghe ở nhà họ Giang không phải là thật đâu. Căn bản số cổ phần ông Minh để lại cho chồng cô không thể là 5% được.

- Cô dựa vào đâu mà nói như thế?

- Cô không tin có thể hỏi chồng cô, không biết chừng anh ta đang ử mưu đòi lại những gì thuộc về anh ta đó. Đợt trước bố tôi có ngó ý muốn giúp đỡ, mà chồng cô không đồng ý. Bản thân tôi giờ ra nông nỗi này cũng chẳng làm gì được nữa, nhưng tôi không thể đứng trơ mắt nhìn những kẻ hại mình nhơn nhơ hưởng thụ cuộc sống được. Chồng cô thông minh tôi đương nhiên biết, nhưng thêm một đối thủ chi bằng thêm 1 người bạn. Tôi có bằng chứng mẹ chồng cô hồi lộ tay luật sư và tên thư kí của ông Minh. Tôi cũng biết đầu tháng sau công ty sẽ tổ chức cuộc họp hội đồng quản trị thường niên, tất cả những gì tôi điều tra được có thể đưa cho hai người vô điều kiện, chỉ cần cô đến gặp tôi một lần.

Tôi chưa kịp trả lời Trâm, chú già đã chặn họng chen vào:

- Cô biết tính tôi mà, những gì cô điều tra được thì tất nhiên tôi cũng có thể lần ra.

Đứng trước khí thế cường ngạnh của chú già tôi tưởng Trâm sẽ rơi vào vị thế bị động, nhưng không ngờ cô ta vẫn bình tĩnh phân tích thiệt hơn. Đúng là sau vụ tai nạn giao thông đó, tính cách Trâm đã thay đổi rất nhiều:

- Anh yên tâm, tôi và bố tôi không giống nhau đâu. Tôi không cần lợi lộc gì từ anh hết, nói thẳng ra tôi chỉ muốn mượn tay anh hạ bệ những kẻ đã hại tôi thôi. Chúng ta chơi sòng phẳng, nếu anh sợ tôi làm gì vợ anh thì anh có thể đưa cô ta đến tận nhà tôi. Tôi đảm bảo những gì có trong tay tôi sẽ không làm hai người thất vọng đâu. Anh tài giỏi khôn khéo nhưng không phải chuyện gì cũng nằm trong suy đoán của anh.

Nghe Trâm nói cũng có lý, nhận thấy cuộc giao dịch không nguy hiểm chút gì mới xuôi xuôi:

- Tôi tin cô lần này, nói thời gian địa điểm gặp nhau đi.

Trâm mỉm cười phấn khích:

- Nếu giờ hai vợ chồng anh rảnh, anh có thể đến nhà tôi luôn. Mặt mũi tôi bây giờ, ra ngoài cũng không tiện.

- Okii. Tốt nhất cô nên giữ đúng lời hứa của mình, đừng chọc tôi. Tôi không có khái niệm bỏ qua cho ai lần thứ 2 đâu.

- Anh cứ đến đây sẽ rõ tôi có chọc anh không?

Tất máy tôi vội quay sang chú:

- Chú tin cô ta sao?

- Em đoán xem.

- Cái này tôi chịu thôi, kinh doanh không phải là thế mạnh của tôi.

Chú già để ý tôi đã ăn uống xong xuôi, rót cốc nước lọc đưa đến trước mặt tôi:

- Em có đến nhà cô ta cùng tôi không?

Bản tính tôi tò mò, đúng như lời Trâm nói ngay từ khi nghe luật sư đọc di chúc. Tôi đã nghi ngờ rồi, nay lại có người sẵn sàng giải đáp thắc mắc đó cho tôi thì tôi chẳng có lý do gì để từ chối cả:

- Đến chứ. Tôi sợ gì?

- Tốt lắm. Lên thay quần áo đi.

15 phút sau chú già lái xe đến thẳng nhà Trâm, trên xe tôi vẫn còn điều khiển:

- Nhớ đâu cô ta lừa chú thì sao?

- Anh đã nói rồi, anh chỉ làm những việc bản thân nắm chắc phần thắng trong tay thôi. Hơn nữa bây giờ người hận mẹ con Huy nhất, không phải anh mà chính là cô ta.

Nửa tiếng trôi qua xe dừng lại trước căn biệt thự khá lớn, giàn hoa giấy màu hồng bao quanh cánh cổng:

- Vào thôi.

Tôi còn chưa kịp ấn chuông, trong nhà đã có chị giúp việc ra mở cổng:

- Cô Trâm đang đợi hai người ở trong nhà.

Chú già gạt đầu đi trước, tôi lèo đèo theo sau. Phòng khách rộng lớn bày biện sang trọng, cảnh tượng đầu tiên tôi nhìn thấy là Trâm nửa ngồi nửa dựa dài người trên cái ghế sofa da Ý đắt tiền:

- Hai người đến rồi à? Lâu lắm rồi mới chạm mặt nhau như này nhỉ? Ngồi xuống đi.

Trên đầu Trâm đội cái mũ vành khá lớn, còn lớp ren xò ra xuống che đi nửa già khuôn mặt đang băng bó của cô ta. Tôi cũng lịch sự chào hỏi lại:

- Cô sao rồi?

Trâm cười cười, giọng nói từ tốn chẳng biết đang vui hay buồn:

- Mấy cái xương sườn thì không đáng lo, cùng lắm 1 - 2 tháng nữa sẽ lành lại thôi. Nhưng mà...

Cô ta nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, đưa tay vén lớp ren lòa xòa trước mặt mình lên, bóc bỏ đi vài tầng băng bó. Ánh mắt thâm lương, oán hận:

- Cái này thì theo tôi đến hết đời.

Lúc này nhìn qua lớp ren, mặt Trâm băng bó nên tôi cảm thấy bình thường. Chứ giờ tận mắt nhìn thấy lớp da mặt sần sùi, còn nhăn nheo đỏ đỏ tím tím.

Mỗi khi cô ta nhếch mép lên cười lại càng kinh khủng hơn:

- Ghê tởm lắm phải không?

- Cô..(Tôi không cả nói lên lời.)

- Tôi cũng biết mà, nhưng cô đừng dùng ánh mắt thương hại đó nhìn tôi. Vì tôi sẽ chính tay tôi sẽ đưa cô ta xuống ngục.

Chú già ngồi im quan sát này giờ mới lên tiếng:

- Cô biết thủ phạm à?

- Biết chứ...Biết rõ là đằng khác, nhưng anh không cần quan tâm đâu. Lúc này tôi cũng nói rõ ràng với anh trong điện thoại rồi, tôi chỉ muốn mượn tay anh hạ bệ mẹ con Huy thôi. Còn những việc khác anh không cần nhúng tay vào...

Chị giúp việc rót nước mời tôi và chú già:

- Mời cô chú uống nước.

Trâm vẫy tay chị ấy lại gần:

- Chị lên phòng lấy hộ tôi ít đồ xuống đây. Tôi để ở ngăn kéo thứ 3 từ trên xuống đó.

Bóng lưng chị giúp việc khuất sau chiếc cầu thang, Trâm lại nhìn thẳng vào mặt tôi:

- Nếu tôi nói tôi không thuê người gửi tin nhắn nặc danh đe dọa cô thì cô có tin không?

Chẳng biết lúc này tôi thế nào mà tự nhiên lại gật đầu:

- Tin.

- Tôi cũng không thuê người dàn dựng vụ đánh ghen nhằm ở công ty cô đâu.

Đến chỗ này thì tôi hơi ngạc nhiên:

- Vậy ai mới là kẻ làm nên chuyện đó?

- Cô vẫn ngây thơ thế nhỉ? Không đoán ra sao?

Trong đầu tôi cái tên Vân Anh không ngừng lóe lên, chẳng lẽ là cô ta:

- Vân Anh sao?

Trâm đưa tay cầm cốc nước từ từ uống ngụm nhỏ, chẳng có vẻ gì là bất ngờ cả:

- Cuối cùng cũng nhận ra. Tôi không biết nên vui hay buồn thay cô nữa. Chuyện tôi mang thai giả, là tôi ngu nên mới bị cô ta đưa vào bẫy nhưng hai người nghĩ một mình tôi đủ bản lĩnh làm mọi chuyện trở nên chân thực như vậy sao? Hai người có biết bà bác sĩ khám thai ở bệnh viện đó là bạn thân của mẹ cô ta không? Còn chuyện gì nữa không nhỉ? Để tôi nhớ lại luôn một thể. À đúng rồi cả mẹ chồng cô cũng không vô can trong vụ này đâu. Điều này tôi cũng mới biết thôi, bà ta có quan hệ trên mức bình thường với tên thư kí của ông Minh đấy.

Chú già hừ hừ:

- Cô có chứng cứ không?

Trâm tỏ vẻ chẳng quan tâm, hỏi ngược lại chú già:

- Chứng cứ sao?

Đúng lúc này chị giúp việc nhà Trâm vừa bước xuống tay cầm theo 1 cái túi giấy khá to đưa đến trước mặt Trâm:

- Cô xem có phải cái này không?

Trâm gật đầu chìa tay đón lấy, mở ra để lên bàn 1 tập ảnh:

- Anh xem đi, đây có phải là thứ anh đang cần không?

Cả tôi và chú già đều rất tò mò, nhìn xuống dưới bàn. Từng bức hình đều có mặt mẹ chồng tôi, tay luật sư và lão thư kí của bố chồng. Bức cuối cùng chính là cảnh bà ta đang đẩy 2 tập hồ sơ về phía 2 người đối diện. Trâm như đoán được suy nghĩ của tôi, cô ta không vòng vo vào thẳng vấn đề luôn:

- Hai tập hồ sơ đó là giấy tờ hai mảnh đất bà ta trả cho bọn họ sau vụ di chúc giả đó.

- Sao cô biết?

- Vậy hai người xem tiếp thứ này nhé.

Dứt lời cô ta lại lôi từ trong cái túi giấy đó ra 1 tập tài liệu đẩy đến trước mặt bọn tôi:

- Những thứ này đủ giúp ích cho anh trong cuộc họp hội đồng quản trị sắp tới chưa?

Chú già cẩn thận tỉ mỉ lật từng trang giấy, xem xong 1 lượt mới nhếch môi tán thưởng Trâm:

- Cô giỏi lắm, ngay cả cái này mà cũng lấy được.

- Một khi tôi đã muốn hợp tác với anh thì tôi chắc chắn sẽ phải chuẩn bị kỹ càng. Bản thân tôi thừa biết những thứ này anh đều tự có thể điều tra ra, nhưng sẽ mất rất nhiều thời gian. Giờ tôi tặng hai người, coi như tôi tạ lỗi về những việc làm trong quá khứ của tôi.

Tôi và chú già ngồi nói chuyện với Trâm thêm một lúc nữa, rồi mới ra về. Lên xe tôi mới dám hỏi rõ ngọn ngành mọi chuyện:

- Những thứ Trâm vừa đưa, thực sự có thể giúp được chú sao?

- Thực ra tập tài liệu đó anh cho trợ lý điều tra lâu lắm rồi, tuy đã có kết quả nhưng không cần kê rõ ràng bằng của Trâm.

- Nó là cái gì mà quan trọng thế?

- Toàn bộ dữ liệu thống kê những bản hợp đồng bất hợp pháp của Huy. Ngay cả việc bán thông tin cho đối thủ, ăn hối lộ của lão Đông (thư kí của bố chồng) cũng không sót việc nào. Tất nhiên mẹ Huy cũng không thoát tội. Ở đó có ghi rõ ràng trong 2 năm qua bà ta đã mua bao nhiêu bất động sản.

- Vậy bước tiếp theo chú định làm gì?

Tay chú già gõ gõ vào cái vô lăng theo nhịp điệu:

- Thắt nút ở đâu thì gỡ ở đó, bắt đầu từ bản di chúc giả đi.

- Nhưng tay luật sư kia sẽ không dễ dàng khai ra đâu.

- Em đừng quên ck em là ai? Phải tin tưởng vào anh chứ. Ngay cả khi hôm nay không đi gặp Trâm, anh vẫn có đủ sức đối phó bọn họ.

Nói thì nói thế chứ tôi vẫn lo lắng lắm, hàng ngày trôi qua ăn ngủ cũng không ngon. Rồi cuối cùng ngày họp hội đồng quản trị cũng đến, mới hơn 5h sáng mà tôi đã lồm cồm bò dậy nấu nướng chuẩn bị bữa ăn cho chú già. Trước khi đi tôi sốt ruột quá còn năn nỉ xin đi cùng:

- Anh cho em đi với.

Chú già nhìn tôi khó hiểu:

- Em đi làm gì? Đến đó cũng có được vào phòng họp đâu?

- Nhưng ở nhà em càng lo hơn ý. Anh cho đi 1 lần này thôi, e không cần vào phòng họp em ngồi chờ ở phòng làm việc của anh cũng được.

Tôi mè nheo quá chú già không chịu nổi, đành phải lắc đầu thờ dãi:

- Chịu e luôn, lên thay quần áo đi.

Nhận được sự đồng ý, tôi ba chân bốn cẳng phóng thẳng lên lầu mặc tạm bộ quần áo công sở rồi xuống đi làm cùng chú luôn. Đến công ty bước vào phòng làm việc của chú, tôi có chút ngạc nhiên. Phòng tuy không rộng lắm nhưng lại rất ngăn nắp gọn gàng. Trên bàn làm việc để một ít giấy tờ quan trọng, chiếc laptop sạch bong không dính 1 chút bụi bẩn.

- Em ngồi đây chờ được không đây?

- Được mà, chú cứ yên tâm

- Hay tôi bảo lái xe chờ e về nhà nhé, họp hội đồng quản trị không phải 1 - 2 tiếng là xong đâu.

- Em không về. Anh không cần phải lo lắng cho e, cứ tập trung vào công việc của anh là được.

"Cốc..Cốc.."

Tiếng gõ cửa vang lên làm gián đoạn cuộc nói chuyện của tôi và chú già. Người đi vào là anh trợ lý, tay vẫn rất bận rộn khi phải ôm mấy tập tài liệu dày cộp:

- Anh ơi đến giờ rồi.

Chú già gật đầu, cầm điện thoại trên bàn bỏ vào túi rồi bước đi thẳng. Ngang qua tôi còn không quên dặn dò:

- Nếu chờ anh lâu quá thì cứ về trước nhé.

Tôi không trả lời mà giờ tay lên làm động tác cổ vũ chứ:

- Chaizô...chaizô...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Phòng họp hội đồng quản trị, mọi thứ đã được nhân viên chuẩn bị sẵn sàng. Gần 8h mẹ con Huy niềm nở dẫn nhau vào, nụ cười đắc thắng trên môi không ngừng nở rộ. Cũng phải thôi vì bây giờ con trai bà ta là người nắm giữ cổ phần công ty nhiều nhất mà. Tay Đông thư kí của ông Minh cúi đầu xuống nhìn chiếc đồng hồ trên tay, rồi đồng đặc đứng lên mở đầu cuộc họp. Bên này tưởng mọi chuyện thuận lợi theo kế hoạch, nhưng không ngờ cánh cửa phòng lại một lần nữa mở toang ra. Trăm người trên chiếc xe lăn, được bố cô ta đẩy vào hiên ngang đằng sau là trợ lý của chú già.

Huy chợt dạ, nóng mặt khi thấy sự xuất hiện bất ngờ của hai bố con họ. Anh ta quát um lên:

- Ai cho các người vào đây? Bảo vệ đâu? Các người tưởng công ty nhà họ Giang là cái chợ à mà ra vào tự nhiên thế?

Chú già bình tĩnh đứng dậy, bỏ qua mấy lời cay cú của Huy sắp xếp chỗ ngồi cho hai bố con Trâm. Bố Trâm gật đầu cảm ơn, ánh mắt sắc bén khôn lời đảo quanh căn phòng một lượt rồi dừng lại trên người Huy:

- Tôi nghe nói nay công ty mở cuộc họp hội đồng quản trị phải không?

Huy ngẩng mặt vênh vào chẳng có chút tôn trọng nào với bố vợ cũ cả:

- Biết thế ông còn đưa con gái đến đây ăn vạ?

Mẹ Huy ngồi im quan sát sự việc này giờ, nhận ra bất lợi đối với con trai mình thì giận tím tái mặt mũi nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh hiểu chuyện. Giọng nói ẻo lả, ngọt xớt:

- Ôi ông thông gia. Ông đến sao không báo trước với tôi một câu? Để tôi cho người ra đón. Lại còn đưa cả cháu Trâm đến đây nữa. Tôi biết giữa hai nhà chúng ta có chút hiểu nhầm nhỏ, nhưng dù sao đây cũng là công ty hôm nay lại có buổi họp quan trọng. Ông thông cảm có chuyện gì hôm khác tôi dẫn cháu Huy đến tận nhà ông xin lỗi được không?

Bố Trâm nhếch mép có vẻ tán thưởng sự khôn khéo của bà ta:

- Bà đừng gọi bừa, tôi và bà đã không còn là thông gia gần nửa năm nay rồi. Chính hôm bà vừa nói hôm nay công ty có buổi họp quan trọng đúng không? Vậy tôi xin hỏi toàn bộ những người đang có mặt ở đây nhé. Con gái tôi cũng có 5% cổ phần công ty nhà họ Giang, mà tại sao không ai mời nó đến họp?

Căn phòng đang yên ắng, bỗng chốc xôn xao xì xào khắp cả lên. Người người chỉ trỏ bàn tán không ngớt, bố Trâm cười lồi từ trong cặp tài liệu ra một tờ giấy chuyển nhượng cổ phần có đầy đủ chữ kí của hai bên, cầm giờ cao tay trước mặt mọi người:

- Dựa vào thứ này thì hai bố con tôi có đủ tư cách ngồi ở đây rồi chứ?

Huy đập "bang" một phát xuống bàn, gân cổ nổi hết lên:

- Chúng tôi làm sao biết được tờ giấy lộn đó có phải là thật hay không?

- Cậu thấy giờ giấy lộn nào đầy đủ pháp lí như này chưa? Hay căn bản cậu không hiểu được những chữ viết trong đây?

Quay sang một người đàn ông trung niên ngồi gần vị trí mình nhất. Bố Trâm thờ ơ nói:

- Nhờ ông đọc lại cái này cho cậu Huy nghe với. Tôi đọc sợ cậu ấy không tin.

Người đàn ông trung niên kia nhận lấy tờ giấy trên tay bố Trâm, đẩy cao gọng kính chuẩn bị đọc:

- Cộng hòa xã hội chủ nghĩa....

Đến phần quan trọng nhất ông ta còn háng giọng vài cái:

- Tên tôi là Vũ V Bình, tôi làm biên bản này bàn giao 5% cổ phần công ty Giang Gia cho cô Hoàng Thùy Trâm. Theo đó cô Trâm có thể tùy ý sử dụng 5% cổ phần đó vào bất cứ việc gì, mà không cần phải hỏi qua ý kiến của tôi nữa.

Hóa ra là như vậy, Trâm đã bí mật mua lại 5% cổ phần của người đàn ông tên Bình để hôm nay cô ta có thể đi làm nhiệm vụ tại đây hợp.

- Từ nay vị trí của ông Bình sẽ do tôi đảm nhiệm, giấy tờ thủ tục mua bán cổ phần tôi mang đến đây không thiếu một thứ gì. Nếu mọi người không tin có thể tới kiểm tra bất cứ lúc nào, tôi tuyệt đối không giấu diếm.

Mẹ con Huy bị Trâm chơi cho 1 vố đau bất ngờ, mặt ai cũng nghệt ra không giữ nổi bình tĩnh nữa. Thậm chí Huy còn sẵn sàng nổi điên lên, chỉ tay vào thẳng mặt Trâm cảnh cáo:

- Mày giỏi lắm, nhưng đừng vui mừng sớm.

- Tôi có giỏi hay không? Không đến lượt một tên gay như anh lên tiếng.

"CHOANG..."

Một vị cổ đông ngồi ngay cạnh Huy nghe thấy Trâm nói thế bất ngờ quá đánh rơi cả cốc nước xuống sàn. Mảnh thủy tinh văng tung tóe, miệng lắp ba lắp bắp:

- Cậu Huy là gay sao?

Mẹ Huy giãy nảy lên:

- Xin mọi người bình tĩnh, đừng nghe cô ta nói bừa. Tất cả những câu đó chỉ là bịa đặt thôi. Làm sao con trai tôi có thể là gay được chứ? Cô ta đang cố gắng trả thù tôi vì tôi đã đuổi cô ta ra khỏi nhà họ Giang đó.

Trong phòng họp mấy vị cổ đông vốn đã lộn xộn, giờ lại càng đứng ngồi không yên:

- Theo chúng tôi được biết năng lực làm việc của cô Trâm từ trước đến nay luôn rất tốt. Lại còn nhiều lần giành được hợp đồng có lợi cho công ty. Vậy cho tôi hỏi bà lý do gì nửa năm nay không thấy cô ấy đến công ty làm. Là do cô Trâm muốn xin nghỉ hay do còn có âm mưu nào khác mà chúng tôi không biết đến?

Mẹ Huy mắt long sòng sọc, lườm cháy mặt người vừa đặt câu hỏi:

- Đó là chuyện riêng của gia đình tôi, ông không có quyền can thiệp vào.

Vị cổ đông kia chắc là người của Trâm, nên một mực bênh vực cô ta đến cùng. Thậm chí còn đứng hẳn dậy, cãi tay đôi với mẹ con Huy:

- Câu nói nào của tôi yêu cầu bà công khai chuyện riêng của nhà bà?

- Ông đừng quá đáng, đừng để một đứa con nít vất mũi chưa sạch lợi dụng.

- Ai mới là người quá đáng? Bà nói cứ như kiểu chúng tôi đang ép bà vậy? Bà tỉnh táo nghe cho rõ mục đích của chúng tôi nhé. Tất cả chúng tôi ở đây chỉ muốn biết một sự thật, cậu Huy có phải là gay không?

Đến đây đã có rất nhiều ý kiến đồng tình với vị cổ đông vừa rồi:

- Đúng đấy...

- Đúng vậy..

- Bà không cần vòng vo tam quốc cho mất thời gian. Bà chỉ cần trả lời là có hay không thôi.

Từng lời nói sắc bén như dao, khiến mẹ Huy không biết phải làm thế nào. Chỉ theo phản xạ gào lên:

- Tôi đã nói con trai tôi không bị gay cơ mà. Các người điếc à?

Dứt lời mẹ Huy không chịu nổi công kích, ném cái túi xách to ụch về phía Trâm:

- Con chó kia mày nhất định phải dồn mẹ con tao vào đường cùng thì mày mới vừa lòng đúng không?

Trâm né người sang một bên, nhếch mép khinh bỉ:

- Tôi chẳng dồn ai vào đường cùng cả. Tôi chỉ nói đúng sự thật thôi. Tất cả những gì tôi nói hôm nay, đều có căn cứ rõ ràng chứ không lờn lẹo giống bà. Mọi người ở đây ai cũng đáng tuổi cha, tuổi chú tôi. Học thức cũng không phải dạng tầm thường. Bà nghĩ tôi là ai mà dắt mũi được bọn họ? Tinh táo đi "mẹ chồng cũ" của tôi ời, cái gì cũng có giá của nó. Ngay đến cái kim trong bọc lâu ngày cũng bị lòi ra, thì những việc làm đen tối của bà đừng tưởng không ai hay biết.

Trâm nhắc tới ba từ "mẹ chồng cũ" mà kéo dài ra hết cỡ. Người ngoài nghe được, cũng không khó nhận ra mối quan hệ này có bao nhiêu căm ghét, uất hận. Câu trước câu sau, cô ta lại nháy mắt ra hiệu với một người khác.

1..2...s trời qua trong tích tắc, màn hình chiếu to dùng của phòng họp hiện lên bao nhiêu bức ảnh Huy đang hết sức thân mật với một người đàn ông lạ mặt khá trẻ tuổi. Chính những tấm ảnh này hôm nọ, Trâm đã đưa ra cảnh cáo mẹ con Huy nhưng hai kẻ đó lại ngây ngô cho rằng cô ta giờ sẽ chẳng làm được tích sự gì. Giọng Trâm lạnh lạnh, vang khắp căn phòng:

- Tôi mong mọi người hãy chú ý lên màn hình một phút, mẹ Huy luôn phủ nhận anh ta không bị gay nhưng đáng tiếc rằng trong tay tôi lại có những tấm ảnh này. Không giấu diếm gì mọi người khi tôi và anh ta vẫn còn là vợ chồng tôi đã biết sự thật, cũng từng phải đi điều trị tâm lý hơn 3 tháng. Nhiều lần muốn công khai lại sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của công ty và nhà họ Giang. Tôi làm chuyện gì cũng cân nhắc rất lâu, rồi mới dám đưa ra quyết định cuối cùng. Đồi laị họ tổng cô tôi ra khỏi nhà như vứt đi một bịch rác bẩn thỉu lắm. Mặc kệ những công sức, sự cống hiến của tôi trong suốt mấy năm qua. Tôi hôm nay đến đây không phải cố ý muốn bêu xấu ai, chỉ muốn đòi lại chút công bằng cho mình thôi.

Lí lẽ Trâm đưa ra hết sức thuyết phục, Huy như phát điên:

- Không. Tôi không phải gay. Cô ta đang cố ý vu oan cho tôi...

Vị cổ đồng vừa nẩy lên tiếng chát vắn mẹ Huy, không nhận được câu trả lời thỏa đáng lại chuyển mục tiêu sang Huy:

- Chứng cứ rõ ràng như này rồi, cậu còn muốn chối cãi gì nữa? Lấy danh nghĩa quyền lợi của một cổ đông chân chính, tôi yêu cầu cậu giải thích rõ ràng cậu và người đàn ông trong bức ảnh kia có quan hệ như thế nào? Tôi khuyên cậu một câu chân thành, đừng coi chúng tôi là bù nhìn.

Mặt Huy đỏ như ản ớt, tay nắm chặt thành quyền giá mà hôm nay ở đây không có nhiều người như vậy chắc chắn hẳn ta đã mạnh dạn lao đến tấn cho lão già kia một trận đòn như từ rồi:

- Tôi và anh ta chỉ là bạn bè bình thường thôi, không có bất cứ quan hệ tình cảm nào bất thường cả.

- Hahahaaa...

Tiếng cười ma mị của Trâm vang vọng khắp căn phòng:

- Đến giờ phút này rồi anh vẫn còn cứng họng coi chúng tôi là lũ ngốc sao? Không có quan hệ bất thường mà anh lại mua cho cậu ta 2 căn biệt thự 1 ở đường x, 1 ở gần ngoại ô. Anh có cần tôi đọc cả ngày tháng năm, anh làm thủ tục chuyển nhượng sang tên nhà cho cậu ta không?

- Cô khôn kiếp...

Chú già có vẻ là người bình tĩnh nhất trong số những người nhà họ Giang đang có mặt ở đây:

- Thực ra Huy có bị gay hay không đối với tôi cũng chẳng quan trọng. Vì vấn đề giới tính thuộc quyền riêng tư của cậu ấy, người ngoài như chúng ta không được phép xen vào. Hơn nữa sinh ra có ai muốn mình bị như thế đâu? Tôi không bao che, lấp liếm cho ai nhưng mong các vị đang ngồi ở đây hãy công bằng phân minh trong chuyện này.

Huy thấy chú già nói giúp cho mình không những không cảm ơn, còn chỉ thẳng tay quát tháo:

- Mày im mồm lại. Tao không cần mày giả vờ làm người tốt thương hại tao. Cuộc sống của tao, mày biết đ" gì mà ngồi đó phán. Dù sao đi nữa bố cũng để lại cho tao nhiều cổ phần nhất. Mày có cần tao nhắc lại cho nhớ không? Tao bây giờ có tất cả 30%, còn mày chỉ có 20%. Người điều hành công ty nhà họ Giang là tao chứ không phải mày.

- Thế à?

Chú già nói hết sức thờ ơ, như kiểu đang nghe Huy kể chuyện "xàm" vậy. Rồi đột nhiên đưa tay lên gõ nhẹ vào chán làm bộ mặt ngơ ngác:

- Còn chuyện này tí nữa tao quên. Tao công nhận theo bản di chúc hôm nọ luật sư đọc đúng là như thế, mày hơn tao 10% nhưng bản di chúc đó có phải của bố viết hay không thì giờ mày sẽ rõ.

- Ý mày là gì?

- Mày đừng vội, tao có quà tặng cho mày ngay đây. Hy vọng mày không bắt ngờ quá.

Cầm sẵn điện thoại trên tay, chú già lướt vài hồi đưa lên tai nói mỗi câu:

- Cho người vào đi..

"Cạch..."

Cả căn phòng đổ dồn ánh mắt về phía cánh cửa. Tiếng động đầy nghi ngờ vang lên, trợ lí của chú già nửa tiếng trước vừa ra khỏi phòng họp giờ lại đột ngột quay vào. Người đàn ông hơi gầy, cúi đầu đi theo sau không ai khác chính là tay luật sư hôm nọ đã đến nhà họ Giang đọc di chúc. Mẹ con Huy cùng lúc ngồi thụp xuống, không thốt lên lời. Ngay cả tên Đông thư kí của ông Minh cũng không tránh khỏi giây phút bàng hoàng kinh hãi:

- Chú đến đây làm gì thế?

Tay luật sư không trả lời cứ bước đi trong vô vọng. Tiếng chú già vang lên phá vỡ bầu không khí nặng nề trong căn phòng họp rộng lớn:

- Giới thiệu với mọi người đây chính là vị luật sư hôm nọ đến tận nhà tôi đọc di chúc của bố tôi để lại.

Tiếp tục một trận bàn tán xôn xao nữa:

"Thật sao?"

"Vậy giờ anh ta đến đây làm gì"

"Không thể nào tin được"

"Ai đó giúp tôi giải thích chuyện này với"

"Hôm nay là buổi họp hội đồng quản trị thường niên của công ty, chứ có phải hội nghị công bố chuyện riêng tư nhà họ Giang đâu?"

Chú già tiến đến cái bục phát biểu trong phòng họp, giọng nói hơi khàn nhưng kiên định vô cùng:

- Xin mọi người im lặng, nghe tôi nói hết câu đã. Vị luật sư này đến nhà tôi đọc di chúc là thật, nhưng bản di chúc đó lại là giả. Bố tôi trước lúc mất căn bản không để lại bất bản di chúc nào.

Có vị cổ đông lớn tuổi nhất không ngại hỏi thẳng chú già:

"Ồ.."

"Vậy bản di chúc đó là ai viết? Và viết ra với mục đích gì? Tôi và ông Minh bố cậu cũng coi là bạn thân mấy chục năm qua, tôi yêu cầu cậu cho chúng tôi một câu trả lời rõ ràng thỏa đáng. Người điều hành công ty Giang gia không thể là kẻ dối trên lừa dối được."

Tiếp theo bọn họ lại đồng thanh hô lên:

"Đúng vậy"

"Câu mau trả lời đi"

Đứng trước những áp lực này, chú già vẫn giữ nguyên nét mặt ban đầu chứ không hề rối rắm, sợ hãi. Ánh mắt chú sáng như sao, tư chất thông minh ít ai sánh bằng:

- Câu trả lời này tôi muốn nhường lại cho luật sư đây được không?

"Được"

"Chúng tôi yêu cầu luật sư cho chúng tôi một đáp án chân thực nhất."

Tay luật sư tiến thêm hai bước nữa, đến đứng cạnh chú già, chưa kịp nói gì mẹ Huy đã nhảy bổ vào hòng:

- Chú kia, chú đừng ngấm máu phun người nhé. Nếu chú trót nhận tiền của ai đó vu oan cho mẹ con tôi, thì chú cứ thủ nhận trước mặt mọi người đi. Tôi hứa sẽ không truy cứu chú đâu.

Tên Đông cũng gật đầu lia lịa:

- Đúng đấy. Nếu chú cứ khẳng khẳng nói những điều không có thật, đổ oan cho người tốt thì tôi cũng chẳng giúp gì được chú đâu.

Tay luật sư vẫn đứng im lìm không trả lời, chỉ đợi đến khi chú già bước ra nhường vị trí cho hắn ta, thì hắn mới cúi đầu nói lí nhí:

- Tôi xin lỗi toàn thể mọi người, tôi thừa nhận bản di chúc hôm tôi đến tận nhà họ Giang đọc là giả.

Chỉ tay đưa ánh mắt về phía mẹ con Huy, hắn ta tiếp tục tuyên bố:

- Chính bọn họ đã mua chuộc, uy hiếp tôi làm việc đó. Đúng như lời cậu Duy vừa nói, trước lúc mất ông Minh không để lại bất cứ giấy tờ phân chia tài sản nào.

Mẹ Huy chưa nghe hết câu đã loạng choạng, đứng không vững:

- Không. Chú không thể nói như thế được. Tôi chưa bao giờ mua chuộc, uy hiếp chú cả.

Lôi từ trong túi ra 1 bức ảnh khá to, tay lật sơ giờ lên trước sự chứng kiến của đông đảo mọi người:

- Đây chính là bằng chứng, cho những gì tôi vừa nói. Ngày 18/11 vợ ông Minh đã đích thân hẹn tôi và anh Đông ra quán cafe "Phuong Dong" tặng mỗi người một mảnh đất thay lời cảm ơn. Sau khi kế hoạch lập di chúc giả thành công, con trai bà ta Giang Đ Huy thuận lợi ngồi lên vị trí tổng giám vì được hưởng nhiều cổ phần nhất. Tôi đứng đây chân thành cúi đầu xin lỗi mọi người một lần nữa...

- Không. Mọi chuyện không thể như thế được. Hẳn đang nói dối, đang đổ tội cho mẹ con tôi đó.

Mặt mũi mẹ Huy tái nhợt, miệng liên tục nói không nói có. Kêu "hự" một tiếng rồi lịm người đi, phải cho người đưa bà ta đi cấp cứu vội...

Quay trở lại cuộc họp còn chưa được 10 phút thì có vài anh công an kinh tể đến trước mặt Huy, giờ biên bản ra giọng điệu lạnh lùng:

- Anh Giang Đ Huy chúng tôi nhận được đơn tố cáo anh biển thủ công quỹ, làm di chúc giả, nhận hối lộ, bán thông tin tuyệt mật của công ty cho đối thủ. Mời anh theo chúng tôi về điều tra rõ hơn...

- Không. Tôi không làm gì hết... Các người bỏ tôi ra.

Nói thì nói thế chứ Huy vẫn bị kéo đi, còn phía của tay Đông cũng chẳng khá hơn là bao:

- Anh Vũ V Đông chúng tôi nhận được đơn tố cáo anh về hành vi nhận hối lộ, làm nhân chứng trong bản di chúc giả, lấy tiền của công ty phục vụ cho mục đích cá nhân riêng của mình. Anh còn gì để nói không?

Mặt tên Đông ngấn tưng lại, lắc đầu:

- Tôi không có gì để nói cả.

Ngang qua người chú già Huy nhếch mép trầm giọng:

- Giỏi lắm... Mà thắng rồi...

Cuộc họp hội đồng quản trị kéo dài đến tận gần 3h chiều mới xong. Kết quả cuối cùng chú già đương nhiên là người ngồi lên vị trí chủ tịch hội đồng quản trị mà không có bất cứ trở ngại nào. Tôi ngồi chờ chú hơn 7 tiếng trong phòng làm việc riêng, mà lòng nóng hơn cả lửa đốt. Chưa bao giờ tôi thấy thời gian trôi qua chậm chạp thế này. Mặc dù cách 1 tiếng anh trợ lý của chú lại chạy ra thông báo tình hình cho tôi:

- Sao rồi anh ơi? Em lo quá.

Anh trợ lý mỉm cười rất tươi:

- Xong hết rồi. Anh Duy đã thuận lợi ngồi lên vị trí chủ tịch hội đồng quản trị. Huy và tay Đông đã bị công an bắt. Còn mẹ lão Huy bị ngất xỉu, giờ đang trong bệnh viện cấp cứu.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng ông trời cũng nghe thấy lời cầu nguyện của tôi. Thực ra tôi chẳng quan tâm đến vấn đề chú già có được làm chủ tịch hội đồng quản trị hay không? Tôi chỉ lo chú gặp nguy hiểm khi đối đầu với mẹ con Huy thôi. Giờ thì mọi thứ đều ổn thỏa hết rồi.

Người đàn ông tôi yêu bình an vô sự chính là điều quan trọng nhất.

Qua cánh cửa kính bóng dáng chú già càng lúc càng gần. Tôi xúc động bật khóc chạy ra ôm chầm lấy chú, mặc kệ phía sau ánh mắt ngạc nhiên của anh trợ lý. Chú xoa đầu tôi nhẹ nhàng, giọng nói ấm áp hơn cả mặt trời mùa đông:

- Không sao... Anh đây rồi. Đừng lo lắng.

Tôi càng ôm chặt chú hơn dụi sâu đầu vào lồng ngực rộng lớn của chú, nước mắt cứ giàn giụa không ngừng. Hơn hai mươi năm sống trên cuộc đời, thời khắc này tôi thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian. Danh vọng tiền bạc bỏ sang một bên, tôi và chú nguyện nắm tay nhau cùng trải qua MỘT ĐỜI BÌNH YÊN...♥

#Chinhhoàng.

- ----- HOÀN CHÍNH VĂN -----

☐ Em biết với cái kết thúc này, nhiều chị em còn chưa thỏa lòng lắm, nhưng chuyện gì cũng có nguyên do của nó. Ai làm điều ác cũng sẽ phải trả giá,

Trâm vì tiền bạc danh vọng đánh mất thanh xuân tình yêu của mình, cuối cùng còn bị chính người bạn thân nhất hại cho bóng nửa khuôn mặt. Mẹ con Huy người vào viện cấp cứu nguy cơ sống thực vật cả đời, người đi tù cũng đều xứng đáng không oán trách ai được. Còn riêng đối với Vân Anh, em xin để kết cục sang phần ngoại truyện cho rõ ràng căn kễ hơn (vì là trùm cuối).

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Bình Yên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.